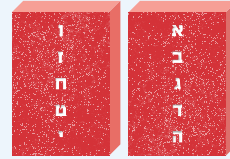

ISSUE #053 • MONSEY: Candle Lighting - 5:43 • Shabbos Ends - 7:12 (72 min past shkiah) • October 26, 2019 • 27 Tishrei, 5780 • BS"D

התורה

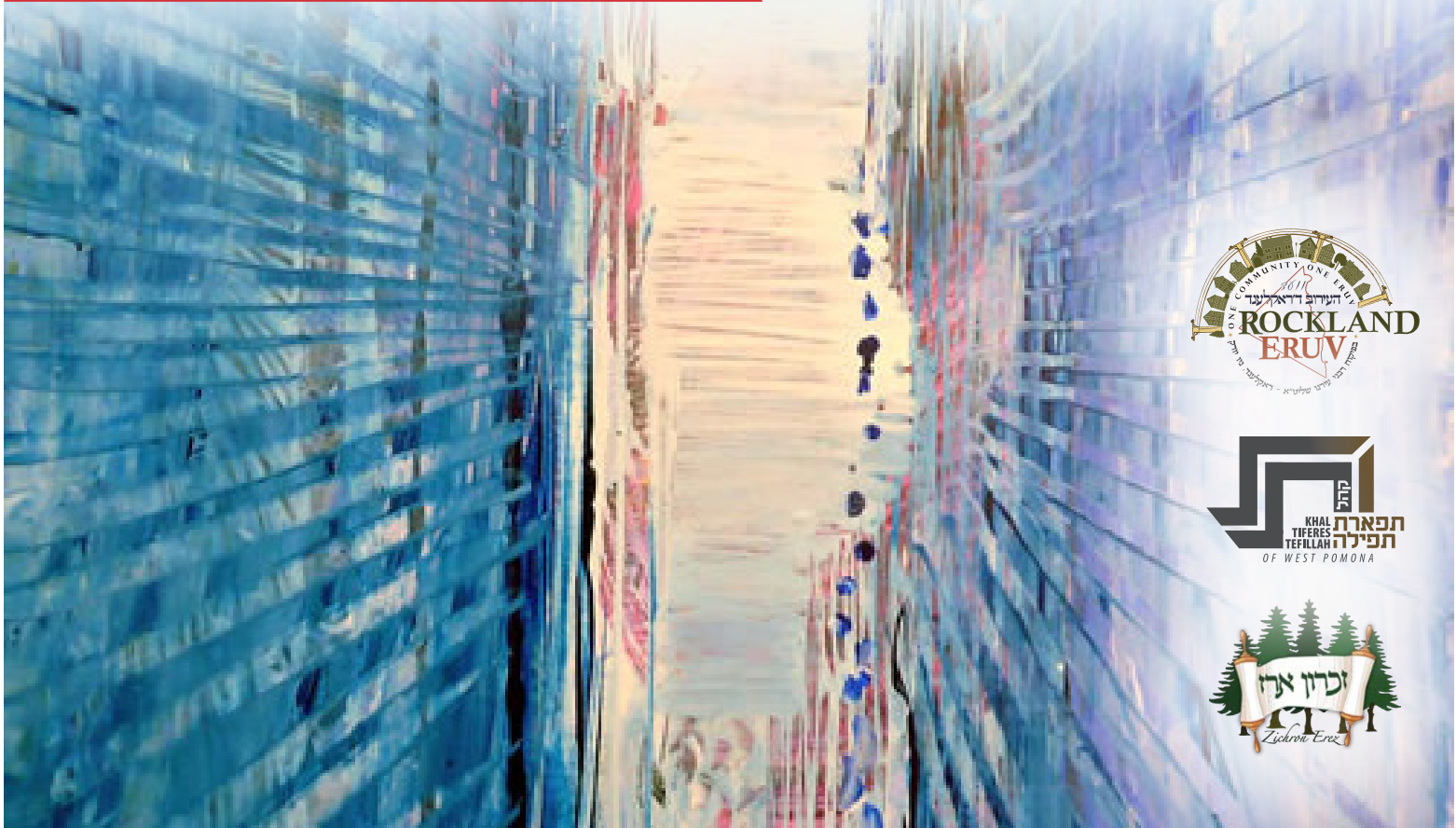

רם

DIVREI TORAH PRINTED & DISTRIBUTED BY RAMAPOST

"בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליך וברכתיך"

PARSHAS BERAISHIS

ENGLISH
 DIVREI TORAH

TIV HAKEHILA • SHVILEI PINCHAS • AREIVIM • ANFEI EREZ
 PENINIM ON THE TORAH • KINDER TORAH • PARSHA PSHETEL • RAV BRAZIL

SPONSOR A DVAR TORAH

SPONSOR AN ENTIRE WEEK FOR **\$360**

Following Daas Torah, Ramapost is sharing the opportunity to sponsor weekly Divrei Torah. The following publications are read by hundreds of people every Shabbos. Sponsor an individual Dvar Torah or the entire collection, in the zechus of a choleh, le'iluy nishmas, or for someone in need. A small message can be put on the Dvar Torah of your choice which will be distributed across Monsey and online.

\$180

Ram HaTorah
150 WEEKLY*
Compilation of Divrei Torah
(English & Hebrew)

\$126

Meoros Hatzadikkim
300 WEEKLY*
Dvar Torah & Weekly Yahrzeits
(English)

\$100 (MONTHLY)

Divrei Chizuk
800 MONTHLY*
R' Gamliel Rabinowitz
(Hebrew)

\$100

Torah Wellsprings
200 WEEKLY*
R' Elimelech Biderman
(English / Yiddish)

\$72

Sichat Hashavua Hitkashrut & Likutay Torah
125 WEEKLY*
(Hebrew / English)

\$54

Oneg Shabbos
50 WEEKLY*
Compilation of Divrei Torah
(English)

\$*

Areivim
400 WEEKLY*
R' Shmuel Gluck
(English)
*CONTACT INFO@

*AMOUNT DISTRIBUTED

טיב הקהילה

בס"ד
"לע"ק הילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו הר"ה צ"ר גמליאל רבינוביץ שליט"א

English Edition

Bereishis
5780

No.
486.385

טיב המערכת

In the image of G-d He created him – אותו ברא אלוים

Once again, we are starting the Torah from the beginning. Again we return to Bereishis. Truly, this beginning is not just the reading and the study of the parsha of the week, rather, after the Yomim Nora'im and the Days of Joy have passed, the time has come to begin the Torah anew, but not as we have studied it and kept it until now, rather, we must add to all the insights that we acquired, and start to learn the Torah and keep the mitzvos through these new attainments.

In our parsha, we learn about the creation of the world, how Hashem Yisbarach created everything. The last one created was: Man. By the man it states (1:27) 'ויברא אלקים את האדם בצלמו בצלם ג' – 'And G-d created Man in His image, in the image of G-d He created him'. Rashi explains: 'Everything was created through a statement of G-d, but Man was created with G-d's hands... Man was made with a stamp, like a coin which is made through a die.' That is, Man was the only creation that HaKadosh Baruch Hu formed with His hands and not with a statement. Although we do not understand what this means, that HaKadosh Baruch Hu created him with His hands since Hashem Yisbarach אינו 'גוף ואין לו דמות הגוף' – 'He has no body and has nothing physical' (the 3rd of the Rambam's 13 principles of Faith). Notwithstanding, the Torah describes to us that Man's creation was on a higher plane that the other creations and the image of Man was like the image of the King – HaKadosh Baruch Hu.

The Gemara (Kesubos 67b) relates about Mar Ukva who had a poor neighbor and every day he would secretly give him four zuz. One day the pauper decided to see who was showing him kindness. That day, Mar Ukva was walking with his wife and when they came to leave the coins, the poor man opened the door and they ran away and hid in an oven so as not to embarrass the pauper. Mar Ukva and his wife were simply keeping the dictum of 'it is better to be thrown in a fiery furnace than to embarrass someone.' When Chazal said this, they intended this for everyone. Now we can understand that 'Man was created in the image of G-d', and when we embarrass someone, no matter how or why, it is as if we are embarrassing the King – HaKadosh Baruch Hu Himself, and whoever denigrates the honor of creatures and then learns Torah, it is as if he immerses in a mikveh with something impure in his hand. Then, with this new understanding, we can again start the Torah from the beginning, and remember that before everything we must show respect to people!

- Tiv HaTorah - Bereishis

טיב ההשגחה

"The shelter of Your peace" – "סוכת שלומיך"

We decided to build the succah on our porch in the yard of our house as we do every year due to the large size. True, the yard has three walls, still a person like me with two left hands, the project was not easy. I tried to fumble about to get started with the task, but because of the difficulty, I could not get ahead with the succah. On Erev Yom Kippur I met a friend who davens with me in shul. He has a store that sells walls and other material to build a succah and I begged him to help me with the number of walls I needed to order and what size. Since he was talented and handy, he said he would try to help me after Yom Kippur.

Right after Yom Kippur, on my way to work, I was informed that I was off since enough workers already showed up. I happily went home, and I ate my bread happily with the whole family. Right after the meal I went to work on building the new succah.

My downstairs neighbor came up to help with the succah and he asked me what he needed to bring. Since my neighbor was handy, he brought the equipment and other things. The walls from the old succah did not fit against the wall. I had to place a thick beam there to support the *schach*. Suddenly, he said: "Just a minute. Let me check if another neighbor brought me a beam a few days ago which might fit exactly!!!" He checked and the neighbor did indeed leave him a beam that fit perfectly against my wall, as if it were actually cut for me!!!

We were astounded by the *hashgacha* from Above, but the *hashgacha* was just beginning: A few minutes later, we saw the neighbor's son climbing the wall. When we asked him what he was doing, he said that they were going to the hardware store to return boards and other material that they overbought. I asked him if they could pick up a few things for me and he said, 'Gladly'.

Then the third neighbor asked how many and what size? I told him what I needed and that was exactly what they were about to return!!! It was as if I had pre-ordered it!!!

I went through the neighbor's garden to my yard and the job was done with *hashgacha* and the succah was put up in very little time. A large succah, bigger than the old one, with everyone's effort and with praise and thanks to Hashem for His amazing *hashgacha*!!!

Even the owner of the hardware store was amazed since he knew that I asked for his help, and his boards came to me through a neighbor without much effort.

כ.ה.

טיב הפרשה

**כל חסרון שאדם רואה באשתו – שלו הוא!
Any flaw a man sees in his wife – is in him!**

**ויבן ה' אלקים את הצלע אשר לקח מן האדם לאשה ויבאה אל האדם:
ויאמר האדם זאת הפעם עצם מעצמי ובשר מבשרי לזאת יקרא אשה
כי מאיש לקחה זאת: על כן יעזב איש את אביו ואת אמו ודבק באשתו:
(ב:כב-כד)**

And Hashem G-d built the side that He had taken from the man into the woman, and He brought her to the man. And the man said, "This time it is bone of my bones and flesh of my flesh. This shall be called Woman, for from man was she taken." Therefore, a man shall leave his father and his mother and cling to his wife and they shall become one flesh. (2:22-24)

This passage explains that after HaKadosh Baruch Hu from the Woman from the bones of man, the Man realized that this was the helper that is fit for him. He himself describes her essence that she is a bone of his bones and flesh of his flesh, and therefore he felt it appropriate to call her 'אשה' – 'Woman' since she was taken from 'איש' – 'Man'. After the Torah mentions Man's description of the essence of the Woman, it states 'therefore, a man shall leave his father and his mother and cling to his wife'.

We must understand why the Torah made a point of mentioning the words of Man describing the essence of Woman and to explain why he called her 'Isha' since Man was already endowed with a higher intellect to know the essence of every creation and to name it based on its essence. As it states (2:20) 'ויקרא האדם שמות לכל' – 'And the man assigned names to all the cattle and the birds of the heaven...'. Still, the Torah did not explain his rationale for assigning the names, then why, when he named 'Isha', it explains his reason that she is a bone of his bones? We must also understand, what is the connection between Man naming Woman and the commandment of the Torah for a man to leave his father and his mother and cling to his wife? From the word 'therefore' mentioned in this passage, it seems that this commandment is connected to the passage before it, and apparently, there is no connection were it not for the will of the Creator to extend to the generations as it says (Yeshaya 45:18) 'לא יצרה' – 'He did not create it for emptiness; He fashioned it to be inhabited'.

The holy Torah is teaching something very big! There are many men who after they are married find flaws and deficiencies in their wives, to the extent that it causes a disruption of the *shalom bayis*. Therefore, the Torah points out that Man called her 'Isha' – 'Woman' since she was taken from Man. We find that the wife is a literally a part of the essence of the husband. Obviously, all the flaws that he finds in her are also found in him. However, it is impossible for the man to recognize these flaws in himself, so he tries to find other things to blame these flaws on. This is why he does not see himself as being flawed. If this is so, then it is incumbent on him to look favorably on his wife since all these flaws are actually found in him.

So long as the husband does not realize that his wife is literally like his body, and all the deficiencies that he finds in her are his he will not want her. Therefore, the Torah saw fit to reveal the rationale of calling her 'Isha' – 'Woman', is to inform the Man that she is literally a part of his essence. Then he will accept all her deficiencies, and only then, he will not neglect his wife and he can fulfill the mitzvah of 'He fashioned it to be inhabited'. We find that the directive after it is not just a commandment, but rather a reason for him to fulfill the commandment.

In light of what we have said, we can now understand quite well the intent of the Torah using the word 'therefore' a man shall leave... That is, since he recognizes that her flaws are really his flaws, therefore, he can leave his father's house and add another link to the chain of generations.

If a man will ask, if these words are accurate and the woman is from the bones of man, then why isn't it man's nature to look at her favorably just as he looks at himself favorably? Why do we have to wake him up and let him know that she is part of his bones? The answer is that the sin of the Tree of Knowledge caused this. Were it not for that sin, we would have no need for this teaching, for man would realize on his own that his wife is like his body. However, this sin is the source of all hidden things. It caused a lack of distinction between good and bad, and it also caused the man to not recognize the spiritual bond that connects a man to a woman. This results in him not seeing the physical connection and he separates from his wife. Since this is so, his nature does not let him view her favorably. But the truth of the matter is that he must realize that she is literally like his body, and her afflictions are really his afflictions.

These things are also hinted at in the holy passages, for before the sin of the Tree of Knowledge it states (2:25) 'ויהיו שניהם ערומים ולא יתבוששו' – 'They were both naked, and they were not ashamed'. They were not embarrassed by each other. It was like the arm and the leg of the person. Just as the arm is not embarrassed by the leg, so too Man was not embarrassed in front of his wife. He recognized the spiritual connection between them, and this recognition was very clear to the point that even though they were separate bodies they were not embarrassed at all one from the other. Only after the sin a great darkness was brought over them and their common sense was hidden from them. Then suddenly, he no longer saw her as his bone and his flesh, and abruptly they saw it fit to cover themselves with fig leaves. Afterwards, when HaKadosh Baruch Hu asked them if they stumbled over the sin of the Tree of knowledge, he only knew to look at himself favorably. He said (3:12) 'האשה אשר נתתה עמדי' – 'The woman whom You gave to be with me', that is, 'She and I are not equally guilty, I cannot answer for her. I can only answer for myself, that 'היא נתנה לי ואוכל' – 'she gave me and I ate'. He no longer comprehended that just as he saw himself favorably, he had look at her favorably as well. He no longer saw her as his bones. This was even just as he argued favorably about himself, he could have argued favorably about her, as she herself said afterwards that the snake enticed her to this. Just as he did not withstand the enticement of the wife, so too, she did not withstand the enticement of the snake. Nevertheless, even if because of the darkness that covered the earth, man could no longer comprehend. Still, the Torah reveals this to us, that woman is a part of the bones of man, so that in every circumstance he should always look at her favorably with the faith that she is a bone of his bones and flesh of his flesh.

HKB”H Alluded to the Six Orders of the Mishnah by Alluding to Emes Six Times in the Narrative of the Creation

This week, with G-d’s help and favor, we begin a new cycle of essays on the weekly Torah portions for the year 5780. Hence, it is fitting that we begin the new year with a prayer to HKB”H, Who imbues mankind with knowledge. May He guide us on a good and proper path, enabling us to explore, enjoy and be enlightened by the brilliant light of our holy rabbis—the Torah scholars, Rishonim and Acharonim, whose tremendous insights and kedushah reveal to us a cornucopia of reliable principles. With these principles, we are able to illuminate and interpret the Torah, its words and its letters with clarity. Thus, let us invoke the tefilah of David HaMelech, Yisrael’s sweet psalmist (Tehillim 119, 18):

”גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך”—**unveil my eyes that I may perceive wonders from Your Torah.**

So, it gives me great pleasure to explore with our readership the creation of man on the sixth day of creation (Bereishis 1, 26): **”ויאמר אלקים נעשה אדם בצלמנו כדמותנו”**—**and G-d said, “Let us make man in Our image and Our likeness.”** Rashi points out that the passuk employs the term **”נעשה”**—**let us make**—rather than **”אעשה”**—**I will make**. This illustrates HKB”H’s humility; before creating man, He consulted with the malachim. Here are Rashi’s sacred words:

We learn the humility of HKB”H from here. Since man is in the likeness of the malachim, and they would be envious of him, therefore, He consulted with them. Then, Rashi adds the following comment: **Although they (the malachim) did not assist Him in his creation, and this provides an opportunity for heretics to validate their viewpoint (that there is, chas v’shalom, more than one god), the passuk did not refrain from teaching us proper conduct and the trait of humility—that the greater one should consult and take permission from the lesser one.**

So, now let us examine what Chazal reveal to us regarding the discussion that ensued between HKB”H and the malachim concerning the creation of man. The Midrash explains (B.R. 8, 5):

”בשעה שבא הקב”ה לבראות את אדם הראשון, נעשו מלאכי השרת כיתים כיתים וחבורות, מהם אומרים אל יברא ומהם אומרים יברא, הדא הוא דכתיב חסד ואמת נפגשו צדק ושלוש נשקו. חסד אומר יברא שהוא גומל חסדים, ואמת אומר אל יברא שכולו

שקרים, צדק אומר יברא שהוא עושה צדקות, שלום אומר אל יברא דכוליה קטוא. מה עשה הקב”ה, נטל אמת והשליכו לארץ, הדא הוא דכתיב ותשלך אמת ארצה.”

When HKB”H decided to create the first man, Adam HaRishon, the ministering angels were not all in agreement with this decision. Conflicting groups felt that man should be created, while others felt that he should not be created. For, it is written (Tehillim 85, 11): **”Chesed and Emes have met; Tzedek and Shalom have kissed.”** **Chesed** — Kindness—said that he should be created because of the acts of kindness he performs. **Emes** — Truth—said that he should not be created, arguing that he is full of lies. **Tzedek** — Righteousness—argued that he should be created, because of his righteous and charitable acts; while **Shalom** — Peace—felt that he should not be created, because he is extremely quarrelsome and confrontational. In response, HKB”H took Emes and cast him down to earth, as the passuk states (Daniel 8, 12): **”ותשלך אמת ארצה”**—**and Emes was thrown down to earth.**

The commentaries are confounded by this Midrash. For, when man was created, HKB”H consulted with the malachim to teach us the midah of humility and the virtue of consulting with our inferiors. We learned this from the use of the plural **”נעשה”** in the passuk: **”ויאמר אלקים נעשה אדם”**. That being the case, why did HKB”H throw Emes down to earth for offering an opposing viewpoint? Emes merely offered its opinion when asked about the creation of man.

“Emes” Is the Torah that HKB”H Is Destined to Give Yisrael in the Land

To attempt to reconcile this difficulty, we will introduce the fascinating words of the Yifeh To’ar in his commentary on the Midrash (ibid.). He explains why HKB”H only threw Emes down to earth but not Shalom, who also voiced an opposing viewpoint: **“He should not be created, because he is very argumentative.”** He points out that the Torah is called **“Emes.”** This is apparent from the formula we recite after being called up to the Torah: **אשר נתן—Who gave us the Torah of Emes.** Similarly, in the tefilah **יובא לציון גואל**, we say: **ונתן לנו תורת אמת—and He gave us the Torah of Emes.**

Now, the group of malachim representing **Shalom** felt that man should not be created, because he is quarrelsome and combative. They were implying that he is swayed by the yetzer hara inside him. Due to its influence, man’s physical body is always at odds with his spiritual, divine soul. It ultimately causes man to sin. Similarly, **Emes**—the Torah—argued that man should not be created, because the yetzer blinds him to the truth. Consequently, he is full of lies.

So, what did HKB”H do? To respond emphatically to both of them, He took **Emes** and cast it down to earth, thereby alluding to the fact that He was destined to give the Torah to Yisrael down on earth. By occupying themselves with Torah-study, they would be provided with a wonderful antidote to the yetzer. As the Gemara explains (Kiddushin 30b), HKB”H says to Yisrael: **בראתי—יצר הרע ובראתי לו תורה תבלין, ואם אתם עוסקים בתורה אין אתם נמסרים בידו—“I have created the yetzer hara, and I have created Torah as its antidote. If you engage in Torah-study, you will not be delivered into its hand.”**

The Heavens Were Created with Torah She’b’chsav the Earth Was Created with Torah She’b’al Peh

Furthermore, we know that HKB”H created the world by looking in the Torah. As we learn from the Midrash (B.R. 1, 1):

“בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ. התורה אומרת אני הייתי כלי אומנתו של הקב”ה. כנוהג שבכולם מלך בשר ודם בונה פלטין, אינו בונה אותה מדעת עצמו אלא מדעת אומן, והאומן אינו בונה אותה מדעת עצמו אלא דיפתראות ופינקסאות יש לו לדעת היאך הוא עושה חדרים, היאך הוא עושה פשפשין. כך היה הקב”ה מבית בתורה ובורא את העולם, והתורה אמרה בראשית ברא אלקים, ואין ראשית אלא תורה, היאך כמה דאת אמר ה’ קנני ראשית דרכו.”

The Torah says, “I was the craftsman’s tool employed by HKB”H.” Customarily, when a human king builds a palace, He

does not build it or design it himself; he employs a craftsman. The craftsman does not build it without referring to blueprints and architectural designs. Similarly, HKB”H utilized the Torah as His guide and created the universe. The Torah said, **“בראשית ברא אלקים” — “with ‘Reishis’ G-d created.”** There is no “Reishis” other than the Torah, as it says (Mishlei 8, 22): **“Hashem made me at the beginning of His way.”**

With this understanding, we can better comprehend what the Ba’al HaTurim writes in the name of the Midrash (Bereishis 1, 1). The word **“בראשית”** can be broken down to **“ב’ ראשית”**. Now, the Torah is referred to as **“Reishis.”** Hence, the word **“בראשית”** alludes to the two (ב’) distinct components of the **“Reishis”** — Torah she’b’chsav and Torah she’b’al peh. Thus, the opening passuk of the Torah states that HKB”H created the world with the Written Torah and the Oral Torah.

The Agra D’Kalla (Bereishis) provides the same explanation but with a significant addendum. The heavens are associated with Torah she’b’chsav and the earth with Torah she’b’al peh. The great Rabbi Tzaddok HaKohen, zy”a, presents the same idea in Pri Tzaddik (Bamidbar 6): **“והנה בחינת שמים וארץ ירמוז על בחינת תורה שבכתב ותורה שבעל פה, כדאיתא במדרש מטל השמים זו מקרא, ומשמני הארץ זו משנה”** — he brings substantiation from the Midrash (ibid. 66, 3) that the heavens are associated with the Written Torah, while the earth is associated with the Oral Torah. The Sefas Emes (Bereishis 5664) also presents this idea and cites the passuk (Tehillim 115, 16): **“השמים שמים לה’ והארץ נתן לבני אדם” — as for the heavens, the heavens are for Hashem; but the earth He has given to mankind.**

600,00 Interpretations Are Revealed by the 600,00 Neshamos of Yisrael

Let us continue to elaborate on this notion. We know that Torah she’b’chsav was given by HKB”H in the heavens with all of its letters and words—and even the crowns and ornate extensions that adorn the letters, which contain incredible, lofty secrets. As the Gemara explains (Menachos 29b): **“בשעה שעלה משה למרום, מצאו להקב”ה שיושב וקושר כתרים לאותיות” — when Moshe ascended to the heights of heaven, he found HKB”H sitting and appending crowns to the letters.** Rashi provides the following clarification: **Such as the “tagin”** (ornate extensions on top of certain letters) in a Torah scroll.

Torah she’b’al peh, however, was given exclusively to Yisrael, G-d’s unique nation on earth. It incorporates all the interpretations of all the words, letters and ornate appendages found in Torah she’b’chsav associated with the four types of exegesis known as **פירוש—pshat, remez, drush and sod.** With rigorous Torah-study,

The Avos Dug Wells to Reveal the Source of Life—the Holy Torah

Following this path, we will now proceed to explain why HKB”H cast Emes down to earth. We will refer to parshas Toldos. There we learn that the holy Avos engaged in the digging of wells. It is written (Bereishis 26, 18):

”וישב יצחק ויחפור את בארות המים אשר חפרו בימי אברהם אביו ויסתמום פלשתים אחרי מות אברהם... ויחפרו עבדי יצחק בנחל וימצאו שם באר מים חיים, ויריבו רועי גרר עם רועי יצחק לאמר לנו המים, ויקרא שם הבאר עשק כי התעשקו עמו, ויחפרו באר אחרת ויריבו גם עליה ויקרא שמה שטנה, ויעתק משם ויחפור באר אחרת ולא רבו עליה ויקרא שמה רחובות, ויאמר כי עתה הרחיב ה' לנו ופרינו בארץ”.

And Yitzchak returned and he dug the wells of water which they had dug in the days of Avraham his father and which the Pelishtim had stopped up after Avraham’s death; and he called them by the same names that his father had called them. Yitzchak’s servants dug in the valley and found there a well of fresh water. The herdsmen of Gerar quarreled with Yitzchak’s herdsmen saying, “The water is ours,” so he called the name of the well Esek because they vied with him. Then they dug another well, and they quarreled over it also; so he called its name Sitnah. He relocated from there and dug another well; and they did not quarrel over it, so he called its name Rechovot, and said, “For now Hashem has granted us ample space, and we will be fruitful in the land.”

The Sefas Emes (Toldos) writes in the name of his elder, the esteemed author of the Chiddushei HaRim, zy”a, that the wells dug by our Patriarchs were aimed at eliminating the external, detrimental forces and revealing the illumination concealed within creation. If we examine the process of creation described in the Torah, we see that the earth was initially covered with water, as it states (ibid. 1, 2): —and the spirit of G-d hovered over the surface of the waters. Subsequently, however, on the third day of creation, it states (ibid. 9): ”ויאמר אלקים: ”Let the waters be gathered beneath the heavens into one area, and let the dry land appear.” And it was so.

The Sefas Emes explains that since HKB”H used the Torah to create the world, and the Torah is compared to water (Ta’anis 7a); therefore, the entire earth was covered with water. This then is the implication of the passuk: “And the spirit of G-d hovered over the surface of the waters.” At the beginning of creation, HKB”H revealed himself through the light of the Torah, without any “hester panim”—divine concealment—akin to the situation in the heavens.

applying the thirteen hermeneutic principles, Yisrael are able to reveal all of the obscure and esoteric meanings inherent in Torah she’b’chsav. It was to this reality that HKB”H referred when he explained to Moshe Rabeinu (ibid.): **”אדם אחד יש שעתידי להיות בסוף כמה”**—דורות ועקיבא בן יוסף שמו, שעתידי לדרוש על כל קוץ וקוץ תילין תילין של הלכות— **there is one man who is destined to live at the end of many generations, Akiva ben Yosef is his name; he will expound upon each and every point heaps and heaps of halachos.**

Our teacher, the Arizal, teaches us something incredible. In Sha’ar HaGilgulim, his loyal disciple Rabbi Chaim Vital writes:

”דע כי כללות כל הנשמות הם ס’ ריבוא ולא יותר. והנה התורה היא שורש נשמות ישראל כי ממנה חוצבו ובה נשרשו, ולכן יש בתורה ס’ ריבוא פירושים וכולם כפי הפשוט, וס’ ריבוא ברמז, וס’ ריבוא בדרש, וס’ ריבוא בסוד. ונמצא כי מכל פירוש אחד מן הס’ ריבוא פירושים נתהווה ממנו נשמה אחת של ישראל, ולעתידי לבוא כל אחד ואחד מישראל ישיג לדעת כל התורה, כפי אותו הפירוש המכוון עם שורש נשמתו, אשר על ידי הפירוש ההוא נברא ונתהווה כנוכח...”

והנה נשמתו של משה רבינו ע”ה היתה משגת כל ס’ ריבוא פירושים שבתורה, וכמו שכתב רבותינו ז”ל שידע אפילו כל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש, וטעם הדבר הוא לפי שנשמתו היתה כוללת כל ס’ ריבוא נשמות ישראל, ולכן גם שאר חכמי ישראל ישיגו כל כך פירושים בתורה כפי בחינת הנשמות הנכללות בו”.

Know that altogether there are 600,000 neshamos and no more. Now, the Torah is the root of all the neshamos of Yisrael; they were hewn from her and they are rooted in her. Therefore, the Torah contains 600,000 interpretations according to “pshat,” 600,000 according to “remez,” 600,000 according to “drush” and 600,000 according to “sod.” Thus, from every one of the 600,000 interpretations a Jewish neshamah is generated. Le’asid la’vo, every single Jew will comprehend the entire Torah, according to the interpretation associated with the root of his neshamah . . .

Now, the neshamah of Moshe Rabeinu, a”h, perceived and comprehended all 600,000 interpretations of the Torah. As our blessed Rabbis wrote, he knew even that which a seasoned scholar was destined to introduce. This is because his neshamah incorporated all of the 600,000 neshamos of Yisrael. Similarly, other Jewish sages perceive many interpretations of the Torah, in accordance with the neshamos contained within them.

The Chesed L’Avraham writes that every single neshamah possesses an aspect of the Torah that cannot be revealed by any other neshamah. If that particular neshamah fails to reveal its particular secrets and insights, HKB”H does not reveal them at all, even to other tzaddikim, except for Moshe Rabeinu, a”h.

Notwithstanding, the purpose of creation is for the light of Hashem and the light of Torah to be concealed down on earth. Only in this manner, will man have the freedom to choose between good and, chas v'shalom, the opposite. Also, it compels him to toil in the study of Torah. For, only in the merit of Torah-study is man able to overcome the yetzer hara. Therefore, G-d commanded: "וַיֹּאמֶר אֱלֹקִים יְקוּוּ הַמַּיִם מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם אֶל מְקוֹם אֶחָד וְתִרְאֶה הַיַּבְשָׁה"—that the water gather into certain areas and allow the dry land to appear. In other words, the water of Torah was to remain concealed and covered up within the earth. Outwardly, only the dust of the earth, which covers the spiritual water, is apparent. That is until man comes along and digs through the material, earthly layers in order to reveal the light of the Torah, the wellspring of life—the "be'er mayim chayim"—concealed within.

This then is the significance of the digging up of the physical earth by the holy Avos. They wished to reveal the "בְּאֵר מַיִם"—the well of fresh water—the source of life, the divine light concealed within the depths of the earth. The Pelishtim, however, representing the forces of impurity, filled them up with dirt, attempting to prevent the divine light from shining through. Ultimately, the Avos's efforts proved successful. They found the "be'er mayim chaim"—revealing the light of Hashem—and paved the way for all of Yisrael to continue to do so throughout all future generations. This is the gist of the Sefas Emes's explanation.

HKB"H's Seal Is אמ"ת—Torah She'b'chsav and Torah She'b'al Peh

Following this line of reasoning, we will now endeavor to explain why HKB"H tossed his seal of truth—Emes—earthwards. Let us refer to what the Chiddushei HaRim writes in Sefer HaZakut in relation to the passuk (Tehillim 119, 160): "רֵאשׁוּ דְבַרךְ אֱמֶת"—**Your very first utterance is truth (Emes).** He explains that the word אמ"ת alludes to both Torah she'b'chsav and Torah she'b'al peh. At Matan Torah, HKB"H began Torah she'b'chsav with the first utterance of the Ten Commandments (Shemos 20, 2): "אֲנֹכִי"—**I am Hashem, your G-d.** Rabeinu HaKadosh began the Mishnayot (Berachos 2a): "מֵאִמְתִּי קוֹרִין אֶת שְׁמַע בְּעֶרְבִית"—**from when does one recite Shema in the evening?** Rav Ashi began the Talmud Bavli (ibid.) with the question: "תַּנּוּא הֵיכָא קָאִי"—**to what is the Tanna referring?** The first letters of these three opening statements—אנכי מ'אימתי ת'נא—spells אמ"ת. Thus, we can interpret the passuk: "Your very first utterance is 'Emes'"—as follows: HKB"H's first utterances in Torah she'b'chsav and Torah she'b'al peh are the letters of "Emes"—אמ"ת.

In Pri Tzaddik (Lag BaOmer 3), the great Rabbi Tzaddok HaKohen presents this same allusion in the name of his Rav, the author of the Mei HaShiluach. He adds that this also explains the Gemara's statement (Shabbas 55a): "חֻתְמוֹ שֶׁל הַקֶּב"ה אֱמֶת"—**HKB"H's seal (trademark) is אמ"ת**, since it alludes to the three opening letters of Torah she'b'chsav and Torah she'b'al peh: אֲנֹכִי מ'אימתי ת'נא.

With this understanding, we can comprehend why HKB"H threw His seal—Emes—down to earth. In this manner, he responded decisively to Emes's argument opposing the creation of man. For, while it is true that HKB"H's seal and trademark are "Emes"—the holy Torah in its original, heavenly form; nevertheless, this trademark could only be revealed down on earth. Only after Yisrael received the Torah, and the scholars of Torah she'b'al peh revealed the teachings of the Mishnah and Gemara to us, was HKB"H's seal completed--אמ"ת—the acronym of אֲנֹכִי מ'אימתי ת'נא.

Hence, by casting **Emes** down to earth, HKB"H revealed all of the Torah scholars who illuminated the world with their interpretations of the Torah to the root of the Torah in the heavens. The first of those scholars were the Tannaim—led by Rabeinu HaKadosh, who arranged the six orders of the Mishnah; they were followed by the holy Amoraim, the scholars of the Talmud—led by Rav Ashi, who compiled the Talmud. Together they completed and revealed אמ"ת—HKB"H's seal and trademark—the magnificent union of Torah she'b'chsav and Torah she'b'al peh, consisting of the Mishnah and the Talmud.

אמ"ת Is Alluded to Six Times in the Chronicling of the Creation

Let us now add a wonderful insight based on the commentary of the Ba'al HaTurim (Bereishis 1,1). He points out that in the narrative of the creation, the word אמ"ת is alluded to six times by the final letters of three consecutive words. In all six instances, the letters אמ"ת appear in their proper order. Here they are:

1. (ibid.): "בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹקִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ"
2. (ibid. 4): "וַיִּרְא אֱלֹקִים אֶת הָאוֹר כִּי טוֹב"
3. (ibid. 21): "וַיִּבְרָא אֱלֹקִים אֶת הַתְּנִינִים הַגְּדוֹלִים"
4. (ibid. 27): "וַיִּבְרָא אֱלֹקִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ"
5. (ibid. 31): "וַיִּרְא אֱלֹקִים אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה וְהִנֵּה טוֹב מְאֹד"
6. (ibid. 2, 3): "וַיִּבְרַךְ אֱלֹקִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדְּשׁ אוֹתוֹ כִּי בּו שַׁבַּת מְכַל מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר בְּרָא אֱלֹקִים לַעֲשׂוֹת"

We can explain the significance of this phenomenon in light of our current discussion. HKB”H’s seal is אמ”ת. As explained, this refers to the magnificent amalgamation of Torah she’b’chsav and Torah she’b’al peh, as indicated by the first letters of: אִנְכִי מֵאֵימַתִּי תִנָּא. Therefore, in the chronicling of the creation, HKB”H alluded to “Emes” six times, alluding to the six orders of the Mishnah. For, they are the foundation of Torah she’b’al peh.

At this point, let us introduce a wonderful allusion in parshas Ki Tisa. HKB”H says to Moshe Rabeinu (Shemos 33, 2): וְגֵרְשֵׁתִי “אֶת הַכְּנַעֲנִי הָאֲמֹרִי וְהַחִתִּי וְהַפְּרִזִּי וְהַיְבוּסִי”—I shall drive out the Canaani the Emori, the Chiti, the Prizi, the Chivi and the Yevusi. Surprisingly, the Girgashi, the seventh nation in the land, is not mentioned in this passuk. Rashi comments: **Six nations are mentioned here, since the Girgashi nation rose and abandoned the land (of Canaan) on account of Yisrael on their own.** Now, we can suggest that HKB”H drove out these six nations in the merit of the Torah she’b’al peh studied by Yisrael, which features the six orders of the Mishnah.

This notion is substantiated by the following passuk (Tehillim 105, 44): וַיִּתֵּן לָהֶם אֲרָצוֹת גּוֹיִם וְעַמִּל לְאוֹמִים יִירָשׁוּ, בְּעֵבֹר יִשְׁמְרוּ חֻקֵּי וְתוֹרוֹתָיו: “and He gave them the lands of the goyim and they inherited that which the nations had acquired by labor; so that they might safeguard His statutes and observe His teachings. Halleluyah! As per the Gemara (Kiddushin 40b), this implies that they were deserving of Eretz Yisrael in the merit of the Mishnah, which is comprised of six orders.

Lastly, let us present a fantastic allusion in the passuk above. With the spelling of the passuk as it appears in the Torah: וְגֵרְשֵׁתִי “אֶת הַכְּנַעֲנִי הָאֲמֹרִי וְהַחִתִּי וְהַפְּרִזִּי וְהַיְבוּסִי”—its gematria is exactly six times אמ”ת, corresponding to the six times it is mentioned in the narrative of the creation. As explained, this alludes to the six orders of Torah she’b’al peh with which the earth was created covered with water. It is our sacred duty to reveal the “Emes” concealed within the depths of the earth by digging wells in the form of rigorous Torah-study. This will guarantee that we will merit revealing our portions of the Torah—the “be’er mayim chayim—the wellspring of life!

Our thanks and blessings are given to those who donated for the publication of our weekly dvar Torah for the merit of אהינו בני ישראל

Family Madeb for the Refuah Shelimah of Lea bat Virgini

Arthur & Randi Luxenberg לזכות of their wonderfull parents, children and grandson

To receive the mamarim by email: mamarim@shvileipinchas.com

To sponsor or dedicate this publication, please call the Areivim office: 845-371-2760 or email info@areivim.com

Areivim

LIFELONG SUCCESS

EMERGENCY HOTLINE
Dial: 845-371-2760
or Text: 914-490-8129
and type the word
"EMERGENCY"

845-371-2760

| [INFO@AREIVIM.COM](mailto:info@areivim.com)

| [WWW.AREIVIM.COM](http://www.areivim.com)

To subscribe to the Weekly Email, please email info@areivim.com and enter "Subscribe" into the subject line.

Please go to www.TorahAnytime.com to listen to Rabbi Shmuel Gluck, and other popular speakers, on TorahAnytime.

By Rabbi Shmuel Gluck

The Medrash (11/4) in this week's Parsha discusses the importance of a Shabbos meal and how one person dedicated his Shabbos meal to Hashem. From this story we can learn several important lessons.

R. Chiya Bar Abbo was once invited to a Shabbos meal of a very wealthy person. The man hired a young boy who, throughout the meal, repeated the Posuk, Lashem Ho'o'retz Umilo'o, to Hashem belongs the world and all that is in it. R Chiya asked him why he is doing this. The rich man explained that he wants to make certain that what begins as something good continues to stay good.

It is easy to begin any project with good intentions. Nevertheless, the nature of people is such that our good intentions deteriorate, and after a while, we start repeating our early commitments for self-serving reasons. To ensure that this did not happen, the wealthy man hired a boy to constantly remind him to keep his actions sincere, for the

Kovod of Hashem.

In addition to the broad message there is a second one. This person's unusual decision was a logical one to anyone who refused to tolerate failure. Many people I know consider Mitzvohs to be nothing more than "great ideas" which, if they work out, become what they want to do. A few people see their responsibilities to Hashem as being non-negotiable and they will therefore do whatever it takes to protect themselves from failing.

We should all consider how many times we have failed and, with a little foresight, we could have succeeded. We should then consider what we could have done, even if it would have made us feel silly and look even sillier to others. Then we should do exactly that.

A New, Accelerated, Approach To Helping Oneself And Others

By Rabbi Shmuel Gluck

Many people look to others to help them improve their personal and family lives. Some seek the help of professionals, others look to their Rabbeim. Traditionally, the number of sessions allotted to those seeking help is once a week. During times of crisis, they may meet twice a week. The hope of the advisers is that, over the months, and possibly years, they would be able to effect change in their clients, students, and friends.

I have found that meeting once a week makes it difficult to cultivate growth in others and in oneself. Therefore, when people ask me for Sholom Bayis advice, I suggest that we meet every day for the first two weeks. In addition, I explain to them that after the first two weeks I expect them to meet me every second day for another two weeks. When I speak to parents about their challenging children, I offer for them to call me every morning for the first few weeks and even longer than that, if needed.

To those seeking my advice, my offer seems to be somewhat atypical and they seem surprised by my overly gracious, and possibly overkill, offer. I don't consider my offer to be special. I believe that it makes our work easier. I have realized that meeting every day does not increase the overall amount of time I spend with them and we are often able to achieve a better end product in less time than the conventional once-a-week approach. Why is that?

If I would meet a couple once a week, it would be difficult to work forward because there would be too many distractions. Much of the time together would be dedicated to what s/he did since the last time we met. That is because, over the period of a week, two things would happen: 1) There would be multiple grievances that they would insist on discussing; 2) Grievances forced to stay trapped in people's minds pass the threshold from being a logical complaint to an emotional one. Multiply this by several complaints and we will never be able to discuss tomorrow.

The same obstacles apply when speaking to parents of difficult children. Parents can become so disillusioned, frustrated, and often indignant about a singular comment or eye roll that it becomes difficult to have a productive and focused conversation with them. Instead of seeing their children's behaviors as isolated challenges, having kept their frustrations bottled inside of themselves for an entire week causes them to view those incidents as being done with the sole intention

of hurting them.

The same is true when searching for the perfect mentor for a person's child. It is more effective to find a mentor who can say "hi" to the child every day than to have a more talented mentor who only meets him once a week.

If, on the other hand, we speak daily, yesterday's hurt can be discussed logically. It is possible to "dismantle" what took place, realistically reinterpret it, and offer suggestions to avoid such behavior repeating itself. **Speaking each day does not just save us the six days between meetings. Meeting each day saves weeks, possibly months.**

When we speak every day, it becomes easier to discuss tomorrow and to do so with the past 24 hours as our real-life examples. **Yesterday's events are not complaints. They are tomorrow's teachers.**

"Yesterday's events are not complaints. They are tomorrow's teachers."

In addition, speaking every day allows me to speak to them in real time. **If a spouse or child made a comment or a decision, the recipient can react within 24 hours, making their response fluid, which makes it appear natural. Their reaction can create a healthy family rhythm in the home which makes our conversations much more valuable than weekly sessions which are often little more than discussions "outside" of their**

home.

In addition, speaking to them every day offers them the feeling that someone is there with them every step of the way. It is emotionally supportive, offering them an intangible yet very significant role in helping people commit to change, and to sustain that commitment. Ongoing support offers many advantages. One of them is that it lowers people's anxiety, so they never feel alone. This improves their confidence so that, in a short time, they will speak to someone who will walk them through a situation that baffles them and may otherwise suffocate them.

This discussion is not limited to people who have reached the point in their lives that they need to see professionals. Anyone interested in personal growth should appreciate that gaps in our focus slow, and often reverse, our progress. This applies to Torah study, as well. It is significantly more effective to learn each day

LAYOUT BY RAMAPOST.COM

PARSHAS BERAISHIS 5780

than to learn an equivalent amount of time once a week.

Despite the advantages of consistent growth, the nature of many people is to focus on their personal growth only when the time seems to be just right for them. This is even truer when parents are trying to help their children.

Many people will not deal with their challenges if they are under pressure. They also will not deal with their challenges if things are going smoothly in their lives. (Why rock the boat when things are going well?) Not focusing on growth when things are really difficult or really smooth already limits the times that they are willing to focus on growth. In addition, many people will not focus on growth when they are busy, starting a new job, or experiencing any other change affecting their schedule.

Growth, real growth, the type which is internalized, the type that transforms people, can not be achieved in a haphazard manner. It requires a consistent focus. Here's why.

People's "learned" behaviors are a combination of nature and nurture. Although it is easier to change people's learned behaviors, how they have been nurtured, it is also very possible to change people's natural traits. Instead of explaining how to change oneself, I want to explain why it is so difficult.

People are trying to change something that they have been doing (or not doing) for years. While it is not necessary for people to force themselves to act contrary to their nature for as long as they were acting in concert with it, they should realize that each time they revert back to their original trait they have to start again. The only way to avoid starting again is to consistently focus on change.

Relentlessly repeating a positive behavior wears people's negative nature without people being able to see the change or realize how it works. Nevertheless, subtle, incremental, consistent focus always wins out over people's existing negative behaviors. Although difficult in the beginning, just as it is difficult for me to convince people to call me each day, after a few weeks it becomes people's new, effective, rhythm, and instead of being difficult, it becomes "the only way to live".

Changing oneself, others, or both at the same time, is a difficult but not insurmountable task. It can only be achieved with a daily commitment, focus, and support from others. This is why an involved mentor or a dedicated Rabbi can succeed beyond what other, possibly more talented people, can achieve. This is also why I am confident that the therapeutic world will evolve and place greater emphasis on a more hands-on approach with those that they are dedicated to helping.

Story from "Torah Tavlin" By Rabbi Dovid Hoffman

מעשה אבות... סימן לבנים

One of the most outstanding stories of escape from Auschwitz-Birkenau is the story of Alfred Wetzler and Rudolph Vrba-Rosenberg. It took place on April 7, 1944. According to the opinions of several historians, the Vrba-Wetzler Report, often referred to as the Auschwitz Protocol, one of the most famous documents in the free world at that period, was a major contributing factor in multitudes of Hungarian Jews not being sent to Auschwitz.

Wetzler and Vrba, two Jewish youths from Slovakia, arrived at Auschwitz early in the operation of the camp. Having been witness to the atrocities occurring in the camps, they found themselves in positions as official secretaries of the camp. This job gave them access to files which contained information about all the horrific activities, the torture, and brutality, and of course the murder. They copied down all the information they could lay their hands on, thus endangering their lives. If discovered, the SS would torture them and then murder them on the spot. Yet, they felt it their sacred duty to document the atrocities and publicize the whole story to the free world. Thus they had to escape. But how to escape Auschwitz-Birkenau? Very few were successful in avoiding the guards, and of those few, only a handful actually survived.

Auschwitz-Birkenau was made up of three main camps - Auschwitz, Birkenau, and Buna. Around each one of these main camps was a security ring, an internal double fence of electrified barbed wire. Powerful flood lamps lit up the area each night. For every ten yards, there was a guard tower manned by an SS soldier armed with a heavy machine gun. Each evening the Jews would return from their work and gather inside the outside fence. A count was made. If the number matched the number count from the morning, the guards in the outside towers were released from duty for the night. If one Jew, even one, was found missing, an alarm was sounded and a massive search was commenced, encompassing thousands of personnel, accompanied by two hundred dogs. This continued until either the escapees were caught, or three days passed. In the interim, the watch around the outside fence was maintained day and night. At the end of three days, if the escapees were still not tracked down, the Germans assumed that they would not be found in light of the intensive search that had transpired within the confines of the camps, and the search was handed over to the authorities outside the camps.

Vrba and Wetzler's plan was simple. They would hide for three days, somewhere outside the inner fence, but within the outer wall. On the third night, after the guards were released, they would slip away under the fence. But how could they hide in a place so well guarded? Where would they hide? How could they evade the intense search that would take place?

Luck had it, that at that time, the Germans decided to build a new camp called "Mexico" in expectation of the Hungarian Jews. In advance of the building they brought long wide boards of wood with which to build the barracks. The boards were temporarily stored in piles. A group of Jews had the job of piling up the wood. With the approaching holiday of Sukkos in mind, the Jewish underground arranged that one of the piles would be arranged such that inside was a small compartment, large enough for two or three people to sit, but which could not be discerned from the outside. The pile would look just like all the other piles. It was into that tiny compartment that Vrba and Wetzler crawled and hid.

Night fell, and they heard the Jews returning to the camp; they knew that they were being counted. Then the alarm siren went off, and the search began. For two and a half days, patrols of armed Germans with dogs passed near and on top of their pile. But they weren't discovered. Even the dogs didn't detect them? They learned a trick from a Russian officer that Russian tobacco soaked in kerosene confuses a dog's sense of smell and so the dogs never found them.

Two days passed, then night, and then another half a day. It appeared they were about to succeed. The search parties were tiring. It was the afternoon of the third day; all they had to do was to wait for nightfall. Suddenly, they heard voices. Two guards were still searching. One said to the other, "Otto, perhaps they're inside the pile of wood?" "Yeah, sure!" answered the second German, "and the two Jews are inside listening! Forget it. The dogs were here."

But they didn't give up. They kept on trying. Vrba and Wetzler were lying inside, their nerves on the verge of bursting. Many attempts at escape from Auschwitz had failed, and finally they were almost successful in slipping away - and here were two Germans approaching their hiding place. The guards removed one layer of boards. Then, a second layer. There had been 3 layers of boards covering them from the top. Only one layer was left. The two Jewish youths, hiding inside, were preparing their knives as a welcoming gift for the two Germans. But they also realized that even if they kill those German criminals, someone else would catch them. They saw themselves being led up to the gallows, beaten and mutilated. Now at the last minute, right on the verge of their great escape, before their getaway had succeeded, they were about to be caught!

Suddenly, they heard a noise, and the two Germans said to each other, "Ha! They caught them!" and then ran away.

Two hours passed, night fell, and they heard the all-clear signal pass from one tower to the other. They waited another two hours until it was pitch black darkness. All that was left was to lift up the boards, step outside, and slip under the outside non-electrified fence, to freedom. Simple to say, but not for inmates of Auschwitz. They attempted to push up the pile of boards on top of them. Only one row of boards remained, and they found they just didn't have the strength. For three days they had not eaten or drunk. Combined with no sleep and nerve-racking strain, cramped into such a small compartment, Vrba and Wetzler simply didn't have the strength to lift up the remaining boards.

Out of desperation, they mustered their last remaining ounce of strength, and slowly, slowly they pushed up another inch, another inch, until they finally pushed off the final layer of boards and stepped out of their hiding place. Vrba said to Wetzler, "Imagine what would have been if those two German criminals hadn't taken off two layers of boards? If we couldn't remove one layer half a foot thick, then for sure we wouldn't have had a chance with one and a half feet of wood!"

Within two hours they were outside the camp. The first person they met was a German peasant woman whose son had been sent to an SS prison camp. She hated the Nazis with a passion. Instead of turning them in, she gave them food. The first Pole they met was a member of the Polish underground and he helped them escape over the border to Slovakia. The first Slovak they met was also a member of the underground and he helped them make contact with the Jewish community in Jernina. And thus was written the famous Vrba and Wetzler Report outside the borders of Auschwitz.

"Many, O Lord my God, are Your wonderful works which You have done, and Your thoughts which are toward us; none can compare to You; if I would declare and tell of them, they would be more than can be numbered." Tehillim (40:6)

Sitting in our sukkos, we can't help but think about Vrba and Wetzler sitting in theirs! In life, we may find ourselves inside a hole. The Germans are lifting off the layers of planks. But we are in a better situation than Vrba and Wetzler. Vrba and Wetzler thought they were about to be caught and they were cursing the whole world. They were not able to know that at that very moment Hakadosh Baruch Hu was opening the door for their escape to freedom. We, on the other hand, are clearly aware of this, because the parts of the play that we do see are so obviously part of His master plan.

פרשת בראשית

VOL. 1 / ISSUE 9 כ"ד תשרי תש"פ

A new start. While we still revel in the Ruach of Simchas Torah our Halacha charges us to immediately begin Parshas Beraishis, to show that we are not finished with the Torah-the been there done that attitude-but that we are ready to learn it again. We need to acknowledge our Zechus to envelope our lives in the D'var Hashem-מה אהבתי תורתך כל היום היא שיחתי.

There is a famous lesson in Torah taught to us by the Alter Fun Slabodka (who besides all else, was a master Mechanech becoming the Rebbi to Illuyim that typically dance to the tune of their own drum). He described the purpose of his Shmuessen to remove the images of Chumash that were taught to us in Cheder. A first grader can only be taught Chumash at his simplistic, infantile level. A twenty-five-year-old that still nurtures that image is like still using a tricycle as transportation. I don't remember the source but as a child we heard great complaints about something called Bible Comics- you really think that Avraham Aveinu looked like that? Reducing the Amudei Haolam – pillars of the world- to a comic book figure is in the same league as understanding their actions as a first grader. Even those who tried to avoid this problem by leaving their faces blank, does little for any intelligent adult inclined to use their own intellectual power. (This is especially so as we see the little papers our children נרם יאיר bring home with attendant superficial manifestations of צדיקים on צדקות and Esav with a baseball cap-tell them it is all the artists imagination). Meforshim teach that the word תורה is rooted in הוראה – to teach. The message of Torah from Beraishis through Vzoz Ha'brocha is to teach us how to live, how to be a mensch and how to serve Hashem. Let us explore a little and maybe even learn a little bit about ourselves.

Parshas Beraishis opens with the creation of man and his immediate struggles. The one Mitzva he was given did not even take one day for it to be violated. Adam Harishon, the great handiwork of Hakadosh Baruch Hu Himself, who impressed the Malachim to the point that they were inclined to sing Shira before him (Beraishis Rabbah 8:10) sinned. Meforshim, notably the Ramban and Nefesh Hachaim, explain the root of the חטא and open a window to our souls. Hashem created two conflicting forces in the world, יצר הרע and יצר טוב, defining the struggle of life. Before חטא, evil existed but its existence was OUTSIDE of man, it tapped us on our shoulder and OFFERED the temptation. Adam realizing mans נסיון, overcoming that temptation and really earning the ultimate הטבה that Hashem intended, had a better idea. By eating from the alien עץ הדעת and remote יצר הרע would become part and parcel of man – creating a more substantial נסיון and overcoming it would become a towering act of serving Hashem. We all know that it is much easier to say no to someone else than it is to say no to ourselves. Adam sought to increase the נסיון to achieve the ultimate level of כובש את יצרו.

As it seems, man's problem since the time of creation has been this: OBEDIANCE. We always have a better idea, when it comes to our friends, our spouses, our shul, our children's Yeshivas – you name it.

We just don't like being told what to do, period, especially since I have a much better idea anyway. It seems that Hashem created man with this character fault independent of the Yetzer Harah. Perhaps we can understand this based on a theme that the Ramcha"l comments on in many places. The idea of בחירה, our ability to choose whatever we desire, is the primary accessory to a genuine and real שמיעה of Hashem. If man would not have the ability NOT to accept מלכות, then accepting it would be as hollow as a vacant swipe across our eyes mouthing שמע ישראל. Only because we DO have the choice and we DO accept it, does it have any meaning at all.

I heard from a Talmid of Rav Shraga Feivel Mendelowitz that there are eighty pieces in the Ramban on Torah that every Yid must know. He did not have the list but every time I come across a Ramban, I can at least imagine that this one has got to be on the list. One of the ones on the list – no imagination here – is the Ramban at the end of Parshas Bo. He writes that:

ואין א-ל עליון חפץ בתחתונים מלבד שידע האדם וידה לאלוקיו שבראו there is no reason why ה' created אדם besides that man should know Him and thank Hashem that He created him etc.

and to say before Him we are Your creations. We must simply understand that the true עול מלכות שמים means to follow the rules of מלכות – to be OBEDIENT or NOT and that is something we recognize as being a character flaw that humanity was created with. The Torah just taught us something about ourselves – to be OBEDIENT or NOT- that is the question.

There is an astounding Medrash (Beraishis Rabbah 19:12) that relates a conversation that Adam had with Hashem after eating from the Eitz Ha'daas. After being confronted about his sin, Adam responded; אכלתי – I ate and I will eat more. Even though some opinions in the Medrash fault Adam for that response, it is brought from the Kotzker (B'shem Amro 3:12) that Adam did not respond with that kind of Chutzpa but was rather bemoaning his newfound Ruchniyusdike state. He said now that the Yetzer Hara is INSIDE of me, I no longer feel in control of my actions. There is a powerful incitement that provokes me to feel – yes I ate but I am prone to eat again despite that I know it's wrong. Adam bemoans having a Yetzer Hara on the inside; it's not the Yetzer Hara he thought man would be able to overcome.

The lesson of it all is that the Yetzer Hara is not something anyone can ignore and we should take the advice of Reb Yisroel Salanter (Ohr Yisroel Maamar 2) that it is our job להגדיל היראה ולהקטין הנסיון; seek to strengthen שמיעה and minimize the נסיון.

May we all be Zocheh.

אמני דאפקיה
חיים טובים ושלום

LAYOUT: RAMAPOST.COM

MOSDOS ZICHRON EREZ was established in 2005 under the leadership of Rav Chaim Zev Levitan and is dedicated to older Bais Medrash bochurim who have chosen to pursue the path of Zevulun while rooted in the tents of Yissochor. B"h they have had great siyata d'shmaya in enabling these bochurim to shtieg and face the world as real Bnei Torah. Rav Levitan's reputation in the chinuch field and his warm and caring personality have led to the tremendous hatzlocho of this wonderful mosod.

For more information please visit WWW.ZICHRONEREZ.COM

ויאמר אלקים נעשה אדם בצלמנו כדמותנו

Hashem said, "Let us make Man in Our image, after Our likeness." (1:26)

We live in a time in which the public (world) community has little regard for the (value of) truth. Spin and plausible deniability are ways of life which continue to make the truth retrospectively malleable. As observant Jews, we are acutely aware that truth exists beneath everything the world throws at us, and we must strive to reach it. Chosamo shel HaKadosh Baruch Hu emes, "The seal of the Holy One is Truth," demonstrates the significance of this trait.

Chazal (Bereishis Rabbah 8:5) relate that when Hashem decided to create Adam, the angels were divided: some agreed, while others felt that his creation would cause problems. The middos, character trait, of chesed, kindness, was intended for his creation. After all, chesed is good and helpful to others. Emes, truth, was very much intrinsic to the creation of Adam. Men lie; why create a person if all he will do is lie? Tzedek, justice, felt that man will act righteously, and, thus, deserved to be created. Shalom, peace, contended that human beings would constantly be bickering and fighting with one another. Hashem listened to these four and then took emes and threw it down to earth. After depositing Emes outside of the Heavenly domain, He created Man. To the intelligent reader of this Chazal, the question is glaring: Why did emes deserve to be thrown down to earth more than shalom did? Shalom was also against Adam's creation.

The Zera Shimshon distinguishes between the two arguments which shalom presented and those which Emes presented. Shalom was concerned about all of the fighting that would inevitably occur as a result of the human condition. A simple solution is available to quell Shalom's fear: Courts of law which adjudicate between litigants, thus resolving their arguments as each side comes to terms with the other.

The issue that Emes had was not as easily resolved. "The world is filled with liars," Emes declared. (Veritably, it is not only about outright prevarication; it also means indifference and cruelty to one another. The evil urges and activities which human beings often conceal under a veil of righteousness are equally a lie.) Two people come to court to adjudicate their claims against one another. If one outright lies (and is adept at painting himself as sincere), the judge might be fooled and declare him as righteous. Furthermore, since the world cannot exist if strict justice prevails (Bereishis Rabbah 12:15), it was essential that the attribute of mercy be introduced into the world plan.

Now the argument of Emes was even more justified. The world would never really be true. Peace and compromise would always be a major consideration. Mercy would serve as the lodestar for all decisions. Governing with absolute truth would be a dream, because as vital as peace and mercy are to the world, they detract from the stark, unvarnished truth. Hashem listened to Emes' call and, when the time came to create man, He threw Emes down to the earth. It would now be compelled to intervene and play a role in a world where compromise for the sake of peace, and even mercy will have us downplaying the importance of truth. Truth is needed to balance the scale, so that when compromise enters the fray we will be brought closer to the truth.

We now understand why it was necessary for Hashem to "fling" truth down to earth. Truth did not want to go, because it was acutely aware how difficult it would be for it to function and survive.

ויברך אלקים את יום השביעי ויקדש אתו

Hashem blessed the seventh day and He sanctified it. (2:3)

Shabbos kodesh received both Hashem's blessing and His sanctification of the day. Kedushas Shabbos, the sacred nature of Shabbos, is not merely incidental – an add-on characteristic; rather, the kedushah of Shabbos is inherent to its identity. Embedded within the Shabbos is a kedushah with which it was imbued from Creation. What is the nature of this unique kedushah? Horav Levi Dicker, zl, cites Chazal (Zevachim 90b) that asks the following question. If one mitzvah is tadir, frequent, and the other has greater kedushah, holiness, which should be performed first? Chazal offer proof that tadir, frequency, takes precedence over holiness, from the fact that the Korban Tamid, the Daily Sacrifice, is offered before the Korban Mussaf, although the Korban Mussaf, which is only brought on Shabbos, has presumably greater holiness. Chazal rhetorically refute this proof; asking the question: Does the holiness of Shabbos only affect the Korban Mussaf? What about the Korban Tamid? The Korban Tamid that is offered on Shabbos (apparently) should also become elevated in kedushah as a result of its being brought on Shabbos.

The Rosh Yeshivah explains that the Korban Tamid of Shabbos is unlike the Korban Tamid of chol, weekday. Rashi explains since the Korban Tamid (of Shabbos) is sacrificed on this holy day, the name of Shabbos is engraved upon it. Rav Dicker quotes Horav Aharon Kotler, zl, who expounded on this concept. One might suggest that kedushas Shabbos is endemic and pertains only to the actual day of Shabbos (elevating it above the rest of the days of the week) or to the specific Shabbos-related mitzvos, such as Kiddush. What if one performs a "weekday" mitzvah (a mitzvah that can be performed any day of the week) on Shabbos? Does Shabbos affect the mitzvah?

Rav Aharon derives from Chazal that kedushas Shabbos extends to all aspects, every mitzvah, anything that one does on Shabbos. As the Korban Tamid that is offered on Shabbos possesses a greater level of that kedushah than does its weekday counterpart, so, too, does every mitzvah, every activity which is performed on Shabbos, become infused with a greater, more sublime level of kedushah.

A flipside exists to this inherent Shabbos/kedushah identity. Just as mitzvos become elevated on Shabbos, likewise, an aveirah, transgression, performed on Shabbos has greater severity and is considered more egregious than had the same sin been committed during the week. [Perhaps we might suggest that, accordingly, desecrating Shabbos is much more than another sin; rather, by an individual profaning Shabbos, he defames and impugns its inherent kedushah, thus affecting every mitzvah that is, or could be, performed on that day. His actions have denigrated the sanctity of Shabbos to weekday status.]

It would follow that the study of Torah on Shabbos would have greater distinction as a result of the day's holiness. Indeed, Ibn Ezra (Igeres HaShabbos) writes, "Every day, the shaarei tevunah, gates of comprehension, are open." It is much easier to understand Torah on Shabbos than on weekdays. The Chazon Ish, zl, writes that one has the ability to understand passages of Torah on Shabbos which have eluded him during the week. Horav Elimelech Biderman, Shlita, suggests that Shabbos is called Yom Simchaschem, "Your day of joy"; joy/simchah is one of the forty-eight keys for acquiring Torah. (When one is happy, he

can better focus on the subject and, thus, understand and remember it better.)

The *Chida* writes concerning the juxtaposition in the *Aseres HaDibros* of *Shabbos* upon the *mitzvah* of honouring one's parents that the juxtaposition occurs because one observes *Shabbos* honours his parents. The *Zohar HaKadosh* states that concerning the *chiddushei Torah*, novellae, original Torah thoughts, that one who innovates on *Shabbos* becomes a crown for his parents in *Gan Eden*, Paradise. (The *Yesod V'Shoresh Ha'Avodah* writes that this applies equally to one who makes a *kaballah tovah*, accepts upon himself to perform a good deed, to commit to a positive activity.)

The *Ben Ish Chai* writes, "One achieves one thousand times more with his studies on *Shabbos* than when he studies during the week." *Horav Eliyahu Roth*, *zl*, teaches that a *daf*, page of *Gemora*, studied on *Shabbos* is equivalent to five hundred pages during the week. One *kapital*, chapter, of *Tehillim* recited on *Shabbos* equals five hundred chapters recited during the week. The reason for this is that *Shabbos* is *me'ein Olam Habbah*, an aspect/form – likeness – of the World to Come. Therefore, explains the *Ben Ish Chai*, on *Shabbos* it is considered as if one is in *Olam Habba*. Obviously, Torah studied in such a sublime atmosphere will be different.

Thus, it would make sense that *Shabbos* should be a day devoted to Torah study, *davening*, reciting *Tehillim*, everything and anything that is spiritual in nature. Yet, as the *Rosh Yeshivah* laments, it has become commonplace that *Shabbos* is the day when perceived schedules do not apply, and we will learn less, eat and sleep more. During the week we all follow strict schedules, leaving an allotted time for learning Torah. *Shabbos* is the time in which all schedules are off, such that we just chill and take it easy. Truly a waste.

Chazal (*Shabbos* 10b) refer to *Shabbos* as a *matannah*, gift: *Matannah tovah yeish Li b'veis genazi*, "I have a good (precious) gift in My treasure house and its name is *Shabbos*." This is Hashem speaking. He refers to *Shabbos* as a unique and precious gift. A gift is an entity, although not necessarily corporeal or tangible, but essentially an entity of value. *Shabbos* is a day of the week which is given a new name. It is a day when we commemorate the Creation of the world. Why give it precious gift status?

The *Rosh Yeshivah* explains that *Shabbos* actually is an entity – one which exalts and elevates the actions that are performed on it by infusing these actions with an added dimension of *kedushah*. This would be impossible if *Shabbos* were to be just another day of the week, but with a different name. We might not be able to "see" the uniqueness of *Shabbos*, (but we can "sense" it). Nonetheless, we should not be led to believe that it is just another day. We are unable to see oxygen, but try living without it. The same is true of *Shabbos*.

Rav Aharon explains that this is the message of the *pasuk*. Hashem blessed and sanctified *Shabbos*. How? Something can only be blessed and sanctified if it is, in fact, an entity. If *Shabbos* would not be a creation in and of itself, if it was merely a name given to a day, the words, "He sanctified it" would not be applicable.

My take on the above is that *shemiras Shabbos* is much more than another *mitzvah*. *Shabbos* is an island in time; it is an entity into which we enter every week. During this period of spiritual communion, when we are ensconced in the entity of *Shabbos*, we undergo a transformation which elevates and sanctifies us. One who desecrates *Shabbos*, either intentionally or unknowingly, either due to lack of knowledge or spiritual insensitivity, not only commits a sin, he also misses out on the opportunity to elevate himself. Perhaps this is only when we refer to someone who is not yet observant as "not a *shomer Shabbos*." Why is *Shabbos* the defining factor? Perhaps, having not lived through and experienced this unique entity, he is just simply different: "not a *shomer Shabbos*."

כי עפר אתה ואל עפר תשוב

For you are dust, and to dust shall you return. (3:19)

יקרא האדם שם אשתו חוה היא היתה אם כל חי

Adam called his wife's name Chavah, because she had become the mother of all the living. (3:20)

These two *pesukim* appear to be incongruous with one another. Hashem told Adam that since he is dust, he will return to his earthly source in death. The implication of these words is that death is not really a curse, but rather, a natural consequence of man's inherent composition. He returns to his origin. Had he not sinned, however, he would have risen above his origin. Adam *HaRishon's* mortality (and that of subsequent descendants) is attributed to the sin of eating of the *Eitz HaDaas*, Tree of Knowledge. Chavah, the mother of all mankind, *eim kol chai*, mother of all living/life, is responsible for Adam's sin (so to speak). Why was she given this name? It is true that the mother carries, nurtures and gives life to her child, and she clearly is *eim kol chai*. Through Chavah's actions, death was brought to all of the living. As a result, one would think that her name should have been a little less positive. Perhaps Adam was confronting his own mortality with the realisation that one extends his life through his progeny. Thus, by calling Chavah by this name he was (so to speak) acknowledging an antidote to death.

Horav Moshe Wolfson, Shlita, explains that Adam gave her this name by design. While Chavah's function in life appears to be in direct opposition to her sin, Adam was actually connecting Chavah's sin with her newly-mandated mission in life. Why call attention to her error, which brought death to mankind when, by focusing on her mission, he renders to her the accolades of generations. In other words, rather than emphasise her sin, Adam chose to underscore her positive contributions to humanity. What a powerful lesson for us all! We all know people who make mistakes, cause pain, incur problems, but these same individuals also do so much good; they are the source of so much *chesed*, so many acts of kindness. On what should we focus: the negative or the positive? Adam *HaRishon* shows us the way.

This has become the Jewish attitude to life. We must be exceedingly cautious in maintaining the esteem of others and looking for – and seeing – their positive aspects. On the flip side, when it comes to ourselves, we are supposed to be paragons of humility. Sadly, some of us mix up the foci, seeking honour for ourselves, while ignoring the "needs" of others.

We suggest an alternative approach to the incongruity of Chavah's name. Part of life is acknowledging the reality of death; nothing is forever. Death is part of the cycle of life. One is born, lives a life and then dies; the cycle then repeats itself. Life follows death and vice versa. Our mortality is a reality with which we all must live. The question is where we place the focus of our life: Do we live life to its fullest, serving Hashem, observing His *mitzvos*, studying His Torah, valuing and appreciating every waking minute of the life He granted us? Or do we live miserable lives, morbidly obsessed with our mortality?

Perhaps we can take this idea further. In reality, life and death are not as incongruous as we think. I quote from the *Gesher HaChaim* (authored by *Horav Yechiel Michel Tikuchinsky, zl*), "There is a bridge leading from the womb to the grave. We call this bridge 'life.' It begins at a point known as 'birth' and ends at 'death.' The person who walks on this bridge imagines that this is the entirety of life; he has no recollection of his past, and he has no idea of the nature or length of his future. This person, therefore, has difficulty grasping the notion that life existed before his birth and, subsequently, after his death. We can assume that, if a foetus could think like an adult, it would undoubtedly conclude that the only real world is the narrow one that it knows. To think that our world is the only world is no less ridiculous..."

"Anyone who thinks that his physical body is the only place life can exist, and who believes that when that body returns to dust, life

ceases, is unknowing and severely narrow. Just as the body's departure from the womb is its birth, likewise, the soul's departure from the body is its birth. Pregnancy is the preparation for worldly life, while life in this world is preparation for a Heavenly life!

"Birth, life and death are interwoven. Birth leads to this world, in which a person prepares himself for his ultimate destination, *Olam Habba*, the World-to-Come. Death leads a person to the eternal world of true light, for his everlasting benefit."

Having said this, we realise that Adam *HaRishon* gave an appropriate name to Chavah, consistent with her function and overall role in life, because ultimately life has to begin somewhere.

ויאמר ד' אל קין למה חרה לך ולמה נפלו פניך. הלא אם תיטיב שאת ואם לא תיטיב לפתח חטאת רובץ.

And Hashem said to Kayin, "Why are you annoyed, and why has your countenance fallen? Surely, if you improve yourself, you will be forgiven. But, if you do not improve yourself, sin rests at the door." (4:6,7)

Hashem informed Kayin of the opportunity for and dynamics of *teshuvah*, repentance/return. *Teshuvah* is the repair process for sin. One usually does not repent unless he has first transgressed. Kayin offered a *korban*, sacrifice. His failing was that he did not select his finest and best for the *korban*. Is this a sin? If, indeed, it is not a sin, why did Hashem exhort him to repent, because, if he does not, *l'pesach chatas roveitz*, "sin rests at the door." *Horav Yerachmiel Chasid, Shlita*, explains that the crux of Kayin's sin was not his mediocre *korban*, sacrifice, but, rather, his annoyance and fallen countenance. Hashem was concerned with Kayin's reaction to the response to his less-than-inspired *korban*.

Kayin had become morose, fallen into a state of melancholy. Indeed, *Horav Aharon Kotler, zl*, teaches (*Mishnas Rav Aharon*) that the *yetzer hora*, evil inclination, derives greater satisfaction and is more excited by the sinner's depressed reaction to sin than from the sin itself. The *yetzer hora* knows that depression leads to the worst behaviours; thus the sin is merely an "investment" in much worse, creating much more to cure. Furthermore, *Horav Chaim Shmuelevitz, zl*, maintains that Kayin's fall from *igra ramah l'bimah amikta*, from the apex to the nadir of depravity, was the result of his *atzvus*, depression/melancholy. One minute he was speaking with the Almighty, and shortly afterward, he became a *kofer*, heretic. This is the working of the *yetzer hora*. This is what he does best, manipulate a person's mental/emotional state, encouraging him to sin further, because, after all, who cares? It is all over anyway.

David *Hamelech* says (*Tehillim* 32:1), *Ashrei n'sui peshah k'sui chataah*; "Praiseworthy is one whose transgression is forgiven, whose sin is covered over." The *Midrash (Bereishis Rabbah* 22:11) comments, "Praiseworthy is the person who is higher/above his sin (*n'sui* is connected to *naso*, lift/raise up) and not one whose sin is higher/lords over him. This is derived from the phrase, *L'pesach chatas roveitz*; 'Sin rests at the door.' *Chatas* is *lashon nekeivah*, feminine gender; therefore it should have stated, *Chatas rovetzes*, which is feminine. Instead, it says *roveitz*, which is *lashon zachar*, masculine gender. This is because, at first, the sin is weakly resting by the door like a female (considered weaker). Afterwards, it becomes stronger and overwhelms him (the sinner) like a male. Rabbi Akiva adds, that at first, sin appears like the web made by a spider (weak, easy to penetrate and exit). After a while, it becomes strong like a sailor's rope." The *Midrash* continues with analogies between the "before" and "after" of sin, if one does not immediately repair and report his deed.

In any event, the primary lesson that *Chazal* are teaching (based on the *pasuk*) is that one should rise above his transgression, not become a victim to his sins, falling downward, with the image of his past errors looming over him, frightening and depressing him. Such a person will find himself hard-pressed to repair his infractions, because he will be overwhelmed with guilt and shame, with nothing positive to look

forward to. The *yetzer hora* manipulates one's mind, plunging him into depression.

Perhaps we might add a deeper explanation of this *Midrash*. *Sifrei Chassidus* talk about two forms of negative responses to emotional pain: bitterness, and depression. While joy in life, in serving Hashem, should be our constant goal, the reality is that when one experiences pain, it is difficult to navigate his way through the plethora of negative feelings that confront him from all sides. The labyrinth through the dark tunnels of misery which result from the pain one feels can be stifling without some form of guidance. A distinction must be made between the two terms, two terms which stand out as representing the negative response to pain: *merirus* – bitterness, and *atzvus* – depression.

Merirus, bitterness associated with pain, often prompts positive action. He is bitter; he is angry, but he will not let it get the better of him. He will do something about it. *Atzvus*, depression, is a state in which the mind freezes, positive activity is put on hold; the *atzeiv*, morose person, simply does nothing. He is so overwhelmed with the problem that he literally gives up. *Merirus* and *atzvus* are two variant reactions to the same challenge: one leads to a reversal of fortunes; one drives a person deeper and deeper into a pit of melancholy. We believe that like a spring that is depressed, every descent is the springboard for ascent; every challenge has in it the potential for exceptional growth. It all depends on one's attitude.

This is what David *Hamelech* teaches us: "Praiseworthy is the person who – is higher/above sin." He does not permit the sin to drive him down into pensiveness and despondency. He lords over the sin and navigates past the challenge. True, he is bitter; he messed up and probably hurt the people who believed in him. By deferring to the sin, however, he will be causing more hurt and greater pain. No, he will use the challenge to spur himself on, to overcome and triumph over the challenges, so that his descent can be the foundation and impetus for his ascent.

Va'ani Tefillah

שמע קולנו ד' אלקנו

Shema koleinu Hashem Elokeinu.

Hear our voices, Hashem, our G-d.

The *Shema Koleinu brachah* in the *Shemoneh Esrai* is an accepted place for inserting one's private prayer, even if it is not related to the actual *brachah* (as is the case in all *brachos*). The *Chazon Ish* composed a special prayer for success in Torah study, to be recited by mothers immediately before the last sentence of the *brachah* (כי אתה תפלת שומע תפלת).

יהי רצון מלפניך ד' אלקנו ואלקי אבותינו שתרחם על בני ותהפך לבו לאהבה ולירא שמך ולשקד בתורתך הקדשה. ותסור מלפני כל הסבות המנעות אותו משקידת תורתך הקדושה ותכין את כל הסבות המביאות לתורתך הקדושה....

May it be Your will, Hashem, our G-d and G-d of your forefathers, that You may have mercy on my son (name): direct his heart to love and fear Your Name and to be devoted to Your Holy Torah; remove from him all circumstances that prevent diligent study of Your sacred Torah; establish all of the conditions that lead him to Your Holy Torah.

To sponsor a *mazaltov*, *simcha* or *yartzeit*, email: peninim@dvar.info

This publication is available worldwide via email and e-readers.

For info call: ISRAEL 02 532 6058 / USA (216) 371-7609 / UK 0208 420 4821

or e-mail: peninim@dvar.info

Parashas Bereshis

Quickness

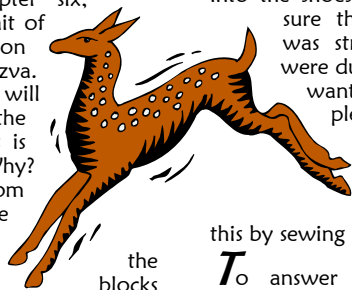
"Abba, look at this gift from the neighbors."
 "It looks like a sapling, Aryeh."
 "It is going to be a willow tree, Abba. I want to plant it in the garden."
 "Okay, Aryeh. Roll up your sleeves and get ready for some hard work. First you must dig a hole big enough for the roots of the sapling and all of the soil in the pot."
 "No problem, Abba."

Little Aryeh take out his shovel and begins digging. He finds the dirt heavy and difficult to move.

"Abba, can you help me?"
 "Sure, Aryeh."
 "I never realized how hard it is to move dirt."

"Hashem formed the man from the dust of the earth." (Bereshis 2:7) The Mesillas Yesharim, in chapter six, explains the character trait of *zerizus* (quickness). A person must hurry to begin a mitzvah. If not, his laziness will overcome him and the mitzva will be lost. This is the nature of a person. Why? Because he is created from the earth. The same organic elements and compounds found in the soil, are the building blocks of the human body. Dirt is heavy and will stay put indefinitely, if not moved. That is the nature of a person.

"Rebbe Yehuda ben Teima says, 'Be as bold as a leopard, light as an eagle, swift as a deer, and strong as a lion to do the will of Your Father in Heaven'" (Pirkei Avos 5:20). Do we really need to be as fast as a deer, one of the swiftest animals? Does doing the Will of Hashem truly require the strength of a lion, such a strong animal? Yes. Because we are formed from the earth. Great efforts are required to move our physical nature.

Kinderlach . . .

"Aryeh, it's time to get up. Shacharis (the morning prayer) is about to begin." "I'm so tired, Abba. The bed is so comfortable." "I understand, Aryeh. I also have difficulty getting up. However, this is our test in life. We must learn to overcome our natural laziness. People who learn this lesson early in life, can go on to accomplish great things. Those who do not, can be frustrated." "Abba, I want to be a great person. Come, let's hurry to shul. I don't want to miss a minute of the Shacharis prayers." "Aryeh, may you always be as strong as your name."

Give and Give

"Chanoch walked with Hashem" (Bereshis 5:22). This is quite a high *madrayga* (spiritual level). Rashi relates that Chanoch was a *tsaddik*. The Medrash Talpiot informs us of his holy deeds. Chanoch was a cobbler, and with every single stitch that he made, he achieved mystical unions with his Creator. This Medrash is puzzling. A cobbler is paid to sew shoes. If he does not put his full effort into his work, then he does not deserve his salary. Can it be that a *tsaddik* like Chanoch was thinking lofty thoughts about Hashem during his work time? Of course not! That would be stealing. On the other hand, without such thoughts, how could he reach such high *madraygas* of mystical unions while stitching the shoes?

Rav Yisrael Salanter answers this enigma. Chanoch put his heart and soul into the shoes that he sewed. He made sure that each and every stitch was strong, and that the shoes were durable and comfortable. He wanted the buyer to receive pleasure from the shoes that he made. In this way, he reached the *madrayga* of emulating Hashem. How could he achieve this by sewing shoes?

To answer this, we must examine Hashem's quality of giving. He takes nothing; He only gives. He is perfect, lacking nothing, and therefore He does not need to take. On the other hand, He gives, gives, and gives to all of the creatures of the world. He sustains their lives, and provides for all their needs. Chanoch wanted to give to his customers, by making the best shoes possible. For this, he only took a fair wage, making sure that he gave more than he took. And so, Chanoch was called a *tsaddik*.

Kinderlach . . .

We learn two important things from Chanoch. Firstly, we can reach a very high *madrayga* by emulating Hashem's quality of giving. He is the Ultimate Giver, and we strive to be like Him. Secondly, there are many opportunities to give. Even while sewing shoes.

(See Michtav MiEliyahu, Kuntras HaChessed)

Toras Chessed

"Shalom! How are you Mr. Zorg?"
 "Fine, thank you Mr. Parness. I just came into the store to buy a few things."
 "My pleasure Mr. Zorg. Here are your groceries, and here is your change."
 "Who is this fine looking man standing next to you, Mr. Parness?"

"That is my son, Mr. Zorg."
 "You should have much nachas from him."
 "Thank you Mr. Zorg, and have a nice day."

The customer leaves the store, and the boy turns to his father.

"Do you call all of your customers by name, Abba?"

"No, Avi. However, Mr. Zorg is a very special customer. He comes into the store at least ten times each day. He gives me a tremendous amount of business. I am grateful to him for helping provide me with *parnassah* (a livelihood)."

"There is no limit to the mitzvah of *gemillus chessed* (performing acts of loving kindness). You may even do it one hundred times." (Ahavas Chessed 1:1:7). The Chofetz Chaim explains that even if someone borrows money from you 100 times, you should not be upset with him. If he came into your store 100 times to buy merchandise, you would not be upset. Quite the opposite! You would be happy with the profit that you were making. How much more so should you be happy when this needy person brings you mitzvah after mitzvah after mitzvah. What a profit!

The Chofetz Chaim begins his sefer, "Ahavas Chessed" with a quote from the Gemora (Sota 14a): "The Torah begins with *gemillus chassadim* and ends with *gemillus chassadim*. As it is written, 'And Hashem made for Adam and his wife garments of skin, and He clothed them'" (Bereshis 3:21). The Chofetz Chaim goes on to list over forty different examples of *gemillus chassadim* in the Torah – each one containing many details and many mitzvos. *Chessed* may be performed with one's money – such as loans; or one's body – such as welcoming guests, escorting them on their way, rejoicing with a *chossan* and *kallah*, visiting the sick, and comforting mourners. In short, the Torah is a book full of *chessed* in all shapes and forms.

Kinderlach . . .

We are now beginning the Torah anew, as we do every year, with Parashas Bereshis. This year, let's keep our eyes open for all of the acts of *chessed* described in the Torah. Hashem did *chessed* for Adam and Chava. Noach and his sons saved the world, a tremendous act of *chessed*. Avraham, Lot, Yitzchak, and Yaakov; their lives were filled with *chessed* after *chessed* after *chessed*. Learning about all of these acts of kindness will motivate us to do *chessed*. Our whole outlook on life will change. We will begin to see each person as an opportunity to do *chessed*. Kinderlach, you should all become big "baalei chessed" this year!

A Holy Infusion

ויכלו השמים והארץ וכל " 2:1

צבאם

"ויכל אלקים ביום השביעי" 2:2

"And the heaven and the earth were finished, and all of their array." "And Hashem completed on the seventh day." The Torah tells us that Hakodosh Boruch Hu completed the work of the heavens and the earth, and then the following Posuk says that Hakodosh Boruch Hu completed His work on the seventh day. Why does the Torah need to repeat that Hakodosh Boruch Hu completed His work?

This Parsha, the Parshah of Shabbos, begins with the words, "ויכלו השמים" – their Roshei Taivos are "וה" which is a Remez to Simcha, as it says in Eichah Rabbosi 1:31. The Parsha of Shabbos begins with this to teach us that one must be Mekabel Shabbos with Simcha, as this is the essence of Kovod Shabbos. The Parshah of Shabbos here concludes with the words, "אלקים לעשות" – which has the Roshei Taivos of "א-ל." Together with the Roshei Taivos of the first two words, "וה" it is the Shem "אלוה" – which is a Remez to the Sod of light, the clothing of the Neshama which comes from that Name – as the Neshama comes from a part of Hakodosh Boruch Hu. (ברכת הרי"ח)

"And there was evening and there was morning, the sixth day." Rashi says that the Torah added a ה' and made it "הששי" – at the conclusion of the work of Creation to say that He stipulated that everything that was brought into existence was on the condition that Klal Yisroel accept upon themselves the ה', the Chamisha Chumshei Torah. An alternative explanation for the extra "ה" is that all of the components of Creation were in a state of suspension until the sixth day, "הששי" – the known sixth day, which is the sixth of Sivan, that has been prepared from the time of Creation for the giving of the Torah. These words of Rashi are alluded to in the proceeding Posuk, "ויכלו השמים והארץ וכל צבאם" – Only after the condition of הששי was the Creation completed. "יום הששי ויכלו השמים"

– The Roshei Taivos of these words spells the Shem Havayah, for Hakodosh Boruch Hu stamped His Name on the Creation at the time of its completion. (מהר"י שטייף)

"ויכלו השמים והארץ" is a Remez to the complete Guf, "וכל צבאם" is a Remez to the bones and sinew of a person. "ויכל" – "אלקים ביום השביעי" – and then after everything else was there, Hakodosh Boruch Hu completed man with the mouth. When a child is born, it does not have teeth and cannot speak, and that is why the mouth is called "שביעי." It says in the Sefer Yetzirah, that there are seven openings to the Nefesh: 2 eyes, 2 ear, 2 nostrils, and the mouth is the שביעי, the seventh one. "ויברך אלקים את יום השביעי" – Hakodosh Boruch Hu chose the mouth over all the other limbs of the body to be the one to learn Torah and praise Hakodosh Boruch Hu. "השביעי" is the same Gematria as "שבח בפה" – "praise in the mouth." (רבינו אפרים)

Based on the words of Rabbeinu Ephraim (see above) that the mouth is השביעי, the seventh, and is compared to Shabbos the special day that Hakodosh Boruch Hu chose, it follows that on this holy day of Shabbos one must praise and sing Shira. One must learn Torah and make his mouth and speech holy on this day, and not speak words of Chol. It is a day that one must use his mouth to bring Kedusha to the holy day of Shabbos. (פני דוד)

Although Hakodosh Boruch Hu finished Creation on the sixth day, nonetheless, it did not yet have the ability to have a Kiyum. When Shabbos Kodesh came, it gave a Kiyum to what was Created during the six days of work. "ויכל אלקים ביום השביעי" – eing that Shabbos gave a Kiyum to the work of the first six days, therefore, Hakodosh Boruch Hu completed it on the seventh day, He completed the Creation with the seventh day, which gave a Kiyum to all of Creation. (The Zohar Hakodosh tells us this concept, that the world is sustained from Shabbos to Shabbos, through the Kedusha of Shabbos). (צרור המור)

It is well known from the Arizal that when one says the word, "ויכלו" that

he should have Kavanah of the Chesed of Hakodosh Boruch Hu, as the word, "ויכלו" is the same Gematria as the word, "חסד". One must have Kavanah that Hakodosh Boruch Hu created the world, the heavens and the earth, with great Chesed, meaning that He will deal with the Midah of Chesed with the creations, so that there could be a Kiyum of the world. The words, "ויכלו השמים והארץ וכל צבאם" is the Gematria of 958, which is 936 plus an additional 22. The 936 is a Remez to the 13 Middos Harachamim of Hakodosh Boruch Hu, as the word חסד, Gematria of 72 x 13 Middos = 936. The 22 remaining is a Remez to the 22 letters of the Torah Hakdosha, with which the world was created. This teaches us that Hakodosh Boruch Hu runs the world with the Midas Hachessed, and has done so from the time He created the world. (מלבוש לשבת יום טוב)

Every ending point is the beginning of a starting point. Hakodosh Boruch Hu completed the Creation of the world, and He continues to infuse life into it every moment. However, it is also the beginning for mankind, specifically for Klal Yisroel. Hakodosh Boruch Hu gave us the Torah Hakdosha, and that is what infuses life into this world. The Torah Hakdosha is the blueprint with which this world was created, and with which this world has a Kiyum.

Shabbos is the day of rest, a day when one must spend even more time than other days fulfilling that which he was created for; to fulfill the Rotzon Hashem. We must serve Him faithfully, and must attach ourselves to the Torah Hakdosha, the most precious gift He gave us. Hakodosh Boruch Hu gave us a Neshama, a part from Above, and He gave us Shabbos Kodesh, the Neshama of the week. We must use this holy day properly, to feed our Neshama, and to infuse ourselves with much Kedusha. May we be Zoche to take this gift from Hakodosh Boruch Hu, and infuse ourselves with Kedushas Shabbos, so that it should last us throughout the entire week.

PARSHA WITH

Rabbi Shmuel Brazil

YESHIVA ZEEV HATORAH

www.zeevhatorah.org

For sponsorship and to subscribe please email Yaakov@zeevhatorah.org

PARSHAS BEREISHIS

MAN AND HIS SPEECH - A MINIATURE COSMOS

Man who is the purpose of creation, is called an עולם קטן a miniature world. This is based on the *passuk* אדם נעשה Let us make man. Who are the "us" that Hashem was referring to? *Chazal* say that Hashem was addressing the entire cosmos asking from them to invest part of their power and characteristics into Man. The results would be that when Man elevates himself he will simultaneously elevate the entire creation as well. Unfortunately, the flip side is also true that when he spiritually declines then he also lowers all of creation with him.

A deeper understanding of the above is that Hashem created the world with עשרה מאמרות Ten Sayings (Avos 5,1). We are told that every part of creation contains within it various letters of the *Aleph Bais*. This can be seen from *Adam Harishon* when he called names to all the animals and birds. What is the real nature of this name calling? This conveys that he was able to *penetrate* into their inner spiritual identity which are the very letters by which they were created and sustained (Bereishis 2,20).

Man is the only creature that has the ability of speech and for this reason his category of existence is called מדבר. His speech consisted of *Lashon Hakodesh* by the same language which the world was created. This holy language contains five different sounds called ה' מוצאות הפה. The 22 letters of the Aleph Bais are categorized into five different sounds emanating from the tongue, lips, teeth, pallet and throat. These different units of sounds are hinted in the word בהבראם (Bereishis 2,4) upon which *Chazal* interpret to mean בראם, that with the letter ה Hashem created the world. The letter ה is referring to the five types of sounds that emerge from the mouth while speaking *Lashon Hakodesh*. This is the deeper meaning why Man is called an *Olam Katan*, because his speech is an expression of all the same letters of the *Aleph Bais* which serve as the building blocks of all creation (see the beginning Shaar Yichud V'emunah of the Baal Hatanya for a lengthier elaboration).

Let us now talk about Man who is the unique *Olam Hakatan* with his five sounds of *Lashon Hakodesh* of 22 letters. Two special *berachos* which we recite every morning are the *berachos* of אשר יצר and אלהי נשמה. The first *beracha* talks about the miracle of the human body while the second *beracha's* contents are the miracle of the *neshamah* which Hashem houses in the body. The *Halacha* dictates that these two *berachos* should be connected and said one after the other. The connection words that bridge them both together are ומפליא לעשות that Hashem makes a wonder. The *Shulchan Aruch* and *Ramah* (Siman 6,1) explain that this "wonder" of Hashem is His connecting the *neshama*, which by nature is an incredible supernatural spiritual energy, and housing in the human flesh, a body whose corpse decays and reeks faster than that of the animal. Just imagine a balloon that has a small leak. In no time all the air inside will disappear and exit. In comparison the human body has so many openings to the outside yet Hashem constantly prevents the *neshama* from leaving the body. This *shidduch* of the body and soul is beyond human comprehension and that is why it is called פלא a word that translates as both a wonder and hidden.

Rav Hutner ztl gives another explanation to the words מפליא לעשות. When Hashem blew the *neshama* into the body of Adam which Hashem formed, the *passuk* says that Man then transformed into נפש חיה which the *Targum* translates as לרוח ממללא a speaking spirit. The ability to speak *Lashon Hakodesh* was the result of this unprecedented union of the flesh and spirit. The expression of speech is called פלא as we find in the *passuk* (Bamidbar 6,2) נדר אדם כי יפליא לנדור נדר. Therefore the word מפליא that bridges these two *berachos*, one of the *neshama* נשמה and one of the body אשר יצר, denotes the power of speech which is a direct result of the connection of the two.

After laying the foundation characterizing the *Pelleh* of speech, we are now prepared to hear the remarkable words of the Sfas Emes (כי תצא תרלג). כי בריאת הפה. "that the creation of the mouth and speech is more wondrous than anything in creation, a reality that could be simply understood by anyone who truly delves into this wonder." Even though the Sfas Emes did not spell out explicitly the reason why the power of speech is the apex of miracles in creation, the *sefer* Chovas Haavodah from Rav Chaim Beiderman *Shlita* of Lelov brings the words of the Chofetz Chaim ztl to explain the Sfas Emes. The Chofetz Chaim writes "that since there exists five different sounds originating from five totally different sources of the mouth, one would naturally think that it would take at least a minute to speak only one word. However, this is not the case. I myself once timed how many words can one speak within a minute and it came out to be 200 words. The mouth is such a spectacular miracle and one must not blemish such a superhuman vessel." (if you ever heard a professional auctioneer or a commercial where the speaker talks like a machine gun crunching his 40 second message into a 10 second slot, you will even find over double the amount of 200 words per minute).

We want to add on our suggestion to the possible explanation of the Sfas Emes. It is based on our fundamental mentioned above that Man is called an *Olam Katan* because his mouth and speech can affect every aspect of creation which was also created through the same *Alef Bais*. What greater miracle can there be for Man in this world, to possess the same power of the letters by which the universe was created and is constantly sustained (see chapter 1 Nefesh Hachayim).

Now we are ready to analyze the name of אדם for its letters represent his miraculous power of speech. The first letter א of אדם represents that Man is the א of creation. He is the number one purpose that gives meaning to the entire universe. By being the *tachlis* of creation, he is the most wondrous of created existences, and therefore we find that the letter א shares the same letters as פלא. This wondrous nature of Man is hinted in the second letter of אדם the letter ד which stands for the word דיבור. The פלא of Man is that he alone possesses this incredible power of *dibbur* which manifests itself in five different sounds which are alluded to in the *gematriah* of the first two letters of אדם - אד.

However, there is another very important part of the mouth's speech and that is being silent and restraining from speaking forbidden talk. The Sfas Emes on *Succos* elaborates on the *Arava* of the four *Minim*. *Chazal* write that the *Aravah* represents the lips. We are required to place two *aravos* together with the other three *Minim*. The reason being, that Man was created with two lips because they serve two functions, one to speak, and one to be silent and remain mute by closing the lips tight together. In *Lashon Hakodesh* these two actions are known as דיבור שתיקה. *Shlomo Hamelech* writes in (Mishlei 24,26) שפתיים ישק משיב דברים נכוחים that

PARSHA WITH

Rabbi Shmuel Brazil

YESHIVA ZEEV HATORAH

www.zeevhatorah.org

For sponsorship and to subscribe please email Yaakov@zeevhatorah.org

when one's lips are kissing each other in the state of being shut tight, this will cause that his spoken words of Torah will be received as true. *Shlomo Hamelech* is teaching us that when one watches his *dibbur* by **refraining** from talking when it is forbidden, it will cause that his *dibbur* in other areas especially in Torah will be enhanced and on the mark a"k. (see *Shaarei Teshuvah* 3,209 and *Ainay Yisrael* p.99).

These two forces of speech can be seen also in the name of אדם, of which אד adds up to ה corresponding to the five different sounds, the letter ד which represents דיבור and the last two letters of אדם spell דם which means to be silent.

If you didn't notice, the first *passuk* in the Torah is already missing a word as *Rashi* points out in one of his explanations of בראשית ברא אלהים that it must be understood as "In the beginning of הכל, everything, Hashem created the heavens and earth". What was Hashem's intention in omitting a word in the very first *passuk* of the Torah? According to the above, Hashem wants to tell us that in learning and interpreting the Torah, one must acquire this *yesod* set forth by the *Sfas Emes* of ישיק: kiss your own lips rather than to bite another person by your words. Use the interpretation of kiss to define the word נשק rather than the interpretation of weapon. By doing so, your interpretations of Torah and giving advice will have the *segula* to be on the mark of *emes*.

The *passuk* of ישיק can also allude to Hashem when He was creating the world for He also refrained from saying another ויאמר after the tenth Saying. The *sefarim* explain that had Hashem said another *dibbur* beyond the tenth, the world would have descended to the level where it would have become too veiled to find in it Hashem which would have then defeated its purpose of being created. It is as if during the creation process, *kiveyachol* Hashem also closed His lips, thereby granting Man an equal choice to attach himself to the still present standing Ten Sayings of Hashem if he desires to do so בצב בשמים (Tehillim 119,89). Through this refraining of an eleventh *dibbur*, Hashem gifted Man with the possibility of realizing the absolute truth of Hashem's presence and providence in this camouflaged world, even though He is hiding behind these Ten Sayings that created the Laws of Nature.

If by refraining from speaking further, Hashem created the possibility for Man to discern truth from falsehood, so by Adam and Chava not refraining from inappropriate speech, they caused the world to become imbalanced making *bechirah* an even greater challenge for Man. Three examples of this sort are the following. In the first *perek* of Avos D'Reb Nosson he writes that the shortcoming of Chava was that she shouldn't have conversed with the *Nachash* at all but rather have run away. Secondly, *Chazal* say that by adding on the *chumrah* of the command not to touch the tree, she was seduced to eat from it המוסיף גורע (Chizkuni Bereishis 3,3; Tosfos HaRosh Sanhedrin 29). For the *Nachash* then pushed her against the tree and claimed just as you didn't die by touching it so you won't die by eating it. Thirdly when Hashem approached Adam and was hoping for a response of remorse and *teshuvah* which would have been accepted, Adam said an inappropriate remark that the woman You gave me caused me to sin. By these words Adam demonstrated his lack of gratefulness. With this he lost the opportunity of a full *tikkun*.

Chazal say that the name of Hashem שדי represents Hashem's holding back from saying an eleventh *mamar*, as its acronym is די שאמר He said enough. We suggest that the letters of the name reflect the same function of Man's power of speech. The first two letters are שד which stand for שתיקה דיבור for in the creation of the world of balanced *bechirah*, Hashem used both of these forces, characterized by open and closed lips. The letter *yud* obviously represents the 10 sayings and excludes the eleventh. However, it is much deeper than that. As we brought above, Hashem created the world with the letter *hey* which symbolizes the five sounds emanating from the mouth. To restrain from speaking when there is an urge to speak, one must muster up control over the five places that create the different sounds emanating from the mouth and mute them. So in truth, דיבור ושתיקה together have 10 creative aspects, five that are utilized when speaking and another five when holding back from speaking, hence the name שדי.

Do not think for a moment that the מרע of *dibbur*, that of holding one's mouth back from speaking *Lashon Harah* or refraining from saying damaging words in a *machlokes*, has less value than the עשה טוב of *dibbur*. *Chazal* interpret the *passuk* תולה ארץ על בלימה (לוי 26,7) that the earth is suspended on nothingness, can also mean that the earth is being suspended by the one who shuts his mouth in a time of *machlokes* פיו בלום. Silence has the power to create and sustain the earth as much as proper *dibbur*.

We can now look at the *passuk* of תהלה תהלה (Tehillim 65,2) with a fresh interpretation. When I shut my lips tight in a *machlokes* which otherwise would have caused irreversible damage especially in a relationship, and I do so for You Hashem, then I am giving You praise by emulating You. For You Hashem also refrained from saying an 11th ויאמר for otherwise that would have been the end of the possibility of forging a close relationship between Man and Hashem in this world as we explained. By holding back Your word you made that relationship intact. If Man acts similarly and holds back his words, then he sustains the world in the same way Hashem did with only Ten Sayings abstaining from an eleventh.

Now we can return to interpret the last letter of אדם. The letter מם possesses a unique character which is not shared by any other letter in the *Alef Bais*. In order to pronounce the letter *mem* one must open his lips and immediately close them tightly ישיק שפתים. Don't take my word for it but rather try yourself and see. Man's פלא is that he has the power of דיבור and the control of שתיקה symbolized by the letter *mem*. Torah necessitates both types of lips as it says לחכמה שתיקה. That is why the first letter of Torah *She'be'alpeh* commences with the letter *mem* מאימתי and ends with a *mem* in the word שלום. That is why Torah was given in forty days the letter *mem*.

We just finished the *Yom Tov* of *Succos* with *Hoshanah Rabba* the day of the *aravah*. I watched a *Chassidish Rebbe* finished clapping his *Hoshanahs* and immediately the *chassidim* rushed and pounced on it in order to retrieve *shirayim*, a branch or at least one leaf of the *Rebbe's avodah*. They must believe that it serves as some type of *segulah*. Another prevalent *minhag* is to throw the *aravah* on top of the *aron hakodesh* enabling one to view it even during the year. Why is this *aravah* so desirable that we are all trying to keep it alive in our memories? Putting aside all the Kabbalistic and *Mussar* reasons for this action, I think after this *mamar* we can say a simple and meaningful explanation to take to heart and that is we want to be constantly reminded to Keep our mouths shut and our lips tightly closed and not act on our urge to blurt out inappropriate *dibbur* that is destructive and hurtful. We realized that only after a day of *arava* can we celebrate dancing with the Torah otherwise who can say that the Torah we are about to learn is *Toras Emes*. The *aravah* belongs on top of the *Aron* which houses the *Sifrei Torah* for if we want our miracle vessel to speak נכוחים, דברים נכוחים, then controlling our *dibbur* must be placed on the highest priority.

MENTION THIS AD FOR
10% OFF
 YOUR FIRST ORDER*
*RESTRICTIONS APPLY

WE ARE YOUR
ONE-STOP-SHOP
 TO MARKETING SUCCESS

WE ARE A ONE-STOP ADDRESS FOR ALL YOUR MARKETING, GRAPHIC DESIGN, PRINTING & MAILING NEEDS.

We take care of all details from start to finish - under one roof.

MARKETING

DESIGN

PRINT

MAIL

שבוע הבא לא יהיה שיעור, יש לנו איזה שליחות, להגיד שיעורים בחו"ל. ועוד שבועיים נפגש פה בבריאות, בשמחה, בעז"ה, עם משיח צדקנו אמן.

כל הזמן לבקש שהקב"ה יביא את המשיח בלי ייסורים, בלי פיגועים, בלי מלחמות, רק ע"י הפצה!

(ומי שלא יכול לצאת להפיץ ברגליים יכול לזכות לפחות לתרום כסף להפצה ויפיצו בשבילו אברכים מהישיבה, לפרטים: 0527161619)

לרפואת מורנו ורבינו ראש הישיבה הרב שלום בן ימנה שליט"א

לרפואת השלמה והצלחתה של מלי בת גרציה תחי' ולרפואתו השלמה והצלחתו של משה בן אידה הי"ו ולהצלחת כל התורמים ברוחניות ובגשמיות. להבדיל לעילוי נשמתו של יוסף חיים בן טובה ע"ה. לעילוי נשמתו הטהורה והקדושה של הרב אליעזר שלמה בן מלכה ע"ה

חדש! חדש! חדש!

קו האמונה

לשמוע אמונה כל יום כל היום

02-6444250

להתחזק יחד עם הרב שלום ארוש שליט"א

הספר הזה, מי שלומד אותו מתמלא אמונה, להודות על כל דבר, על כל דבר להודות! על כל דבר!

עוד כותב ה"היסוד ושורש העבודה" – "ודאי יש לאדם להיזהר בכל ברכה שתצא מפיו, מברכות ההודאה, כגון ברכות השחר..." – ממש! שיודה לה!"

אמנם חשוב מאוד שאדם אומר ברכות ועונים אמן, אבל קשה לכוון, להגיד לאט לאט... אתה אומר ברכה – להודות לה! ממש! אדם אומר את הברכות ככה במהירות, צריך להגיד את הברכות, להקשיב מה שהוא אומר, להודות לה! יתברך! ממש יגיד כל מילה ומילה! ואומר ה"יסוד ושורש העבודה" שמה שאמרו חז"ל על אדם שאמר הברכה בלא שם ומלכות ברכתו אינו ברכה, אין כוונתם שהוא לא אמר את זה בפה, אומר ה"יסוד ושורש העבודה" שכוונתם שאותו אדם אמר את זה בלי כוונה, זה גם נקרא שברכתו אינה ברכה! תחשוב מה שאתה אומר: "ברוך", "אתה", "השם", "אלוקינו", "מלך העולם" – השם הוא מלך העולם! להגיד! להתחזק!

כותב הרב הק' רבי משה מקוברין שכשאדם מברך את הברכה "שהכל נהיה בדברו", או ששומע את הברכה, הוא אומר – זה תירוץ על כל הקושיות והדאגות!

אתה שומע משהו מברך, אך שאתה מברך בעצמך – "ברוך", "אתה", "הי", "אלוקינו", "מלך העולם", "שהכל נהיה בדברו" – זה תירוץ! תירוץ על הקושיות ועל כל הדאגות – הכל נהיה בדברו!

ר' מרדכי מלכוביץ' כותב: שיהודי מברך "שהכל נהיה בדברו", ומאמין בכל ליבו, הרי זה סגולה להמתקת הדינים. אם אדם היה מברך "שהכל נהיה בדברו", יש לו עכשיו צער, יקח כוס מים, יברך "שהכל נהיה בדברו", שהצער הזה זה דברו, הוא ממתק את כל הדינים! ממש!

כותב רבי זושא מאנפולי על הפסוק: **"תנוי שְׁכָר לְאוֹבֵד וַיָּנוּ לְמַרְי נַפְשִׁי"**, הוא אומר, מה: בנאדם עכשיו, מה תתן לו ערק לשתות! הוא אומר באמת הכל הוא בהשגחה מהשם יתברך ולא במקרה, לכן כשיש לאדם איזה צער ומר לו, אז מה לעשות! תן לו קצת ערק, למה! בשביל מה! שיברך "שהכל"! לכן הוא אומר שיכולים לתת לו גם כוס מים. הוא אומר שכאשר מאמין שהכל נעשה בדברו וברצונו יתברך, אזי נעשה הכל לפניו ישר ואינו מתרעם ח"ו על השי"ת.

והעיקר זה הברכה, הוא אומר, שיחזק את עצמו בברכה שהכל נהיה בדברו! זה יפטור אותו מכל הצרות! מכל הייסורים!

וגם צריכים כל הזמן לזכור את כל הטובות שה' עושה איתנו! לכן כשאנחנו אומרים "הבורח בעמו ישראל באהבה, או "אוהב את עמו ישראל", אז כמה צריכים לשמוח, להודות לה' שהוא אוהב אותנו ובוחר בנו, כמה צריכים לשמוח ולהודות להשי"ת על כל הטוב שהוא עושה איתנו.

הרב מסלונים אומר שהשמש בחלקו בעבודת השי"ת, וכמו שצריך להודות על ענייני הדוך כך צריך להודות על כל ענייני הנפש, ועל כל עבודת השם, ואף שאדם צריך שיהיה לו כל הזמן שאיפות, שיש לו שאיפות, ממש, לשאוף, להתקדם יותר בעבודת השם, ככך צריך לשאוף – אבל אתה צריך קודם כל לשמוח במה שיש לך! כל מה שזכית ברוחניות תגיד תודה, קודם כל!

והוא אומר שבאמת מי שישמח בחלקו מה שהוא זכה בעבודת השם הוא זוכה **לטעם גן עדן!** כי השם לא גירש את אדם הראשון מגן עדן עד שכפר בטובה! **ברגע שאדם יזכור את כל הטובה שהשם עושה לו, ברוחניות ובגשמיות – הוא יכנס, הקב"ה יכניס אותו לגן עדן בעולם הזה!**

אומר ה"נועם אלימלך" שהשירות והתשבחות שאדם אומר אותם בדבקות זה מקרב אותו לבורא יתברך שמו! כמה שאדם שר לה! רבנו נחמן מברסלב כותב בליקוטי מוהר"ן שיעקר שעשוע עולם הבא הוא להודות והלל לשמו יתברך, זה עיקר שעשוע עולם הבא! להגיד תודה! הודיה! להודות לו!

כי רבנו כותב שע"י שאומרים תודה לה', ע"י זה סמוכים אליו יתברך ביותר, כי כל מה שיודעים ומכירים את השי"ת, יודעים אותו יותר, ומודים לו, אז יותר סמוכים אליו. כי שאר הדברים כולם יתבטלו, לא ישאר רק העניין הזה של להודות, כל הקרבנות יהיו בטלים, רק קרבן תודה לא יהיה בטל! רק קרבן תודה!

לכן השם נתן בליבי לשבת היום, לאסוף לכם חומר, יש עוד המון. אתם רואים זה ספר עבה, כולו על תודה, זה יהודי שפגש אותי באומן, שהוא עשה את העבודה הזאתי, והוא כמובן למד את הספר "שערי תודה" שזה שיהיה לו את החיים, והלך, אסף, פשוט אסף, על לא כותב מעצמו כלום, רק אסף מכל מיני ספרים, על תודה.

צריכים לחזק את עמ"י בתודה! להגיד תודות! ללכת עם שירות ותשבחות, תודות, הודיות! להודות לה! להודות לה! ממש! רק כמה שיותר להודות לה!

לא להתבלבל מהאמונה! להתחזק באמונה! להפיץ כמה שיותר את המרגליות! את הספר "שערי תודה" להפיץ את כל הספרים! ממש!

קשה לך? תשיר [בניגון יותן בנו יצר טוב]: "ותן בנו, ותן לנו, אמונה שלמה, להאמין שהכל לטובה ולאמר על הכל תודה! ותן בנו, ותן לנו, אמונה שלמה, להאמין שהכל לטובה ולאמר על הכל תודה!" – ב"ה! תשיר! תבקש מהשם: תתפלל! תפילה בשירה היא תפילה שמקובלת יותר!

אם כן מה, בכל אופן צריכים להבין משהו, מה! אז זה כתוב בספר "שמות", פרשת שמות, כתוב שעמ"י היו במצרים, השי"ת רצה לגאול אותם, אז מה עשה? מה עשה הקב"ה? הנה! כתוב בתורה הקי! כתוב: "וְהָיָה בְּיָמֵים הָרְבִּיּים הָהֵם... וְאָנְחוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל מִן הָעֲבֹדָה", מה עשה הקב"ה? הכביד עליהם את העבודה!

עכשיו אנחנו רואים שהשי"ת הכביד עלינו את הגלות! הכביד עלינו את הגלות! מה הוא רוצה מאיתנו? שנצעק אליו! שנצעק!

הרבנים הגדולים אומרים שהסיבה העיקרית שבאו עכשיו כל הפיגועים זה צניעות של בנות ישראל והשמירת עיניים של בני ישראל, האיפונים למיניהם, וה"פיסבוק" למיניהם... מי שמחזיק איפון לא כשר אז יש לו חלק בפיגועים! בת ישראל שהולכת בל צניעות יש לה חלק בפיגועים! אולי אתם חושבים שאני סתם אומר דברים? כתוב בתורה הקי: "וְיָלֵא יִרְאָה בְּךָ עֲרֹת דָּבָר וְשֵׁב מֵאֲחֵרֶיךָ", המדרש אומר: "אין פרץ ואין יוצאת ואין צנחה ברחבתנו" – אם לא תהיה פריצות לא יהיו צנחות ברחובות! כל היום "ואו ואו ואו ואו..." כל היום צנחות! צנחות של אנשים שצועקים מדקירות, וצנחות של הייזאו ואו! הזה (אמבולנס)

אין! אם אין פרץ אין צנחה ברחובותנו! אז כל אחד שמחזיק "איפון", אינטרנט, אז יש לו חלק בפיגועים! זה לא אני כתבת לי זה, זה התורה שלנו הקי!

אז אחינו בני"י שהם טועים והם תינוקות שנשבו, עליהם אין טענה, הם נמצאים מסכנים איפה שנמצאים, בתוך החושך, אבל אדם שכבר נקרא, שהוא כבר מאמין בה', מאמין בתורה, מאמין במשה רבנו – אז מה אתה מחזיק דברים, מה אתה פוגם בעיניים! הרי כל אחד יודע יודע ש"איפון" ואינטרנט זה פגמי עיניים בלי סוף! כל אחד יודע את זה! אני יודע את זה ממה שסיפרו לי, אני לא יודע איך מסתכלים על הדבר הזה, אבל סיפרו לי אנשים, אומרים זה קופץ תמונות בלי סוף, אפילו אם אתה לא מתכוון אפילו, קופצים תמונות, אז איך מותר לך להסתכל? אנחנו הולכים במלחמות לעבור את הרחוב בשלום, אז אדם עוד יקנה לו מכשיר שיפגום בעיניים? צריכים רחמים שמיים לעבור את הרחוב בשלום!

אמרתי לעצמי, אני אומר את זה לבנות ישראל היקרות, לחזק אותם שילכו בצניעות – מי שלא הולכת בצניעות בודאי בעולם הזה יש לה גהינום, בעולם הזה, לא מדברים בעולם הבא, בעולם הזה! למה? למה וודאי יש לה גהינום?

הרי היא מחטיאה את הרבים, ומביאה את האנשים שיהיה להם גהינום בעולם הזה ובעולם הבא, הרי כל מי שפוגם וחוטא והיא מחטיאה אותו, אז יש לו גהינום בעולם הזה ובעולם הבא, אז מה? הקב"ה מנהיג את העולם מידה כנגד מידה – היא גורמת שאחרים יהיה להם גהינום, לה לא יהיה גהינום! אין מציאות שלה לא יהיה גהינום!

לכן אני אומר לכל אחד – אתה טיפוש! מה אתה מסתכל על מי שלא הולכת בצניעות! מה אתה רוצה להיות איתה בגהינום! מה אתה רוצה להיות איתה בגהינום! היא בגהינום כבר בעולם הזה! מה אתה מתאוה להיות בגהינום איתה! תשמור את העיניים שלך אל תהיה טיפוש!

אנשים יש להם שאלות, שאלות יש להם – למה הקב"ה עושה לנו ככה? הקב"ה גם יש לו שאלות! הקב"ה יש לו הרבה שאלות – למה יש מצעד הגאווה וכו' וכו' אני לא יכול להוציא מהפה שלי מה שאני שומע, מה שקורה בעמ"י, לא יכול להוציא מהפה שלי, מה שאני שומע על ההתדרדרות המוסרית... ממש... דברים ששומעים שלא שמעו עליהם מימות עולם...

אז אה, לך יש שאלות! הקב"ה גם יש לו שאלות! לא יעזור לאף אחד כלום! זה לא משל! חושבים שזה "משל", "משל – עמ"י נמצאים בספינה, אם אחד עושה חור בחדר שלו הוא מטביע את כל הספינה... – חושבים שזה "משל"... זה לא משל! זה מציאות! זה לא משל! מציאות! אנחנו עם אחד!

הולכים קרבנות! נכון הולכים קרבנות! אה, אתה רוצה שלא ילכו קרבנות! צא להפיץ! צא תדפוק בבתים! תקרב את עמ"י! אתם רוצים שלא ילכו קרבנות! תראו את זה! בקשה! תראו את זה עין בעין! צאו להפיץ תראו שיפסקו הקרבנות! קיבלתי מצדיקים גדולים קיבלתי – שאם יצאו להפיץ יפסקו הקרבנות! צאו להפיץ! צאו לקרב את עמ"י! אתם רוצים שיפסקו הקרבנות... צאו!.. השי"ת

יראה שהולכים וכולם החליטו לקבל על עצמם עול של תשובה, עול של לקרב את עמ"י, אז למה לא!! הקב"ה יגיד: "יאללה, נחכה, נחכה, הנה עמ"י חוזרים בתשובה", אבל צריכים לצאת להפיץ! לצאת במסירות נפש! וגם צאו להתפלל על עמ"י! צריכים להתפלל על עמ"י! להתפלל על עמ"י שיחזרו בתשובה שלמה בלי ייסורים!

נכון, הצדיקים אמרו שיבוא משיח, נכון, הצדיקים אמרו, אבל השי"ת הוא הבעל הבית, ואומר לכם שהמשיח הכללי יבוא מתי שהשם ירצה שיבוא, אבל המשיח של כל אחד פה, כל אחד, יכול לבוא ברגע הזה, משיח הפרטי של הבנאדם יכול לבוא ברגע הזה – אותו רגע שבנאדם יחליט שהוא עובד על מידת האמונה, זו העבודה שלו, ללמוד על אמונה ולהתפלל על אמונה, ולהתחזק באמונה – יהיה לו משיח! המשיח שלו כבר הגיע, הוא ירגיש גן עדן בעולם הזה כפשוטו! גן עדן בעולם הזה!

אתמול באו יהודים מארצות הברית, אחד היהודים אומר: "אני באתי במיוחד בשביל להגיד לך תודה! יכולתי להגיד לך תודה במכתב או בטלפון – לא! תודה על כזה חיים טובים שהשם נתן לי דרכך אני חייב לבוא עד לארץ ישראל לפגוש אותך ולהגיד לך תודה!"

הבנאדם מספר לי שהוא עושה כל יום שתיים שלוש התבודדות, כל היום בשמחה וסיפורים על גבי סיפורים של ניסים ונפלאות, ואבא שלו בן 82, חרדי מלידה, אבא שלו, הוא אומר לי: "אבא שלי אין לו אמונה...", חרדי! קיבל הסמכה מגדולי ישראל! לא נזכר את שמותם שלא יהיה ח"ו זלוול בגדולי ישראל, אני מאמין בגדולי ישראל, אני מאמין שלגדולי ישראל יש להם כן אמונה, אבל אין לו אמונה! אז מה אם הוא למד, לומד תורה, חרדי מלידה – אין לו אמונה! אין לו אמונה!

רבנו נחמן מברסלב אומר: "מעט יחזיקו באמונה", בזמן שיבוא משיח, לכאורה למה לא? כולם מאמינים בה! מאמינים שיש בורא לעולם, אבל אמונה להאמין שהכל לטובה! מעט יחזיקו באמונה! כי יהיה שאלות: "מה?..."

אין! אל תבלבלו! מה שלא תראו! מה שלא תשמעו! הכל לטובה! כואב לנו! כואב לנו! בוכים! בוכים! כואב לנו על דם יהודי, כואב לנו על צער של יהודי, כן! בוכים, אני בוכה, ובאותו רגע גם אני חושב ומהאמין שהכל לטובה! באותה שניה שאני בוכה וכואב לי אני מאמין שהכל לטובה! ואין רע בעולם כלל! והכל מה שהשם עושה הכל לטובה!

"מעט יחזיקו באמונה" – באמונה הזאת! להאמין שהכל לטובה! לא להתבלבל! משום דבר! לא להתבלבל! לא להתבלבל מהאמונה! לא להתבלבל מהאמונה! להחזיק באמונה הפשוטה! שהכל הכל לטובה!

אז הנה, מה קרה במצריים? עבדו, נרדמו, השי"ת רצה לגאול אותם, מה עשה? הכביד עליהם את העבודה! צעקו – השם גאל אותם! השי"ת גם רוצה לגאול אותנו, מה הוא עושה? הכביד עלינו עכשיו את כל הדבר הזה – שומעים "ואו ואו ואו", מה הוא רוצה? שנצעק אליו! מה הוא רוצה? שנצעק אליו! זה מה שהוא רוצה שנצעק אליו! שנבקש ממנו – תגאל אותנו!

מי שחושב על פיתרון חוץ מאשר לצעוק לה, ז"א לא מדברים פה על פיתרון של משהו באופן פרטי, מדברים פה על הפיתרון הכללי, מי שחושב שיש איזה פיתרון אז הוא חי בדמיונות. איזה פיתרון יש! איזה פיתרון?

כשהשם ירצה יפיל עליהם אימתה ופחד, כשהוא ירצה, ב"כלום" השי"ת יגאל אותנו, מה הבעיה להפיל עליהם פחד? השי"ת יפיל עליהם כזה פחד יברחו בלי נעליים...

וכשהשם רוצה הוא נותן להם עזות! אין לנו עסק אם אף אחד יש לנו עסק רק עם בורא עולם!

בבקשה שמישהו יגיד שיש לו פיתרון, בבקשה, שיבוא יסביר לנו מה הפיתרון שלו...

השם מכביד עלינו את הגלות כי הוא רוצה שנצעק אליו! וגם נצא להפיץ! שנצא להפיץ ונתפלל על עמ"י! אין! תפילה תשובה וצדקה מעבירים את רוע הגזירה! לא כתוב שום דבר אחר!

רבנו הקי, רבי נחמן מברסלב, את הכל הכין לנו, את הכל הכין לנו! לכן מי שרוצה את המשיח הפרטי שלו שילמד את הספרים של רבנו הקי, תלמידיו, יתחזק באמונה, יתחזק בתשובה, ויהיה בשמחה כל החיים.

מותר להצטער שעה אחת ביום, בחצות לילה, השם מזכה אותנו, אנחנו אומרים תיקון חצות, אז מותר לבכות, ואז מותר להצטער על גלות השכינה, אסור יותר מזה! שאר היום רק לרקוד ולשמוח! רק לרקוד ולשמוח שאר היום! זה המינון שה' יתברך נתן לנו.

המזכר את עמו ישראל בשלום

לרפוא"ש מן השמים למו"ר הרב שלום בן ימנה שליט"א ברמ"ח אבריו ושס"ה גידיו בתוך שאר חולי עמו ישראל אמר

דיבורים מתוך שעורו השבועי של הרב שלום ארוש שליט"א – לעשות שלום בין ישראל לאביהם שבשמים

ליל חמישי כה' תשרי תשע"ו - לא מוגה -

איך רבנו אמר? "דע, כי עקר הגלות אינו אלא בשביל חסרון אמונה" – למה יש גלות? חסר אמונה! אין! כל בעיה שיש בעולם הזה, אתה מחפש פיתרון? תדע, הפיתרון – אמונה!

כל בעיה! בכלליות, בפרטיות, כל שאלה שיש לך בחיים – התשובה היחידה לכל השאלות, תשובה וקוראים לה אמונה! זו התשובה היחידה – אמונה!

זה מה שרשי"י בא להגיד לנו – תגידו לאומות: "כן! זו האמת! בורא עולם ברא את העולם! הוא מחליט מה שיהיה!" – הוא מחליט איפה אתה תשב היום, אתה תשב פה, ואתה תשב פה – בורא עולם מחליט הכל! בורא עולם החליט שאתה תשב פה היום. הכל בורא עולם החליט!

הוא החליט שהגויים יהיה להם את הארץ ישראל, ועכשיו בורא עולם החליט שזה יהיה שלנו. בורא עולם החליט שנהיה בגלות, היינו בגלות, בורא עולם החליט שנחזור – החזיר אותנו! והוא מחזיר אותנו! בורא עולם יחליט עוד מעט להחזיר אותנו לכל ארץ ישראל כולה, הוא מחליט תכף על זה, הוא כבר החליט. זהו! יש בורא לעולם! הוא מחליט מה שיהיה בעולם! אמונה! רק אמונה!

אתמול הלכתי לבקר, לנחם, את אדל בת מרים, שתהיה לה רפואה שלמה אמר, הפצועה, שבעלה אהרון בן עליזה, תהיה נשמתו צרור ה בצרור החיים, הי"ד, וגם את הדם של אדל בת מרים, ואת הדם של הבן שלה, נתן בן אדל, הם שוככים אחד ליד השניה בבית החולים, אז הלכתי לבקר אותם, לנחם, ב"הדסה". הי"ד של כל הפצועים... כמה דם נשפך מהם... הי"ד...

אז אמרו שהם מאוד ציפו שאני יבוא, מאוד ביקשו שאני יבוא, לחזק אותם באמונה. אז אמרתי להם בפשיטות ותמימות – שהאמונה לא משתנה אף פעם! אף פעם לא משתנה!

גם באיזה בית ספר ביקשו ממני, שבורים לגמרי, ביקשו ממני שאני אבוא, שבורים מהמקרה שהיה, וביקשו שאני יבוא להגיד להם שיעור, אז הלכתי היום להגיד להם שיעור באמונה, ואמרתי להם, אני אומר לכולם פה, לכל עמ"י:

האמונה, מאז אברהם אבינו, שהוא ראש למאמינים, אותה אמונה! האמונה לא משתנה ולא תשתנה לעולם! האמונה שהשם הוא רק טוב ומטיב! רק טוב ומטיב! והשם הוא רק מלא רחמים! רק מלא רחמים!

מי שלומד עכשיו זוהר של פרשת בראשית, בהקדמה כתוב שמה שהקב"ה ברא את העולם בשביל גלות רחמנות! בשביל מה הוא ברא את העולם? בשביל לרחם! רק בשביל זה הוא ברא אותנו – בשביל לרחם עלינו!

כואב! נכון כואב! גם לי כואב! גם אני בכיתי! אבל גם בזמן שכואב לי, ובכיתי, לא עזבתי שניה אחת את האמונה – **שהכל לטובה! ואין רע בעולם!** כי האמונה לא משתנה! זה לא חסידות! האמונה זה לא חסידות! האמונה זה לא ספר מוסר! האמונה זה כתוב בהלכה בשו"ע, מרן בית יוסף כתב סעיף בשו"ע (או"ח סימן רל, ס"ח): **"לעולם יהא אדם רגיל לומר: כל מה דעביד רחמנא, לטב עביד."** – זה סעיף בשו"ע! שלעולם יהא אדם רגיל לומר: כל מה שהשם עושה לטובה עושה!

כואב! גם לי כאב, גם אני בכיתי, פשיטא. אבל לא בכיתי בגלל שאני לא מקבל את מה שהשם עושה, כואב, כואב לראות צער של יהודי, כואב לראות את הצער של עמ"י, כואב לראות את הצער של השכינה, כואב לראות את הזילזול בכבוד השם, כואב. אבל אחרי הכל אנחנו צריכים להסתכל על הכל באמונה! לא להתבלבל מהאמונה שניה אחת! לא להתבלבל! להתחזק באמונה! שניה אחת לא להתבלבל!

קשה לך? תשיר [בניגון יעוד אבינו חיי]: "לא מבין כלום! לא מבין כלום! רק מאמין! רק מאמין! שהכל לטובה!" – זהו! תשיר! תשיר כל היום!

אני מקשר את עצמי עם הנשמות ששומעים אותי. בורא עולם, תוריד לי דיבורים שיתאימו, דיבורים שיחזקו את הבנים שלך. תחזק אותנו הקב"ה, תחזק אותנו! תן לנו חיוכים הקב"ה! תחייך לנו!

בעז"ה. שנה טובה ומתוקה. עכשיו התחילה השנה, היום התחילה השנה! עד אתמול זה היה הכנות לשנה. ב"ה.

איך השנה הזאת התחילה... **ישתבח שמך לעד!.. ישתבח שמך לעד!..**

טוב, אבל, הכל כתוב בתורה הקי', הכל כתוב בפרשה. הכל כתוב בפסוק הראשון של התורה.

אה, לא סיפרתי לכם בדיחה – אחד בא מסיין לא"י והלך לקנות מזכרות, הסתכל, הכל "תוצרת סיין", כל המזכרות, הכל מיוצר בסיין...

אז הוא אמר: "בשביל מה באתי עד פה? נסעתי עד אי"י...". ☺ בדיחה יבשה... גם טוב... ☺ גם הבדיחה מסיין... בגלל זה היא יבשה... ☺

אז הרשי"י הראשון, הרשי"י, רבי שלמה יצחקי, שרבנו אמר על רשי"י שהוא הי"אח של התורה, רשי"י הראשון מסביר לנו הכל –

"בראשית אמר רבי יצחק, לא היה צריך להתחיל את התורה אלא מהחדש הזה לכם, שהיא מצוה ראשונה שצטוו ישראל ומה טעם פתח בבראשית, משום כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גוים (תהלים קא, ו), שאם יאמרו אומות העולם לישראל, ליסטים אתם, שכבשתם ארצות שבעה גוים, הם אומרים להם, כל הארץ של הקב"ה היא, הוא בראה ונתנה לאשר ישר בעיניו. ברצונו נתנה להם, וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו" – זה רשי"י הראשון. אז מה רשי"י אומר לנו, מלמד אותנו רשי"י?

אתה הולך עכשיו בשער שכם? צועקים לך ערבים – "זה מקום שלנו! אל תעברו! זה שלנו!". אז תלך לאו"ם, ותקרא להם את החומש, תקרא להם את הרשי"י הראשון.

מי רוצה לנסוע לאו"ם?

בשער שכם צועקים: "מה פתאום! בואו תקשיבו! לא למדתם רשי"י? בואו תלמדו רשי"י!" ☺

אז באמת למה התורה התחילה מ"בראשית"? הרי התורה זה לא ספר סיפורים, זה לא ספר היסטוריה, זה ספר תורה! מלשון "הוראה" – שבא להורות לבניי את המצוות שבורא עולם מצווה אותנו!

אז התורה באה להגיד לנו, השי"ת רוצה להגיד לנו – לא! נכון שהתורה זה מלשון "הוראה", מצוות, אבל לפני כן צריכים אמונה! "בראשית" בא להגיד לך שצריכים קודם כל אמונה! קודם כל! לפני שלומדים תורה, לפני שמקיימים מצוות – קודם כל צריכים אמונה! כי האמונה היא היסוד של כל העולם הזה! היסוד של כל התורה והיסוד של כל המצוות!

ככה השם חנן אותי להבין – למה התורה התחילה מ"בראשית"? אמונה! כי כל ספר בראשית זה ספר של אמונה! כל התורה זה ספר של אמונה, אבל בראשית זה כולו אמונה! אמונה שבורא עולם ברא את העולם בשישה ימים ונה ביום השביעי, והעולם מחודש, כל אבות הקדושים, הכל זה אמונה! קודם כל צריכים אמונה! דבר ראשון צריכים אמונה!

וגם מה שאמר רשי"י – אמונה! ז"א אם עמ"י יאמינו באמונה שלמה לא תהיה עלינו שום טענה!

למה יש טענה עלינו? כי עמ"י חסר להם אמונה.

קחו חלק בהפצה! העלו זקוק בדחופות לתרומות כדי שנוכל להוציא בעז"ה עוד עלונים – זכות הרבים תלויה בכם!
0527404040

גן הדעת חידושים לפרשת שבוע

בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ. בראשית ברא אלהים את הנשמה ואת הגוף. נשמה בחינת שמים וארץ בחינת גוף.

זאת בראשית. ההבנה שבקרבן כוחות מנוגדים, אתה מורכב משמים וארץ. יש לך רצון להיות דבוק במושכלות, ורצון לתענוגות הגופניות. יש לך מח ויש לך כבד, המוח תכליתו להשיג את האמיתות, הכבד תכליתו להשיג תאוות.

וכוחות מנוגדים אלה, מעצם טבעם, לעולם לא יכולים לשכון בשלום, הם יכולים לצמצום ביניהם את היקף ועוצמת הלחימה. וצמצום הלחימה ביניהם נעשה כשאחד מהם מקבל תוקף גדול, תוקף של ממש.

כי זה שחותר תמיד להשיג עוד ועוד תאוות, שכלו הולך ומצטמצם, הוא כבר לא מקבל אותות תדירים משמים, השכל פחות מבריק לו חשכתו בברקים ורעמים בתודעה. וזה שחותר תמיד להשיג עוד ועוד מושכלות אלוהיות, תאוותו הולכת ומצטמצמת וקולות בעלי החיים אשר בארץ פחות מסיחים דעתו. כך או כך גוזרים כולם בין שמים לארץ. בין השכל לתאוה.

המכריע הוא הלב, כי הלב נמצא בין שמים לארץ, בין המוח לכבד, ומלחמתו היא מלחמה מתמדת. האם הקואליציה שתרכיב את הממשלה תהיה מסושלת מול ולב ומנהיג האומה יהיה השכל, או

שמוא ראש הממשלה יהיה הכבד המושך מכה כבידתו מטה. רק הלב קובע איזה ממשלה תקום, כמאמר ספר יצירה "לב בנפש כמלך במלחמה", היינו שהוא זה שקובע מי יצא במלחמת הנפש.

ובשביל לחזק את הלב צריכים לדבר נכון, ודיבור נכון הוא דיבור אמת, דיבור שאין בו שקר. דיבור נכון הוא גם דיבור שבבסיסו עומדת מטרה טובה, להשכיל לחזק לנחם ולעודד את הזולת, להרים אותו ולתמוך בו, להעצים את הטוב שבן, שבכך גם הוא לבבו יתחבר לשכלו.

דיבור נכון הוא כמובן דיבור אתו האדם מזין נפשו במילים הפונות לשמים, היינו תפילה שהיא בבחינת "נשוא לבבנו אל פנים, אל אל בשמים", כי בכך הופך הכפה להיות השותף השלישי לקואליציית המוח והלב, והחוט המושלש לא במהרה ינתק. אך כשהלב לא מקבל את הדלק שהם דיבורי האמת שידביקו אותו למוח, דיבורים שיגרמו לו לעלות מאמצע הגוף לכיוון הראש, הוא יורד באופן טבעי ונצמד לכבד. בשביל לרדת לכיוון הכבד לא זקוק לו שום מאמץ, מספיק שייפסקו הדיבורים שגורמים לו לעלות והוא יורד.

לכן זקוק אדם לרוח אלהים המרחפת על פני המים, היינו לדבר תמיד כשאפשר דברי אלהים חיים שיעלו אותו לשמים, כי השמים הם פני המים, כך נדלק אור החיים, ויאמר אלהים יהי אור, תדבר דברי אלהים ויהי לך אור, כי השכל הוא אור גדול, ומאיר לו כל דרכיו. ולזה כולנו מיחילים, שישוּב לב

פנינים חסידות ברסלב

אמר מורנו הרב רבי נתן מברסלב ז"ע: קיי שיהיה חזק בטבילת מקנה תמיד, יהיה אף שיהיה בנדיא יתקן הכל וְאָמַר: הַנְּהַ תַּבַּת "מקנה" יסבל שני פרושים: אָחַד לְשׁוֹן תְּקוּהָ, כְּמוֹ שֶׁתָּבֹב ("רְקִיָּהוּ יי"): "מקנה ישְׂרָאֵל ה'" שני לשון מקנה מים, כְּמוֹ שֶׁתָּבֹב (בְּרֵאשִׁית א'): "וְלִמְקוּהָ הַמַּיִם קָרָא יְמִים". וְאָמַר כִּי שְׁנֵי הַפְּרָשִׁים הָאֵלֶּה הֵם אָחַד אֶף וְרַק שְׁנֵיהֶם נִזְהָרִים בְּטַבִּילַת מְקוּהָ-מַיִם, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִהְיֶה הַכֹּל נָכוֹן, וְיִתְמַקֵּן כָּל מַה שְׁעָבַר עָלָיו. (שיש"ק א- קנח)

רַבְּנֵי הַיָּהּ נוֹהֵג לַעֲלוֹת לַתּוֹרָה בְּשִׁמְחַת-תּוֹרָה ל"חֲתַן-תּוֹרָה" וְאוֹהֲרָתָהּ ל"חֲתַן-בְּרֵאשִׁית", וְאָמַר מוֹהְרַנְ'ל: "רַבְּנֵי זָכָה לְסִיָּם אֶת הַתּוֹרָה, וְאֵינוֹ רַק מִתְחִילִים אֶת הַתּוֹרָה..." (שם ב- קפו)

רַבְּנֵי ז"ל אָמַר בְּפִירוּשׁוֹ: "אֵין זֶה קִלְאָכָה לְהִרְחִיק אֶדְמָה, זֹהוּ קִלְאָכָה לְקָרֵב וְלְרַחֵם הָאֲדָמָה!" (שם א-קסה)

האבן להיות לב בשה, והלב שהיא הלבנה, תאיר באור החמה, והחמה שהיא החמה תאיר באור שבעת הימים, וזה יקרה ככל שתתגלה יותר תורת ארץ ישראל שהיא 'אורייתא דעתיקא סתימא' שבזכותה ישכון שלום בין שמים לארץ, ובין כל החיות והכוחות והצדדים השונים שבכלל ובפרט.

הרה"ג ר' ירון אשכנזי שליט"א ר"כ חושן משפט בישיבת "חוט של ח סד" מנהל רוחני ב"קו ההלכה"

קו ההלכה הספרדי: *3030

צריך לחזור ולברך שהשכל שבט הלוי (חלק ט' סימן ל"ט).

בירכתי על מיץ ענבים בורא פרי הגפן וקעת אני חוצה לשתות בירה או קולה, האם צריך לברך על שאר המשקים, או שכולם נפטרים בברכת המיץ ענבים?

אף שמיץ ענבים אינו משכר, פוסט את שאר המשקים ואין צריך לשוב ולברך עליהם. חזון עובדיה (ט"ו בשבט עמוד ע"ד) ויש מובני אשכנז שנומגים לברך שהכל על סוכר ולפסור את שאר המשקים. וזאת הברכה (פרק י"א אות ז).

אני הולך למסור שיעור וישנם אנשים שבודאי לא בירכו ברכת התורה, האם יש לברך ברכת התורה קודם לכן?

מובא בשם מרן הגרי"ש אלישיב זצ"ל שמרצה ההולך לדרוש בפני ציבור שאינו שומר תורה ומצוות יש לו לברך ברכת התורה עם הציבור לפני שמתחיל לדבר דברי תורה, אמנם מספיק את הברכה האחרונה וא"צ את כל הברכות, ואף שהרב עצמו בורך כבר, מכל מקום יכול לברך עימו יחד כדי ללמד את הברכה. אגרות משה (חלק ב' אורח חיים סימן נו).

לשמוע אמונה כל יום כל היום
קו האמונה 02-6444250

שו"ת של חסד

ע"י בית הוראה-חוט של חסד

מקבץ שאלות שנשאלו בקו ההלכה

לה לשתות בלי קידוש. הליכות עולם (חלק ג' עמ' כ')

המתארחים בבית מלון, ובבוקר השבת קודם התפילה מגישים יחד עם הקפה גם עוגות, האם מותר לטעום מהעוגות?

אסור לעשות כן משום "לא תאכלו על הדם" שאסור לאדם לאכול קודם התפילה, שלחן ערוך (סימן ס"ט סעיף ג'). אמנם חולה הזקוק לאכול לצורך רפואתו מותר לאכול ואינו צריך קידוש כלל, ומ"מ המחמיר לעשות קידוש קודם התפילה תבוא עליו ברכה וישתה רביעית, ואחר מוסף יחזור ויעשה קידוש פעם נוספת. יביע אומר (חלק ח' אורח חיים סימן לא).

בימות הקיץ בחנויות המיצים הטבעיים מוכרים ברו, ובאזור מגורי ישנה חנות המוכרים ברו ממיץ ענבים טבעי (שהם טוחנים) מה ברכתו?

מיץ ענבים קפוא (ברד) ברכתו שהכל. (בית יוסף סימן ר"ב סעיף ב') מנחת יצחק (חלק ח' סימן י"ד) צ"ח אילעור (חלק ג' סימן ז') ואם בירך בורא פרי הגפן, יצא בדיעבד ואינו

אדם שחזר לביתו בליל שבת אחר תפילת ערבית, וחוצה לשתות מים לפני הקידוש, האם מותר?

אסור לטעום כלום קודם הקידוש ואפי' מים אסור לטעום קודם הקידוש, שלחן ערוך (סימן קע"א סעיף ד') מושנה ברורה (שם סעיף קטן י"א), אבל בבין השמשות דהיינו בזמן שבין שקיעת החמה לצאת הכוכבים, יש מקום להקל לשתות מים כאשר אדם צמא מאד. הליכות עולם (חלק ג' עמ' יט).

האם מותר לשתות קפה או תה בבוקר של שבת לפני התפילה?

הגברים שחייבים בתפילה - מותר להם לשתות כוס תה או קפה קודם התפילה, כיון שאינו מתחייב בקידוש עד לאחר התפילה.

ונשים שאינן מחויבות בתפילה יש להלך - שאם היא רגילה להתפלל שחרית יכולה לשתות קודם התפילה, אבל אם אינה רגילה להתפלל שחרית, מתחייבת בקידוש מיד לאחר ברכות השחר ולכן תקדש ואח"כ תשתה. ואם היא חולה קצת, מותר

מאמר ראש הישיבה

-המשך-

אתה הרי אפילו לא יודע לאן לפנות בצומת הבא, איך תוכל לדעת את הדברים הנסתרים ביותר בבריאה?

אם כן, איך מתקרבים לצדיק? 1. בורחים מכל מחלוקת ומכל ריח של מחלוקת, 2. מכבדים את כל החוגים והעדות והצדיקים בעם ישראל, 3. לא מדברים רע על שום אדם וכל שכן על שום רב, 4. ומרבים בתפילות לבורא עולם.

אם אתה מדבר זה אומר שאתה חושב שזה בידך לקבוע מי הצדיק, זאת אומרת שאתה הצדיק הגדול ביותר שיוזע את החשבונות של בורא עולם במי הוא בחר להנהיג את עם ישראל.

אבל אם אתה מחפש צדיק כי אתה יודע שאין לך שום עצה לתת לעצמך - אז אתה מחפש את הצדיק באמונה ובענווה, שזה אומר שאתה מחפש את הצדיק אך ורק על ידי ריבוי תפילה!

הכוח האמיתי

בפרשה שלנו לומדים שהכוח הגדול ביותר באדם הוא כוח הדיבור. נשמת החיים שנתן הבורא באדם, שהיא הכוח האלוקי שבכל אדם - היא הדיבור. הדיבור בונה עולמות ומחריב עולמות בכמבואר בזוהר הקדוש. כאשר מדברים על צדיקים, לא די שלא מתקרבים לשום צדיק - אלא ממש הורסים את העולם ומרחיקים את כל העולם מהתכלית.

אבל כאשר משתמשים בכוח הדיבור לתפילה ותחנונים - אז מביאים את כל העולם לתכלית, כי התפילה היא תכלית האדם ותכלית העולם. תפילה זה אומר שמחזירים את המלוכה לקדוש ברוך הוא, מכירים באפסיות של האדם, ונותנים לבורא עולם להנהיג את העולם ואת האדם.

לכן אם אין לך רב ומנהיג, ואתה לא יודע מה לעשות, גם אז יש לך עצה גדולה מאוד. כשיש לך קושי או התלבטות, דחפים ורצונות לעשות משהו - אל תלך אחר החמטך ושכלך, אלא תפנה לבורא עולם ותתייעץ רק איתו. תגיד לו את האמת שאתה לא יודע לאן לפנות ומה לעשות. תגיד לו "הדריכני באמתך" כי אני לא יודע את האמת. כשיהייה מדבר עם ה' לפני כל דבר ובאמת מבקש הדרכה, ידריכו אותו ויוליכו אותו ויכונו אותו משמייים.

ה' דיבר עם אדם וחווה ועם קין והבל ואפילו עם הנחש. אם רק היו מרימים עיניים ושואלים את ה' - הוא מיד היה עונה להם ומכוון אותם. אבל בגלל שהלכו על פי דעת עצמם - במקום לרוץ אל ה' ולהתייעץ איתו הם רק ברחו מה' והתחבאו מה'...

מי בעל הבית?

המילה "בראשית" רומזת לראש בית שהוא המנהיג של העולם שבורא עולם בוחר בו להנהיג ולהדריך את כל בני העולם. אם אנו רוצים התחלה טובה לשנה, נקבל על עצמנו לחפש ולבקש את המנהיג האמיתי שהוא הראש בית, אבל רק בדרך התפילה, בריבוי תפילה, ולא חלילה בדרך של דיבורי עתק בגאווה ובוז. ובזכות זה נזכה שיתגלו המנהיגים האמיתיים ויתגלה במהרה בימינו סלך המשיח ויגאל אותנו גאולת עולמים שאין אחריה גלות.

בברכת שבת שלום ומבורך

סיפור לשולחן שבת

אישור לא לחזור בתשובה

אתם לאחר טבילת גופו. הוא היה לובש את הבגדים הרטובים על גופו וחוזר בקור נורא של כמה מעלות מתחת לאפס לבית. "הוא היה חוזר כחול מרוב קור", מעידה הרבנית.

תיקון החצות של ה'ריבניצער' אף הוא נודע לשם דבר בעולם. הרבי היה מתיישב על הרצפה ושם אפר על ראשו, שק לבוש תחת בגדיו ואומר תיקון חצות בדמעות. במשך שעות ארוכות הוא היה בוכה. "אני לא יודעת מאיפה יש לאדם כל כך הרבה דמעות", סיפרה לימים הרבנית.

כעת, עמדה האישה מרוסיה ברחוב האמריקאי,

מול הרב והרבנית, וחששה מתגובתו של הרבי הקדוש על ההצעה שלה שהיא כבר לא יכולה לחזור בתשובה.

הרבי הקשיב בתשומת לב והשיב לה בצורה ברורה: "את לא צריכה להשתנות בכלל".

האישה הייתה המומה. יש לה 'אישור' מהרבי להישאר כמות שהיא.

ואז הרבי הוסיף משפט: "אבל הילדים שלך צעירים. הם יכולים בהחלט לחזור בתשובה. תשלחי אותם ללמוד יהדות ותעזרי להם בכל מה שצריך כדי

שיוכלו לשמור מצוות אצלך בבית".

האישה הנרגשת הסכימה עם כל מילה. הרבי כל כך חכם וכל כך מוכן כמה קשה לה להשתנות. אם היא לא צריכה להשתנות - היא תעשה הכל בשביל לא להפריע לילדים ולאפשר להם בפועל חיים של קיום מצוות.

"שנים ספורות עברו מאותו מעשה", מעידה הרבנית מריבניץ. "כל בני המשפחה חזרו בתשובה שלמה, בתום - גם האמא. זו שהצריחה שהיא כבר מבוגרת מדי ולא יכולה להשתנות - שומרת תורה ומצוות במלוא מובן המושג..."

בחכמתו הרבה ידע הרבי לומר את המילים הנכונות שלא יגרומו לה לנקיפות מצפון. משם - התהליך קרה באופן טבעי כמעט ללא ששמה לב.

היא התרגשה עד עמקי נשמתה. היא זכרה את הדמות ההדורה הזו עוד מרוסיה, מימי הקומוניזם, שבהם מסוכן מאוד היה להזכיר יהדות. והנה פה, באמריקה החופשית, מתהלך הצדיק ברחוב כאדם פשוט.

היא התקרבה בהיסוס לקראת הרב והרבנית. חוששת להפריע להם. למראה המבט המעודד בעיני הרבנית - היא אזרה עוז. "רבי, אני זוכרת אתכם מרוסיה".

הרה"ק רבי חיים זאנוויל אברמוביץ, הרבי הקדוש מריבניץ (יום פטירתו כ"ד בתשרי), עמד מושפל מט.

הוא היה באמצע הטויל היומי שלו עם הרבנית (שסיפרה את המעשה כעדת ראייה ככלי ראשון), וחיכה שהגברת שניגשה לכתה באמצע הרחוב תגיד מה ברצונה.

שניות השקט נמשכו עוד ועוד, ולפתע פלטה האישה במהירות, כאילו היא חוששת ומתחרטת שמשהו יקרה: "רבי, בשבילי זה כבר מאוחר מדי. אני כבר מבוגרת. כבר לא יכולה לשנות את חיי. אני לא יכולה לחזור בתשובה..."

מתגובתה שנורתה במהירות ולאחר היסוס ארוך, ניכר היה שהיא מפחדת מהתגובה שתשמע.

הרבי נודע לאיש אלוקים שכל מילה מפיו מתקיימת. האישה פחדה שתשמע תוכחה או מוסר מפי הרבי על כך שהיא אינה מוכנה לחזור בתשובה, והתקשתה מאוד להוציא את המילים מפיה.

הרבי הקדוש מריבניץ שנודע בעולם כאיש נשגב שעובד את בוראו למעלה מדרך הטבע, ידוע בעיקר בשל סיגופיו הרבים, תפילותיו הארוכות ועבודת המבורא שלו שהייתה מחוץ לגדר אנוש. הרבנית מריבניץ סיפרה לימים שהרבי היה הולך לטבול בנהר הקסוא בחוסי, קודם חור בשכבת הקרח ומשתלשל למים. במים הקסואים היה הרבי טובל משך זמן לא קצר, ולאחר מכן טובל את בגדיו במים...

היה לו עניין מיוחד לטבול את בגדיו במים ולטהר

המתנה השבועית
נרית לברית
מבית "ארט"

בלעדי למפיצי עלון
"חוט של חסד"
ולמנויים חדשים

הצטרף עכשיו
02-5308000

הכוח השקט

והתפללה והתפללה עליו - עד שהוא יצא מזה! ולא רק יצא מזה, גם עלה על דרך טובה בכל העניינים שקודם לכן הוא לא הצליח בהם, והם זכו למשפחה לתפארת, חיתנו ילדים ויש להם נכדים וכו' וכו'. ועתה: כל המשפחה הזאת, שהיא לתפארת וכו' וכו', לזכות מי היא נזקקת? לזכותה של אותה אשה בעלת מסירות נפש!

הפרט הזה, שאותה אשה לא סילקה את בעלה מהבית, זהו הדבר החשוב ביותר שהיא עשתה. בזה היא הצילה את הילדים שלהם. כאשר אשה מסלקת את בעלה מהבית, זה דבר שהורס את הילדים. אשה אחת שאני מכיר, שסילקה את בעלה מהבית, כל הילדים שלה יצאו לתרבות רעה.

לכן האשה הזאת, שדווקא לא סילקה את בעלה מהבית, על אף שהיה ממש בלתי נסבל, נכון שהיה לה קשה, אבל זה עדיף על הקושי של ילדים שיוצאים לתרבות רעה. ואלו חוסר הסיבולת של האשה השניה, שסילקה את בעלה נון הבית בשביל דברים הרבה פחות גרועים, הביא לידי כך שהיא איבדה את ילדיה.

עוד אשה אחרת, שהצעתיה לה להתגרש מרוב הסבל שראיתי שהיא עוברת עם בעלה, אמרה לי: אתה צודק, ואני מבינה שאתה דואג לי, אבל אני מעדיפה לסבול ולא לפרק את הבית. ובסוף הכל התהפך לטובה והבעל התיישר - והכל בזכותה. וזה למעשה אותו כח שקט של האשה, שסובלת בשקט ומתפללת, ויכולה להפוך עולמות!

שהיא יכולה ממש להציל אותו בפועל מכל מיני רעות, ולגונן עליו, ולדחוף אותו לכיוון הנכון וכו' וכו'.

לכן זהו הדבר הראשון שכל אשה נשואה צריכה לקחת על עצמה: להיות סבלנית ולעבוד! וצריך שתדע: התחנת בשביל לעבוד, ואם תהיה לך סבלנות, את תראי שיש לך את הכח לשנות את בעלך נון הקצה אל הקצה.

ובפרט מי שיש לה קושי עם בעלה, לא תיתן לייאוש ולחולשה להשתלט עליה, אלא תלמד איך להשתמש בחכמת הנשים שלה ובכוחות השקטים שלה, והיא תוכל להציל את בעלה ואת כל הבית.

ראיתי כמה וכמה פעמים, איך נשים שהייתה להן מידת הסבלנות, אריכות אפים וחריצות, הפכו את הבעל הגרוע ביותר לצדיק.

כמו ששבוע שעבר סיפרנו על הבעל שנפל להתמכרות קשה וכולם כה אחד רבנים ויועצים והורים שלה ואפילו חמיה יעצו לה להתגרש מבעלה אבל היא לא ויתרה עליו! היא אפילו לא סילקה אותו מהבית. פירוש הדבר היה, לראות אותו בכל יום מתדרדר לנגד עיניה ומונח בכל מיני מצבים נוראיים - והיא סבלה את כל הסבל הנורא הזה,

כל אשה צריכה לדעת שיש לה כח גדול להשפיע על בעלה. לפעמים קשה לאשה להבין זאת, שהרי היא מודעת לכך שהיא תלויה בבעלה, ורגישה להתנהגות של בעלה, וזקוקה לתשומת לב ולכבוד ממנו, והיא נפגעת ממנו בקלות וכו' וכו'. ואיך תוכל להתמודד איתו וכל שכן להשפיע עליו?

בפרט אשה שיש לה ניסיון קשה עם בעלה, כגון שהיא כעסן או שהיא מסוכן באיזה ענין רע, נראה לה שהכל אבוד ח"ו, כי היא חושבת, שבוודאי אין לה שום יכולת להשפיע על בעל כזה ועל מהלך החיים המשותפים, ועל הלך הרוח בבית וכו'.

אבל המחשבה הזאת היא לא נכונה. כי למרות שהיא רגועה על כונו שהאשה תלויה בבעל, אף על פי כן יש לאשה כלים אחרים, יותר עדינים ונסתרים ושקטים, שיכולים להשפיע חזק מאד על בעלה, בכל תחומי החיים - ובעומק רב! וכמו ששגור בפי הבריות לומר: מים שקטים חודרים עמוק.

למעשה, מבחינות מסוימות, הבעל הוא שתלוי באשתו. כי אמנם היא תלויה בו רגשית, אבל הוא תלוי בה מבחינה רוחנית. כי רק על ידי האשה יכול הבעל לזכות להתקדמות רוחנית, ולא זו בלבד, אלא

לאורם נלך הילולא דצדיקיא

סגורם של ישראל
רבי לוי יצחק מברדיטשוב זע"א
כ"ה בתשרי

הרה"ק רבי לוי יצחק נולד בשנת ת"ק לאביו רבי מאיה ואמו מרת שרה שאשא.

אמרו בשם הרה"ק מפיאסעצנא ז"ע שטרם שירדה נשמת הרב מברדיטשוב ז"ע לזה העולם, הרעיש הבעל דבר שלא תרד נשמתו, כי באם ירד נשמה כזו אין לו כבר מה לעשות מכיוון שיחזיר את כולם בתשובה, עד שהסכים שיורידו נשמתו בשלשה תנאים: א. שלא יקראו לו רבי רק רב. ב. שיהיה לו רדיפות. ג. שלא יכיר את הבעש"ט ז"ע, ואכן כך היה.

בבחרותו נשא את בתו של ר' ישראל פרץ. אחר חתונתו נסע למגיד הגדול ממעזריטש אצלו למד כמה שנים. רבי לוי יצחק יסד את קהילתו בברדיטשוב שבאוקראינה, קהילה חסידית בה כיהן כרב עד יום הסתלקותו. ר' לוי יצחק התפרסם בזכות מנהגו הקבוע ללמד זכות על כל יהודי, גם על חוטאים ופושעים, וסיפורי חסידים רבים עוסקים במקרים בהם מצא נקודות חיוביות אצל עוברי עבירות. על כח התפילה של הרב מברדיטשוב מסופר שפעם אחת הלך לשבות בעיר טשערנאוויץ, והתפלל אצל בעל הבאר מים חיים ז"ע, מנהגו של הבאר מים חיים היה ביום שבת קודש לעשות תיכף אחר התפלה קידושא רבא בביהמ"ד, ועכשיו כשהיא אצלו הרב מברדיטשוב לא עשה קידוש בביהמ"ד, שאלו את הבאר מים חיים מידעו אינו עושה קידוש כבכל שנה? וענה הרב מרוב התרגשות בכל שבוע אני עושה קידוש

תיכף אחר התפלה, אמנם עכשיו שראיתי תפלת הרב מברדיטשוב, אני רואה שעדיין לא התחלתי להתפלל, ולפני התפלה אינו יכול לעשות קידוש.

רבינו הקדוש רבי נחמן מברסלב אמר עליו תורה בליקוטי מוהר"ן (ח"ב ס"ז) הנקראת: "בראשית לעיני כל ישראל" ואמר שהוא הפאר של הדורבני מנחם מנדל בעל הצמח צדק ז"ע מליובאוויטש העיד עליו כי מרוב המלצת הטוב של הרה"ק מברדיטשוב על עם ישראל נברא בשמים ממעל היכל מיוחד היכל הזכות הנקרא "לוי יצחק בן שרה סאשע" וכאשר יהודי מתפלל ואומר תהלים ומבקש רחמים מה' בזכות "לוי יצחק בן שרה שאשא" נפתח אותו היכל והיהודי גושע מצרתו. בספרה"ק "תפארת שלמה" ח"א (לקוטים) איתא בזה"ל: לכן אנו משבחים ומפארים תמיד אשר ברא

ה' הצדיקים הללו וז"ש. אלוקי אברהם וכו' וכיוצא בזה נשמע מפי קדוש מדבר הרב הקדוש מלובלין ז"ע אחר פטירת הרב הקדוש מברדיטשוב אמר שלקח לו פנאי זה ט"ז שנים שעה אחת בכל יום לתת שבח והודיה להש"ת אשר ברא בריה נפלאה כזה עכלה"ק. נפטר בכ"ה בתשרי ה'תק"ע, רבינו הק' נחמן מברסלב אמר לחסידיו באותו יום "כבה אור העולם", ומקום קבורתו בעיר ברדיטשוב מהווה אבן שואבת למתפללים, ורבים נושעים על קברו. יהי רצון שייסגר על עם ישראל לפני פמליא של מעלה שיבוא הגואל במהרה וזכותו תהא מגן וצנינה עליו.

גם פרנסה גם שליחות

הטלמרקטינג הכי ערכי בשוק
קורא לך להצטרף להצלחה
לקראת תקופת החורף
במשמרת בווקר-02-5308000

ילדון הידודון

בין הפותרים יוגרו מתנות

היכן נמצאים דגים משובחים מאוד, ומיזין לומדים זאת?

תשובה פשוט ויפה: בצום גדליה במנחה מספירים 'דרשו ה' בהמצאו, בשבת מספירים 'שובה ישראל', ביום הכיפורים בשחרית מספירים 'אמר סלו סלו' בשוועה, ובמנחה מספירים בספר יונה. כל ההפטרות עוסקות בתשובה.

הזוכה: **ש. אוחיון, בני ברק**

פתרונות לשלוח למייל | פקס:

al5308000@gmail.com | 02-5812252

חיזוקית-

תשר | לחשב מסלול מחדש

שכח את העבר, תחשוב שהרגע נולדת ותתחיל מחדש!

(א.ב. של החיים)

לקבלת מסרים מחוזקים: 052-6672221

יש לך סיפור תודה?
המערכת תשמח לפרסם אותו
al5308000@gmail.com

סיפורי תודה

אמרת תודה ונושעת!

הבשורה הטובה: פטוריון!

מעשה, שיהדי אהד שהתקרב דרך השערים אחר לי: 'יש לי בשורה משפחה לבשר לכבוד הרב. פטוריו אותי מהעבודה. עקשו יש לי יותר זמן להתבודד... אני מודה לה' על הסדו, ואני מאמין שקה שקצוב לי אני אקבל...'

זה קרה בזמן שאותו יהדי רק התחיל להתקרב, לבוא לשערים ונהג, הוא כבר עסם ומודה לה' על שפטרו אותו... אם לא היה לו את השקל שלמדנו, מי יודע מה היה קורה לו, מן הסתם הוא היה בא להתלונן...

כשיש לאדם את הדעת הזאת, אז הוא יכול לברך על הכל הטוב והפיוטיב. וזה מה שיהיה לעתיד לבוא, כשבוא קושים, שאז זה יהיה דבר פשוט, שלא יברכו: 'זו האמת! אלא רק: הטוב והפיוטיב. נביא ודקא לשיחת סלסון בימות הפשוים:

- באמת תודה רבה לה'! ותודה לה' אלמוני, על הבשורה המשפחת...

ואז אברהם יוצא בריקה, ומברך בשקפה עצומה: 'ברוך... הטוב והפיוטיב!' ואתרי כן הוא עושה מסבת הודיה ומזמין את כל העיר וכולם שואלים: 'על מה ההודיה?' הוא אומר להם: 'עשיתי את מסבת ההודיה על כך שהאני שלי טבעה וכל נכסי ירדו לטקיון ונשארת גלי אגורה שחוקה.'

וכלם ששוקעים זאת, אין להם תמיהה על זה, הם קבנים את זה כפשוטו, כי לזלם יש דעת שהכל לטובה, והם מקרבים אותו: 'אשרוי! ברוך ה' תודה רבה לה' - פקוה טוב שאין לה כבר ספרי! אין טוב מזה! כל מה שה' עושה, לטובה הוא עושה... זה לא נורקולי? זה נראה כך למי שחושב שיש רע בעולם.

אבל אחרי שקושים יבוא, כבר ידעו קלם שאין רע בעולם, וזה היה נורקולי לחלוטין. ובאמת כל אהד צריך להשתדל שבכר עקשו תהיה לו הדעת, ששך להודות על הכל, כי זו האמת לאמתה, שפה שה' עושה הכל לטובה, ולהודות על הכל ואם קשה לו - הוא זה שחסר לו דעת ואמונה.

הטלסון מצלצל ואברהם עונה:

- שלום, בפה אפסר לעזר?

- שוקר אברהם?

- כן.

- רצינו להודיע לה' שהאני שלך טבעה...

אמרת תודה ונושעת!
052-2240696

רוצה גם לזכות בהגרלה?
גם אתה יכול!

שלח לנו סיפור תודה ותיכנס להגרלה
al5308000@gmail.com

ילדים אומרים תודה

סיפור בהמשכים לילדים

מתנה ושמה תודה
052-2240696

מסיבת ראש חודש (פרק ג)

כלנו התחזקנו באמונה ואמרנו:

"גם זו לטובה
פיצה". אחר כך
כלנו יחד -
ש ב ש מ ! ,
תודה רבה על
זה שהפספס
אבד לנו.
תודה רבה
על כך
שאנחנו זוכים
בכל ראש
חדש לשבת
כל האחים ביחד. תודה
על המשפחה היקרה.
תודה ה', שאתה
לא מחסיר מאתנו
כלום. תודה שאנחנו
בריאים..."

המשך בשבוע הבא

הפעמים שהיתה לנו פיצה, וגם נקבל על עצמנו שנודה לה' בכל פעם שנקבל פיצה.

אחותי אמרה: "תודה לה' שיש לי הזדמנות להתגבר על הכעס ועל הרצון להעליב את אחי, וללמד להגיד שהכל מה' והכל לטובה. תודה על התודה."

אחות אחרת הוסיפה ואמרה: "אולי מישהו שהוא מאוד מאד עני ואין לו כסף לאכל, מצא את הכסף הזה, ועקשו הוא שמח. אז תודה לה' שזכינו לשמח עניים בראש חודש."

אחי הקטן נדבק בהתלהבות ואמה: "תודה על זה שאני לא זה שאבדתי את הכסף. ותודה על זה שאני לא עצוב על זה שאין לנו פיצה. ותודה על זה שאני רעב."

גם אני אמרתי תודה רבה על זה שיש לי כאלה אחים צדיקים וחכמים.

תקציה: בשבוע שעבר סיפרתי איך אבד לי הכסף כשמצאתי את עצמי ליד מוכר הפיצה ואיך שאחי הגדול הזכיר לנו שצריך לומר תודה

"בואו נעשה משחק", הציע אחי. "משחק התודה."

ישבנו סביב השלחן, וכל אחד היה צריך למצא סבה מדוע צריך להודות על זה שהכסף הלך לאבוד.

אחי הגדול היה הראשון שאמר: "לא הערכנו מספיק את המתנה שה' נתן לנו בכל ראש חודש, שכל המשפחה יושבת ביחד לסעודה משפחתית."

זה היה נראה לנו דבר מובן מאליו. והאמת היא, שאני לא מכיר עוד משפחה שעושה את זה.

נהה, עקשו אנחנו לומדים להעריך את זה יותר. קודם כל, בואו ונודה לה' על כל

חינוך באהבה הרב יצחק אבוחצירה

לייעוץ טלפוני ללא תשלום
בימים ג' - ד' משעה 8-10 בערב
נייד: 054-8434435

בדיחות הדעת

בטיסה אחת קרתה תקלה קריטית והטייס הורה לדיילים להכין את הנוסעים לנחיתה חרום. כעבור מספר דקות שאל הטייס את הדייל הראשי: "נו, מה מצב הנוסעים? כולם מוכנים?" השיב לו הדייל: "בערך כולם יושבים במקומותיהם והגורים לכיסאות חוץ מעורך דין אחד שעדיין מחלק כרטיסי ביקור".

את החוקים קובעים ההורים וכולם חייבים לקיים אותם על מנת "לשמור על הבית".

מהי מסגרת

כאשר אנחנו מדברים על מסגרת, אנחנו מתכוונים ל"מערכת חוקים וגבולות" שקובעים ההורים לילדים בכדי שיהיה סדר ומשמעת בבית. לדוגמה: חוקי זמן, כמו: זמן שינה, זמן השכמה, זמן היציאה לבית הספר, זמן למשחק, זמן הארוחות, זמן הכנת שעורי בית, זמן חזרה מפעילות ועוד.

או חוקי סדר, כמו: התארגנות וניקיון, סידור המיטה לאחר השינה, עזרה בניקיונות וסידור הבית, התנהגות ליד שולחן האוכל, איסוף המשחקים ועוד. יש גם חוקים למשחק, או איך מתנהגים בשעת מריבה, בחוסר הסכמה, בשעת כעס, כיצד מדברים עם ההורים ועוד ועוד.

בוודאי תסכימו איתי שאין כאן שום חידוש חינוכי ובכל בית נמצאים חוקים מעין אלו. אך הבעיה היא שאנו רואים שאף על פי שקבענו בבית כללים ואפילו ניסו שיטות רבות בכדי לאכוף אותם, לצערנו עדיין הם לא מיושמים ע"י הילדים, ואם כן מהי הסיבה לכך?!

זו בדיוק מטרת סדרת המאמרים הנוכחית: לשוות לרעיון המסגרת בבית תפיסות ורעיונות חדשים בכדי לגרום לילד לרצות את המסגרת וליישמה באהבה בבחינת- "חוק וזמן נתן להם שלא ישנו את תפקידם".

כל הזמן חולם ובוהה" מה הסיבה?! פעמים מוחרס יציבות בבית, הנובעת מ: מתחים בין ההורים, מתחים בין האחים, מתחים על רקע כלכלי וכדו'.

שומרים על הבית

לכל בית ישנה מעטפת של קירות, בלעדיה יהיה קשה מאוד לגור בבית. דיירי הבית יהיו חשופים לכל מיני פגעים רעים: בקיץ השמש תקפח על ראשיהם ובחורף הממטרים ירטיבו את גופם.

הקיר הנפשי של הבית שלנו, הוא "המסגרת". מסגרת פירושה- מערכת חוקים וכללים ברורה ומוסכמת.

לא רק הבית זקוק למסגרת וחוקים, לכל חברה נורמאלית ישנה מערכת חוקים והיא אפילו מוסמנת שופטים ושומרים בכדי שהאנשים יקיימו את החוקים שנקבעו. סרבי החוק נענשים על כך ומדוע? כי אלמלא הם, תהיה אַנְדֶרְלִמוֹסְיָה ואיש הישר בעיניו יעשה.

כמאמר הגמרא: "מה דְּגִים שְׂבִיגִים כֵּל הַגְּדוֹל כְּחִבְרֵי בּוֹלַע אֶת חִבְרֵי אֶף בְּנֵי אָדָם אֲלֵמְלָא מוֹרְאָה שֶׁל מְלָכֹת כֵּל הַגְּדוֹל כְּחִבְרֵי בּוֹלַע אֶת חִבְרֵי. וְהִינֵי דְתַנְּן רַבִּי חִינְיָא קָגֵן הַכֹּהֲנִים אֹמְרֵי הֵן קוֹתְפִלָּל בְּשִׁלּוּקָה שֶׁל מְלָכֹת שְׂאֵלְמְלָא מוֹרְאָה שֶׁל מְלָכֹת אִישׁ אֶת רְעֵהוּ חַיִּים בְּלַע" (מסכת ע"ז דף ד"א)

הורים הדואגים לחינוך ילדיהם, הם הורים שקובעים בביתם "מסגרת" שאוגדת בתוכה את "חוקי הבית" דהיינו מה מותר ומה אסור לעשות בבית שלנו.

המסגרת היא הקיום של המערכת החינוכית ובלעדיה כמעט ואי אפשר הצלחה בחינוך הילדים.

חיים במסגרת-פרק א'

רבים מאיתנו, מקדישים מחשבה מרובה לתכנונו ועיצובו הפיסי של הבית ואנו רואים בכך דבר מובן מאליו. אנו משקיעים דמים תרתי משמע, על מנת לשוות לבית צורה, סדר ואסתטיקה. לעומת זאת, מעטים מאיתנו שמקדישים מחשבה לעיצובו הפנימי האמיתי של הבית. בית, לא מסתכם רק בקירות צבועים. הבית האמיתי, הוא הדיירים שגרים בו. "אווירת הבית" מקרינה ומעצבת את אישיותם של הדיירים ובמיוחד את אישיותם של הילדים.

על נושא "אווירת הבית" בחינוך הילדים, כמו: התנהגות כל אחד מההורים בדרך ארץ, וכדו' כתבנו במאמרים האחרונים. בסדרת המאמרים הנוכחית "חיים במסגרת" נעלה נושא חשוב וחינוכי בחינוך-ילדים והוא: החינוך לחיי מסגרת.

הגנה ובטחון

ילדים מטבעם זקוקים ל"מסגרת" ואפילו מאוד אוהבים אותה, אם-כן מדוע הם נוטים לפרוץ אותה? לכולנו ברור כי ילד חסר גבולות, אינו ילד "מוערך" במיוחד, אם-כן מדוע הוא ממשיך לסבול, על שאלות אלו ואחרות, נשתדל בע"ה לתת מענה בסדרה זו.

המסגרת הראשונה של הילד היא "הבית". הבית מספק לילד הגנה ובטחון, חום ואהבה שלהם הוא זקוק כמו אוויר לנשימה. בשביל ילד, "הבית" הוא כל עולמו וכל תנועה במסגרת הבית, גורמת לתנועות נפשיות המערערות את בטחונו ואת תחושת המוגנות שלו. ולא רק אלא אפילו מעברים ותנועות כמו "מעבר דירה" מערער את היציבות הנפשית של הילד. הילד חושש מאוד מה"לא נודע". פעמים נוענים מורים על ילד חלמן או הרפן בכיתה: "הוא

אין דבר העומד
בפני התודה
תוכל לפעול כל ישועה

נפלאות התודה- ספר חדש מאת הרב ארוש שליט"א טל: 052-2240696 | 02-5308000

בס"ד בר"ה
חוט של חסד
 גיליון לכל בית יהודי | בנשיאות הרב שלום ארוש שליט"א
 פרשת בראשית

מאמר
ראש הישיבה

יו"ל ע"י מוסדות "חוט של חסד"
 רח' שמואל הנביא 13 | ת.ד. 50226 |
 טל: 02-5812210 | פקס: 02-5812252
 לכניות בנושא העלון: al5308000@gmail.com

הרבה הרבה מעבר למה שאתה רואה ומבין. רק הם יכולים להדריך באמת.

וכיצד הצדיקים הגיעו למה שהגיעו? גם להם היו רבנים ומנהיגים שכיוונו אותם. כל מנהיג וצדיק שימש את רבותיו וקיבל מהם, כי גם כל המנהיגים האמתיים לא סמכו על השכל של עצמם, אלא על הקבלה מרבותיהם, ורק בזכות זה זכו לצאת מהמבוך ולהגיע לתכליתם והם יכול להדריך גם אחרים. אבל מי שהלך על פי הרגשות לבו, טעה והטעה.

והתופעה הזו של אי-התייעצות ואי-ציות למנהיג ממשיכה עם קין והבל שניהם טעו בדרך. וכך ממשיכים הדברים מדור לדור, שהמנהיגים האמתיים שהמשיכו את דרכו של אדם הראשון היו בהסתרה גדולה, ואילו כל בני הדור הלכו אחר שרירות לבם והגיעו לכפירות איומות כמבאר ברבותינו הראשונים.

לכן נחזור שוב ונבהיר שכל הצלחת האדם הפרטי וכל קיום העולם וקיום תכלית העולם - הכול תלוי בציות למנהיג הדור ולצערנו הרב ישנה סחלוקת והסתרה גדולה וקשה לדעת למי להתקרב ומה לעשות, לכן חייבים לקיים את הצוואה של רבינו ולבקש ולהתחנן להתקרב למנהיג האמתי המקרב את האדם ואת העולם אל התכלית.

הדרך הבטוחה והיחידה

אבל שוב נדגיש בהדגשה יתירה: כאשר אתה מחפש צדיק להתקרב אליך, עליך להיזהר ולהישמר מפני דיבורים על רבנים ומנהיגים. כי היצר הרע מסית את האדם ואומר לו שהדרך למצוא צדיק היא על ידי "חוקרים" אחרי צדיקים ורבנים ולמצוא בכל אחד "הסרונות" ו"יתרונות" ועוד כל מיני סברות טיפשויות שכאלה.

אבל שים לב טוב? מדוע אתה צריך להתקרב לצדיק? כי אתה לא יכול לסמוך על השכל שלך! אז אתה רוצה לסמוך על השכל שלך ולהחליט מיהו הצדיק ומי אינו צדיק? יש טיפשויות גדולה מזו?

המשך בעמוד 3

ה Waze האמתי שלך

כל אחד חייב בחיים האלה מנהיג אמתי. ולמנהיג אמתי מתקרבים רק על ידי תפילות רבות. כשיש לך מנהיג אמתי - אתה הולך לבטח. כשאתה הולך אחר שכלך והרגשתך - אתה בוודאי טטעה. החכמה הראשונה של החיים היא שאם אתה לא יודע - תשאל תמיד יש אנשים חכמים יותר ממך בכל תחום.

ה' ברא את אדם הראשון בצלמו ובדמותו. הוא היה המנהיג של העולם. וכבר ביום הראשון של הבריאה החליטה חווה ללכת אחר השכל האישי שלה, אחר ההרגשה שלה, ולא התייעצה עם אדם. היא הייתה צריכה לומר לנחש: "נחש יקר, חכה לי פה אני אשאל את הרב שלי מה לעשות ואחזור אליך". אבל היא לא שאלה, אלא מיד אכלה מעץ הדעת, וכך הגיעה למצב שבו היא מכשילה בעצמה את אדם הראשון.

תבין טוב שמה שאתה רואה, ועכשיו אתה מתלהב מזוה, ואתה חושב שזה נכון ואמתי - אתה יכול לגלות בעוד רגע או כמה רגעים שזו טעות ח"יך. העולם הזה מאוד מאוד מטעה.

לעבור את המבוך

לא לחינם נתן המסילת ישרים את המשל המפורסם שהעולם הזה דומה למבוך, שמי שנמצא במבוך לא רואה את הדרך. אבל הצדיקים האמתיים שהם מנהיגי הדור והדורות - הם נמצאים **מעל** המבוך, הם רואים מה שאתה רואה, אבל הם גם צופים למרחוק ורואים את כל התמונה. הם רואים

זו הייתה נסיעה מוכרת וקצרה ודוד לא חשב לעצמו להשתמש ב Waze. 'מה כבר יכול להיות?' חשב לעצמו. הוא התקשר לאשתו ואמר 'עוד עשר דקות אני בבית'. אבל מיד בפנייה הבאה הוא גילה שעשה טעות גדולה. הפך חשוד חסם את הרחוב והוא התעכב בפקק במשך שלשת רבעי שעה.

אם היה מדליק את Waze, המכשיר מן הסתם היה מוביל אותו בדרך עוקפת ומהירה הרבה יותר.

גם שלמה נסע באותו כביש, ושלמה דווקא כן הפעיל את ה Waze אבל כאשר Waze אמר לשלמה לפנות לדרך עוקפת, שלמה התעצבן וחשב לעצמו: "המכשירים האחרים האלה? בשביל מה לנסוע בכזאת דרך עקומה?!" והוא לא הקשיב לעצת המכוון האוטומטי, אלא בחר את נתיב הנסיעה על דעת עצמו, וגם הוא נתקע באותו פקק למשך שעה ארוכה.

היום איננו זקוקים למשלים טובים יותר כדי להמחיש לעצמנו את דבריו הנוקבים של רבי נחמן: **"כשאדם הולך אחר שכלו וחכמתו, יוכל ליפול בטעותים ומכשולות רבים, ולבוא לידי רעות גדולות, חס ושלום"**.

ראשית החכמה

במאמר הראשון של השנה כתבנו שהצוואה של רבי נחמן הייתה להתפלל ולבקש מאוד מאוד להתקרב למנהיג אמתי.

"כשאדם הולך אחר שכלו וחכמתו, יוכל ליפול בטעותים ומכשולות רבים, ולבוא לידי רעות גדולות, חס ושלום"

הכנסים של הרב שלום ארוש שליט"א לשבוע הקרוב

להזמנת שיעורים:
052-7611100

חולון

יום ה',
 ב' חשון (30/10)
 בית כנסת ע"ש חללי צה"ל
 המעפילים פינת המצודה
 בשעה 21:30

ירושלים

יום ד',
 א' חשון (30/10)
 ישיבת "חוט של חסד"
 שמואל הנביא 13,
 בשעה 20:30

גיליון 643
 כ"ז תשרי תש"פ

ר"ת	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	17:21	18:32	19:12
תל אביב	17:37	18:34	19:09
חיפה	17:29	18:32	19:10
באר שבע	17:39	18:34	19:12

עשה והנה טוב מאד". ו. (שם ב-ג): "ויברך אלקים את יום השביעי ויקדש אותו כי בו שבת מכל מלאכתו אשר ברא אלקים לעשות".

לפי האמור יש לפרש הכוונה בזה, כי היות שחותמו של הקב"ה הוא אמ"ת, אשר כפי המבואר הכוונה בזה על השילוב הנפלא של תורה שבכתב ותורה שבעל פה: אינני מ'אימתי ת'נא, לכן רמז הקב"ה במעשה בראשית ו' פעמים אמ"ת, כנגד ששה סדרי משנה שעליהם מבוסס כל התורה שבעל פה הן במשנה והן בתלמוד [כי אפילו המשניות שאין עליהן גמרא הרי הן מפורשות במקום אחר בתלמוד].

יומתק להוסיף רמז נכבד בפרשת כי תשא (שמות לג-ב): "וְגִלְשֵׁתִי אֶת הַכְּנָעֲנִי הָאֲמֹרִי וְהַחֲתִי וְהַפְּרָזִי הַחֲוִי וְהַיְבוּסִי". וצריך ביאור מה שלא הזכיר את הגרגשי, ופירש רש"י: "ששה אומות הן, והגרגשי עמדם ופנה מפניהם מאליו". ויש לומר שגירש הקב"ה את שש האומות הללו בזכות שעסקו בתורה שבעל פה שיש בה ששה סדרי משנה.

ויש להביא סימוכין לכך ממה שכתוב (תהלים קה-מד): "ויתן להם ארצות גוים ועמל לאומים יירשו, בעבור ישמרו חוקיו ותורתו ינצורו הללויה". ומבואר בגמרא (קידושין מ:): הכוונה בזה, שזכו לארץ ישראל בזכות עסק התורה. ופירש רש"י שלמדו כן ממה שכתוב: "בעבור ישמרו חוקיו, ואמר מר לעיל (שם ז): תשמרון זו משנה". הרי מבואר שזכו לארץ ישראל בזכות משנה שיש בה ששה סדרים.

לפי זה יש לרמז כי הכתוב הנ"ל כפי שהוא כתוב בתורה מלא וחסר: "וְגִלְשֵׁתִי אֶת הַכְּנָעֲנִי הָאֲמֹרִי וְהַחֲתִי וְהַפְּרָזִי הַחֲוִי וְהַיְבוּסִי", עולה בגימטריא בדיוק ו' פעמים אמ"ת שנוכרו במעשה בראשית, אשר כפי המבואר הם רמז על תורה שבעל פה שיש בה ששה סדרים, שבה נבראה הארץ המכסה על פני המים, ותפקידו בקודש לגלות את האמת הטמונה במעמקי האדמה, על ידי שנעמול בתורה שהוא בבחינת החפירה בארץ, שאז מובטח לנו שנזכה לגלות באר מים חיים חלקנו בתורה.

משנה שפתח במשנה הראשונה: "מאימתי קורין את שמע בערבית", ואחריהם כל חכמי התלמוד האמוראים הקדושים, אשר רב אשי סידר את משנתם בתלמוד שפתח בשאלה: "תנא היכא קאי", ומכל אלה נשלם ונתגלה חותמו של הקב"ה אמ"ת, שהוא השילוב הנפלא של תורה שבכתב ותורה שבעל פה הכלולה ממשנה ותלמוד: אינני מ'אימתי ת'נא.

בדרך זו יתבאר סיום דברי המדרש: "אמרו מלאכי השרת לפני הקב"ה, רבון העולמים מה אתה מבזה תכסיס אלטיכסייה שלך", שהתפלאו מלאכי השרת מה ראה הקב"ה להשליך את חותמו אמת שהיא התורה הקדושה ארצה, לכן ביקשו מהקב"ה: "תעלה אמת מן הארץ", כי אין זה כבודה להיות למטה בארץ בין קרוצי חומר שיש להם יצר הרע.

אולם המדרש משיב על כך תשובתו הברורה של הקב"ה: "הדא הוא דכתיב אמת מארץ תצמח", דוקא קרוצי חומר בשר ודם החיים בארץ, דוגמת התנאים והאמוראים שעמלו בתורה וזכו להזדכך ולהפוך את היצר הרע ליצר טוב, הם שזכו לגלות את כל חלקי התורה שבעל פה, המשלימים את חותמו של הקב"ה אמ"ת - אינני מ'אימתי ת'נא, על ידי שהלכו בדרכם של האבות הקדושים שחפרו בארץ, כדי להסיר את הקליפה החיצונית של האדמה, וזכו לגלות "באר מים חיים" של התורה שבעל פה שהשריש הקב"ה בעולם.

שש פעמים אמת במעשה בראשית כנגד ששה סדרי משנה

הנה מה טוב ומה נעים לבאר בזה דברי "בעל הטורים" (בראשית א-א) [כפי שפירשו המפרשים כוונתו], כי במעשה בראשית נזכרו ברמז בסופי תיבות שש פעמים אמ"ת בצירוף ישר [כי שלא בישר יש יותר רמזים], ואלו הן:

- א. (שם): "בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ". ב. (שם ד): "וירא אלקים את האור כי טוב". ג. (שם כא): "ויברא אלקים את התינים הגדולים". ד. (שם כז): "ויברא אלקים את האדם בצלמו". ה. (שם לא): "וירא אלקים את כל אשר

הא כיצד, במתן תורה פתח הקב"ה את התורה שבכתב במאמר הראשון של עשרת הדברות: "אינני ה' אלקיך", רבינו הקדוש פתח את המשניות (ברכות ב): "מאימתי קורין את שמע בערבית", ואילו רב אשי פתח את התלמוד בבלי (שם): "תנא היכא קאי". והנה אינני מ'אימתי ת'נא ראשי תיבות אמ"ת. וזהו פירוש הפסוק (תהלים קיט-ס): "ראש דברך אמת", כלומר ראש דיבורו של הקב"ה בתורה שבכתב ותורה שבעל פה הוא אותיות אמ"ת.

וכן מצינו רמז זה ב"מי השילוח" להרה"ק מאיז'בצא זצ"ל (לקוטי הש"ס מסכת ברכות): "ראש דברך אמת, היינו החותם של דברי תורה הם אותיות אמ"ת, התורה מתחלת באות א' אינני ה' אלקיך, ומשניות באות מ' מ'אימתי, וגמרא באות ת' ת'נא היכי קאי דקתני מאימתי".

הגה"ק רבי צדוק הכהן זי"ע ב"פרי צדיק" (ל"ג בעומר וסיום הש"ס אות ג) מביא רמז זה בשם רבו בעל "מי השילוח", והוא מוסיף לבאר בזה מה ששינוי בגמרא (שבת נה): "חותמו של הקב"ה אמת". כי הוא רמז על ג' אותיות הפתיחה של תורה שבכתב ותורה שבעל פה: אינני מ'אימתי ת'נא.

"אמת מארץ תצמח" הגילוי של התורה בבחינת צמיחה

הנה כי כן ירווח לנו להבין מה שהשליך הקב"ה את חותמו אמת ארצה, כי בכך ביקש הקב"ה להשיב תשובה ניצחת לאמת שקטרגה על בריאת האדם, כי אמנם כן חותמו של הקב"ה הוא "אמת", שהיא התורה הקדושה כפי שהיתה בשורשה לפני שירדה למטה בארץ, אולם חותם זה אינו יכול להתגלות רק על ידי שיקבלו ישראל את התורה בארץ, שהרי רק בצירוף חכמי התורה שבעל פה אשר גילו לנו את המשנה והגמרא, נשלם חותמו של הקב"ה אמ"ת שהוא נוטריקון אינני מ'אימתי ת'נא.

נמצא לפי זה כי בהשלכת אמ"ת ארצה, גילה הקב"ה לשורש התורה בשמים, את כל חכמי התורה שהאירו את פני העולם כשמש בצהריים בפירושם על התורה, החל מהתנאים הקדושים אשר רבינו הקדוש סידר את משנתם בששה סדרי

תודתנו וברכתנו נתונות לאלו שנדבו את הוצאת הגליון לזיכוי אחינו בני ישראל

משפחת מהדב היו"ל רפואה השלימה של האשה החשובה מרת לאה בת וירג'ני שתחי'

לקבלת המאמרים באימייל: mamarim@shvileipinchas.com

אחת של ישראל, ולעתיד לבוא כל אחד ואחד מיישראל ישיג לדעת כל התורה, כפי אותו הפירוש המכוון עם שורש נשמתו, אשר על ידי הפירוש ההוא נברא ונתהווה כנוצר, וכן בגן עדן אחר פטירת האדם ישיג כל זה.

וכן בכל לילה כאשר האדם ישן ומפקיד נשמתו ויוצאה ועולה למעלה, הנה מי שזוכה לעלות למעלה, מלמדים לו שם אותו הפירוש שבו תלוי שורש נשמתו, ואמנם הכל כפי מעשיו ביום ההוא, כך באותה הלילה ילמדוהו פסוק אחד או פרשה פלונית, כי אז מאיר בו יותר פסוק ההוא משאר הימים, ובלילה האחרת יאיר בנשמתו פסוק אחר כפי מעשיו של אותו היום, וכולם על דרך הפירוש ההוא אשר תלויה בו שורש נשמתו כנוצר.

ומורי ז"ל בכל ערב וערב היה מסתכל בתלמידיו העומדים לפניו, ורואה בהם איזה פסוק מאיר יותר באיש ההוא במצחו מצד הארת נשמתו המאירה שם, והיה מבאר לו קצת מן הפירוש של הפסוק ההוא כפי הפירוש השייך אל נשמתו כנוצר, וקודם שהיה ישן האיש ההוא היה מכיין אל הפירוש ההוא שביאר לו קצתו, והיה קורא בפיו הפסוק ההוא, כדי שכאשר תעלה נפשו למעלה בפקדון בשינתו ילמדוהו עוד תשלומו, ועל ידי כן הנפש מזדככת ועולה למעלה מדריגות גדולות לאין קץ ויתגלו לו דברים אחרים, גם אם החומר לא ירגיש בהם כשיקץ."

וכתב ב"חסד לאברהם" (מעין ב נהר כא): "ובכל נשמה ונשמה יש לה בחינה ידועה בתורה שאי אפשר שתתגלה על ידי זולתה, אלא אותה הנשמה תגלה אותם הסודות, ובעוד שאותה הנשמה לא גילתה אותם הסודות, אין הקב"ה מגלה אותם לצדיקים כלל, זולתי למשה רבינו ע"ה."

הרי לנו דברים ברורים, כי שישים ריבוא פירושים שהם בכלל תורה שבעל פה, הן בפשט, הן ברמז, הן בדרש, הן בסוד, מתגלה בעולם רק בזכות שישים ריבוא נשמות ישראל, והרי זה מתאים להפליא למה שנתבאר כי בריאת הארץ היתה בזכות תורה שבעל פה, שהרי כל הגילוי של תורה שבעל פה הוא על ידי חכמי התורה בארץ.

חותמו של הקב"ה אמ"ת תורה שבכתב ובעל פה

בדרך זו במסילה נעלה לבאר מה שהשליך הקב"ה אמת ארצה, על פי מה שכתב ה"חידושי הרי"ם" ב"ספר הזכות" (דף פג בד"ה מסכת ברכות) רמז הכתוב: "ראש דברך אמת". כי במילת אמ"ת רמזים ראשית התורה שבכתב והתורה שבעל פה.

חידושי הרי"ם: אמ"ת נוטריקון א"נכ"י [ה' אלקיך], מ'אימתי [קורין את שמע], ת'נא [היכא קאי]

רבי צדוק הכהן זי"ע: "חותמו של הקב"ה אמת" - תורה שבכתב ובעל פה: א"נכ"י מ'אימתי ת'נא

שפת אמת: האבות הקדושים חפרו בארות מים, לסייע לנו לגלות חלקי התורה הטמונים בתוך הארץ

הקב"ה השליך אמת ארצה, לרמז ששלימות התורה היא רק על ידי ישראל שעתידיים לגלות תורה שבעל פה

ח"ו, וגם כדי שיצטרך לעמול בתורה, שבזכות התורה יוכל להתגבר על היצר הרע, לכן "ויאמר אלקים יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד ותראה היבשה". פירוש שיקוו המים של תורה להיות מוסתרים ומכוסים בתוך הארץ, וכלפי חוץ תראה רק היבשה, שהיא עפר האדמה החומרית המכוסה על פני המים הרוחניים, עד שיבוא האדם ויחפור בתוך הארציות, כדי לגלות את באר מים חיים אור התורה המוסתר בפנימיות הארץ.

הנה כי כן זהו הענין שחפרו האבות הקדושים בארציות החומרית, כדי לגלות "באר מים חיים" אור ה' ואור התורה הטמונים במעמקי האדמה, אמנם הפלשתים שהם רמז על כוחות הטומאה סתומים בעפר כדי למנוע את גילוי אור התורה. אך בסופו של דבר הצליחו האבות למצוא באר מים חיים, וסללו בכך את הדרך לכל ישראל עד סוף כל הדורות, שבכל פעם שיתייגע איש ישראל לחפור בארציות העולם, יזכה לגלות "באר מים חיים", אורות גנוזים של תורה שהטמין הקב"ה במעמקי האדמה. אלו דבריו הקדושים.

שישים ריבוא פירושים מתגלים על ידי שישים ריבוא נשמות ישראל

בא וראה עד היכן הדברים מגיעים, החובה המוטלת על כל אחד מיישראל, לחפור בתוך עפר הארץ החומרית כפי שעשו האבות הקדושים, כדי לגלות באר מים חיים שהיא חלקו בתורה, על פי מה שהביא רבי חיים וויטאל ב"שער הגלגולים" (הקדמה ז) דברים הנפלאים בשם רבינו האריז"ל:

"דע כי כללות כל הנשמות הם ס' ריבוא ולא יותר. והנה התורה היא שורש נשמות ישראל כי ממנה חוצבו ובה נשרשו, ולכן יש בתורה ס' ריבוא פירושים וכולם כפי הפשט, וס' ריבוא ברמז, וס' ריבוא בדרש, וס' ריבוא בסוד. ונמצא כי מכל פירוש אחד מן הס' ריבוא פירושים נתהווה ממנו נשמה

"וישב יצחק ויחפור את בארות המים אשר חפרו בימי אברהם אביו ויסתמום פלשתים אחרי מות אברהם... ויחפרו עבדי יצחק בנחל וימצאו שם באר מים חיים, ויריבו רועי גרר עם רועי יצחק לאמר לנו המים, ויקרא שם הבאר עשק כי התעשקו עמו, ויחפרו באר אחרת ויריבו גם עליה ויקרא שמה שטנה, ויעתק משם ויחפור באר אחרת ולא רבו עליה ויקרא שמה רחובות, ויאמר כי עתה הרחיב ה' לנו ופרינו בארץ".

וכתב ה"שפת אמת" (פרשת תולדות תרל"ג) בשם זקינו הגה"ק בעל חידושי הרי"ם זי"ע: "אדוני אבי זקני מורי ורבי ז"ל הגיד בענין הבארות שחפרו אבותינו, להסיר החיצוניות למצוא הארה הגנוזה, שבכל מקום יש נקודה פנימיות". ומבאר ה"שפת אמת" (שם שנת תרמ"ז) בדרך נפלא דברי זקינו החידושי הרי"ם זי"ע, והנה תוכן דבריו הקדושים.

כאשר נתבונן במעשה בראשית נראה כי בתחילת הבריאה היתה כל הארץ מלאה מים כמו שכתוב (בראשית א-ב): "ורוח אלקים מרחפת על פני המים". אלא שאחר כך ביום השלישי למעשה בראשית כתוב (שם ט): "ויאמר אלקים יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד ותראה היבשה ויהי כן".

מבאר ה"שפת אמת" הכוונה בזה, לפי מה שנבואר במדרש ובוזוהר הקדוש הנ"ל, שהקב"ה הסתכל בתורה וברא את העולם, ומאחר שהעולם נברא על ידי התורה שנמשלה למים, כנאמר הגמרא (תענית ז): "ואין מים אלא תורה, שנאמר (ישעיה נה-א) הוי כל צמא לכו למים", לכן היתה כל הארץ מלאה מים, ועל כך כתוב: "ורוח אלקים מרחפת על פני המים", שהוא ענין התגלות הקב"ה באור התורה, בלי שום הסתר פנים כמו שהיא בשמים.

אולם הלא תכלית הבריאה היא שלמטה בארץ יהיו אור ה' ואור התורה מוסתרים בתוך הארציות, כדי שתהיה לאדם בחירה לבחור בטוב או להיפך

זה העולם קיים, הנה הם דברים חוצבי להבות אש של הזוהר הקדוש (פרשת תרומה קסא):

"וַיִּבְנוּ אֵינֹן כָּל אֵינֹן דְּמִשְׁתַּדְּלֵי בְּאוֹרֵייתָא, גְּיִין דְּכַד בְּרָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲלֵמָא, אֶסְתַּפֵּל בְּהַ בְּאוֹרֵייתָא וּבְרָא עֲלֵמָא, וּבְאוֹרֵייתָא אֶתְבְּרֵי עֲלֵמָא כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ, דְּכְתִיב (משלי ח-ל) וְאֶהְיָ אֶצְלוֹ אֲמוֹן, אֶל תִּקְרֵי אֲמוֹן אֶלָּא אֲמוֹן... בְּאוֹרֵייתָא כְּתִיב בְּהַ בְּרָאשִׁית בְּרָא אֶלְקִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ, אֶסְתַּפֵּל בְּהַאי מְלָה וּבְרָא אֶת הַשָּׁמַיִם. בְּאוֹרֵייתָא כְּתִיב בְּהַ, וַיֹּאמֶר אֶלְקִים יְהִי אוֹר, אֶסְתַּפֵּל בְּהַאי מְלָה וּבְרָא אֶת הָאוֹר. וְכֵן בְּכָל מְלָה וּמְלָה דְּכְתִיב בְּהַ בְּאוֹרֵייתָא, אֶסְתַּפֵּל קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְעֵבִיד הֵהִיא מְלָה, וְעַל דָּא כְּתִיב וְאֶהְיָ אֶצְלוֹ אֲמוֹן, כְּגוֹנוֹן דָּא כָּל עֲלֵמָא אֶתְבְּרֵי."

בתרגום ללשון הקודש:

"אשריהם של כל אלו העוסקים בתורה, לפי שכשברא הקב"ה את העולם, הסתכל בתורה וברא את העולם, ובתורה נברא העולם כמו שביאורה, ממה שכתוב (משלי ח-ל) ואהיה אצלו אמון, אל תקרי אמון אלא אומן [התורה היתה האומן של הקב"ה לברוא בה את העולם]... בתורה כתוב בה, בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ, הסתכל הקב"ה בדבר זה וברא את השמים. בתורה כתוב בה (בראשית א-א) ויאמר אלקים יהי אוֹר, הסתכל בדבר זה וברא את האור. וכן בכל דבר ודבר שכתוב בתורה, הסתכל הקב"ה ועשה הדבר ההוא, ועל זה כתוב ואהיה אצלו אמון, באופן זה נברא כל העולם."

ממשיך הזוהר הקדוש ללמדנו חידוש גדול, כי כמו שברא הקב"ה את העולם על ידי שהסתכל בתורה, כך אין העולם מתקיים כי אם על ידי שישאל עוסקים בתורה ומחדשים את הבריאה:

"כִּינֵן דְּאֶתְבְּרֵי עֲלֵמָא, כָּל מְלָה וּמְלָה לֹא הֵנָּה מִתְקִיִּים, עַד דְּסָלִיק בְּרַעוּתָא לְמַבְרֵי אֲדָם דִּי הֵינֵי מִשְׁתַּדְּלֵי בְּאוֹרֵייתָא וּבְגִינָה אֶתְקִיִּים עֲלֵמָא. הֵשְׁתָּא כָּל מָאן דְּאֶסְתַּפֵּל בְּהַ בְּאוֹרֵייתָא וְאֶשְׁתַּדְּלֵי בְּהַ, כְּבִיכּוּל הוּא מְקִיִּים כָּל עֲלֵמָא. קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֶסְתַּפֵּל בְּאוֹרֵייתָא וּבְרָא עֲלֵמָא, בְּרֵשׁ מִסְתַּפֵּל בְּהַ בְּאוֹרֵייתָא וּמְקִיִּים עֲלֵמָא, אֶשְׁתַּכַּח דְּעוּבְדָּא וְקִיּוּמָא דְּכָל עֲלֵמָא אוֹרֵייתָא אִיהִי, גְּיִין כְּן וְכָפָה אִיהוּ בְּרֵשׁ דְּאֶשְׁתַּדְּלֵי בְּאוֹרֵייתָא דְּהָא אִיהוּ מְקִיִּים עֲלֵמָא."

בתרגום ללשון הקודש:

"כיון שנברא העולם, כל דבר ודבר לא היה מתקיים, עד שעלה ברצונו לברוא את האדם שיהיה עוסק בתורה ובשבילו התקיים העולם. לכן גם עתה כל מי שמסתכל בתורה ועוסק בה כביכול הוא מקיים את העולם. הקב"ה הסתכל בתורה וברא את העולם, ואדם מסתכל בתורה ומקיים

ביאור המדרש: "אמת אמר אל יברא שכולו שקרים... מה עשה הקב"ה, נטל אמת והשליכו לארץ"

פליאת המפרשים: מאחר שהקב"ה רצה ללמדנו מדת ענוה להתיעץ עם הקטנים למה השליך אמת ארצה

יפה תואר: "אמת" היא התורה שנקראת "תורת אמת", והשליכה הקב"ה לארץ לרמז שיתן את התורה לישראל

אריז"ל: יש שישים ריבוא נשמות כנגד שישים ריבוא פירושים שיש בפשט ברמז בדרש ובסוד

מקרא, ומשמני הארץ זו משנה". וכן מבואר ב"שפת אמת" (פרשת בראשית שנת תרס"ד):

"במדרש (ב"ר א-א) ואהיה אצלו אמון, בתורה ברא הקב"ה את העולם. והנה כתיב בראשית ב' ראשית, רמז לתורה שבכתב ושבטל פה שניהם נקראו ראשית, ובתורה שבכתב נברא השמים, והארץ בחינת תורה שבעל פה, וכן כתיב (תהלים קטו-טז) השמים שמים לה' והארץ נתן לבני אדם."

ויש לבאר הקשר בין תורה שבכתב לבריאת שמים ותורה שבעל פה לבריאת הארץ, כי כאשר נתבונן נראה כי תורה שבכתב ניתנה מאת הקב"ה בשמים בכל אותיותיה ותיבותיה, יחד עם כתרי האותיות שהם התגין שעל האותיות, שטמונים בהם סודות נשגבים, כמבואר בגמרא (מנחות טו:): "בשעה שעלה משה למרום, מצאו להקב"ה שיושב וקושר כתרים לאותיות". ופירש רש"י: "כגון התגין דספר תורה". לכן נבראו השמים עם תורה שבכתב שניתנה מן השמים.

אולם תורה שבעל פה הכוללת בתוכה כל הפירושים [בדרך פרד"ס נוטריקון פ'שט ר'מז ד'רש ס'וד] של כל התיבות, האותיות, הקוצין והתגין שבתורה שבכתב, ניתנה רק לישראל גוי אחד בארץ, שהם יגלו על ידי העמל והיגיעה בתורה, ב"ג מדות שהתורה נדרשת בהן, את כל העניינים הסתומים וחתומים בתורה שבכתב, ועל כך אמר הקב"ה למשה רבינו (שם): "אדם אחד יש שעתידי להיות בסוף כמה דורות ועקיבא בן יוסף שמו, שעתידי לדרוש על כל קוץ וקוץ תילין תילין של הלכות". לכן נבראה הארץ על ידי תורה שבעל פה, כי הגילוי של תורה שבעל פה הוא רק על ידי חכמי התורה בארץ.

האבות חפרו בארות מים לגלות חלקי התורה בתוך הבריאה

יומתק לצרף בזה מה שמצינו בפרשת תולדות שהאבות הקדושים עסקו בחפירות בארות, כמו שכתוב (בראשית כו-יח):

את העולם, נמצא שהמעשה והקיום של כל עולם התורה היא, משום כך אשרי האיש שעוסק בתורה שהרי הוא מקיים את העולם".

השמים נבראו בתורה שבכתב והארץ בתורה שבעל פה

על פי האמור נשכיל להבין מה שכתב "בעל הטורים" (בראשית א-א) בשם המדרש, הטעם שפתח הקב"ה את התורה באות ב' של "בראשית ברא אלקים" - "על שם שתי תורות, תורה שבכתב ותורה שבעל פה, ללמדך שבזכות התורה ולומדיה נברא העולם". פירוש, "בראשית" היא אותיות "ב" ראשית", עם ב' חלקי התורה הנקראים "ראשית" - תורה שבכתב ותורה שבעל פה, "ברא אלקים את השמים ואת הארץ".

ב"אגרא דכלה" (פרשת בראשית ד"ה עוד) מביא גם כן רמז זה, אלא שמוסיף כי שמים הוא תורה שבכתב, וארץ היא תורה שבעל פה:

"עוד התחלת התורה הקדושה באות ב' מספרה שתיים, להורות שתי תורות יש בכתב ובעל פה. והנה נרמז בראשית ב' ראשית, היינו התורה שנקראת (משלי ח-כב) ראשית דרכו הוא ב', אשר ברא אלקים, את השמים היינו שבכתב, ואת הארץ היינו שבעל פה".

וכן כתב מאורו של עולם הגר"א מווילנא ז"ע ב"אדרת אליהו" פרשת האזינו על הפסוק (דברים לב-א): "האזינו השמים ואדברה ותשמע הארץ אמרי פי. והזכיר דיבור אצל שמים, כי כונתו במילת שמים על תורה שבכתב כידוע ובה בחינת קול ודיבור, אבל הארץ רומז על תורה שבעל פה לכן אמר אמרי פי". וכן כתב עוד בביאורו על שיר השירים (א-א): "ונבוא אל הענין, שתורה שבכתב ותורה שבעל פה הם שתי בחינות שמים וארץ כידוע".

וכן כתב הגה"ק רבי צדוק הכהן ז"ע ב"פרי צדיק" (פרשת במדבר אות ו): "והנה בחינת שמים וארץ ירמז על בחינת תורה שבכתב ותורה שבעל פה, כדאיתא במדרש (ב"ר סו-ג) מטל השמים זו

הקב"ה רמז במעשה בראשית שש פעמים אמת לרמז על תורה שבעל פה הכלולה משה סדרי משנה

בפרשתנו פרשת בראשית אנו מתחילים בחסדי ה', מעגל חדש של מאמרים על פרשיות השבוע לשנה חדשה זו ה' אלפים שנת תש"פ. לכן דבר בעתו מה טוב לפתוח את מעגל השנה בתפלה ובתחינה להקב"ה החונן לאדם דעת, שיחננו בדרך הטובה והישרה להתבונן להשתעשע ולהתחמם באורם הבהיר של רבותינו הקדושים, חכמי התורה, הראשונים והאחרונים, אשר בהשגתם וקדושתם הגדולות גילו לנו אוצר בלום של יסודות נאמנים, המאירים את כל התורה, תיבותיה ואותיותיה, באור צח ומצוחצח, ונתפלל תפלתו של דוד המלך נעים ומירות ישראל (תהלים קיט-יח): "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך".

בדרך זו הוא מבאר מה שאמרו מלאכי השרת: "רבון העולמים מה אתה מבזה תכסיס אלטיכסייה שלך, תעלה אמת מן הארץ", כי טענה זו היא ממש כמו שטענו מלאכי השרת בשעת מתן תורה כשעלה משה למרום לקבל את התורה לישראל, כמבואר בגמרא (שבת פח): שאמרו מלאכי השרת לפני הקב"ה (תהלים ח-ה): "מה אנוש כי תזכרנו וכן אדם כי תפקדנו", (שם ב): "תנה הודך על השמים". על כך השיב להם הקב"ה כי אדרבה זו כבודה של תורה שתינתן לישראל, כמו שכתוב: "אמת מארץ תצמח", כי התורה מתבררת דוקא על ידי ישראל בארץ.

"קֹדֶשׁ אֱרֶץ הַיְיָ הוּא אֶסְתַּכַּל בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וּבְרֵא עֲלְמָא"

חשבתי דרכי להרחיב בביאור הענין שהשליך הקב"ה את האמת שהיא התורה ארצה, על פי מה שידוע שהקב"ה ברא את העולם על ידי השתכל בתורה, כמו שמפרש במדרש (ב"ר א-א):

"בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ. התורה אומרת אני הייתי כלי אומנתו של הקב"ה. בנהוג שבעולם מלך בשר ודם בונה פלטיין, אינו בונה אותה מדעת עצמו אלא מדעת אומן, והאומן אינו בונה אותה מדעת עצמו אלא דיפתראות ופינקסאות יש לו לדעת היאך הוא עושה חדרים, היאך הוא עושה פשפשוין. כך היה הקב"ה מביט בתורה ובורא את העולם, והתורה אמרה בראשית ברא אלקים, ואין ראשית אלא תורה, היאך כמה דאת אמר (משלי ח-כב) ה' קנני ראשית דרכו".

יסוד נשגב זה מבואר ביתר אריכות בזוהר הקדוש, שהוא חיוק נפלא לכל אחד מישראל, להתחזק בלימוד התורה ובקביעות עתים לתורה, כל אחד כפי יכולתו ולמעלה מיכולתו, כי רק בזכות

ותמהו המפרשים, מאחר שבבריאת האדם כתוב: "ויאמר אלקים נעשה אדם" בלשון רבים, כדי ללמדנו מדת ענוה שהגדול צריך להתייעץ עם הקטנים ממנו, מה ראה הקב"ה על ככה להשליך את האמת ארצה משום שאמרה אל יבא, הרי בסך הכל הביעה את דעתה על מה שנשאלה האם לברוא את האדם.

"אמת" היא התורה הקדושה שעתיד הקב"ה ליתנה לישראל בארץ

ונראה ללמוד יישוב נפלא על כך מדבריו הבהירים של ה"יפה תואר" בפירושו על המדרש (שם), שביאר הטעם שהשליך הקב"ה את האמת ארצה, ולא השליך את השלום שגם הוא אמר: "אל יבא דכוליה קטטא" - שכולו מחלוקות, על פי מה שמצינו כי התורה נקראת "אמת", כמו שתיקנו לברך (אחרי העליה לתורה): "אשר נתן לנו תורת אמת". וכן אנו אומרים בתפלה (ובא לציון גואל): "ונתן לנו תורת אמת".

והנה מלאכי "שלום" שאמרו שאין ראוי לברוא אדם שכולו קטטות, התכוונו לומר בכך כי מצד היצר הרע שבקרב יתקוטט הגוף תמיד עם הנפש האלקית עד שיחטיא את האדם. וכן "אמת" שהיא התורה אמרה אל יבא, שכולו שקרים מצד היצר שמעוות את עיני האדם מלראות את האמת.

מה עשה הקב"ה כדי להשיב תשובה ניצחת הן לשלום והן לאמת, "נטל אמת" היא התורה הקדושה, והשליכה "לארץ" לרמז שהוא עתיד לתת את התורה בארץ לישראל שיעסקו בה, וכך יש תרופה ברורה כנגד היצר כמבואר בגמרא (קידושין ל): שהקב"ה אומר לישראל: "בראתי יצר הרע ובראתי לו תורה תבלין, ואם אתם עוסקים בתורה אין אתם נמסרים בידי".

הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד, להתבונן בבריאת האדם ביום השישי לששת ימי בראשית (בראשית א-כ): "ויאמר אלקים נעשה אדם בצלמנו כדמותנו". ופירש רש"י הטעם שכתוב "נעשה" בלשון רבים ולא "אעשה" בלשון יחיד, ללמדנו ענוותנותו של הקב"ה שנמלך עם המלאכים, ובלשון קדשו:

"נעשה אדם, ענוותנותו של הקב"ה למדנו מכאן, לפי שהאדם הוא בדמות המלאכים ויתקנאו בו לפיכך נמלך בהן". ופירש עוד: "נעשה אדם, אף על פי שלא סייעוהו ביצירתו ויש מקום למינים לרדות [לטעון שיש ח"ו שתי רשויות], לא נמנע הכתוב מללמד דרך ארץ ומדת ענוה, שיהא הגדול נמלך ונוטל רשות מן הקטן".

ובכן הבה נתבונן במה שגילו לנו חכמינו ז"ל, על המשא ומתן שהיה בין הקב"ה למלאכי השרת אם כדאי לברוא את האדם, כמבואר במדרש (ב"ר ח-ה):

"בשעה שבא הקב"ה לבראות את אדם הראשון, נעשו מלאכי השרת כיתים כיתים וחבורות חבורות, מהם אומרים אל יבא ומהם אומרים יבא, הדא הוא דכתיב (תהלים פה-יא) חסד ואמת נפגשו צדק ושלום נשקו. חסד אומר יבא שהוא גומל חסדים, ואמת אומר אל יבא שכולו שקרים, צדק אומר יבא שהוא עושה צדקות, שלום אומר אל יבא דכוליה קטטא [שכולו מריבות].

מה עשה הקב"ה, נטל אמת והשליכו לארץ, הדא הוא דכתיב (דניאל ח-יב) ותשלך אמת ארצה. אמרו מלאכי השרת לפני הקב"ה, רבון העולמים מה אתה מבזה תכסיס אלטיכסייה שלך, [רש"י: חותמו של הקב"ה אמת], תעלה אמת מן הארץ, הדא הוא דכתיב (תהלים פה-יב) אמת מארץ תצמח".

בעמדנו כה במעורמיו בתוככי תאי הגזים, ברגע אחרון שלפני המוות הנורא, שאל אותי שוב אותו בחור, ומה תאמר עתה לנוכח המצב הנורא שאנו עומדים כאן, האם אתה עדיין מאמין בה?

כן! בוודאי! עניתי בבטחה, אין לי שום ספק שהוא לבדו עשה כל זאת, לטעמים הכמוסים עמו, ועליו לקבל גזירת שמים באהבה!

לפתע, תוך כדי דיבורם, נפתחה הדלת בפתאומיות, על הפתח נעמד מפקד הס. הס. האחראי על ביצוע הגזירה הקשה, וצעק בקול גדול: מה הולך פה? מי דחף כאן כל כך הרבה אנשים בבת אחת? היכן כאן הסדר? האולם הקטן הזה אינו יכול להכיל כמות גדולה כל כך של אנשים ברצחה אחת! [נפיל]. - ותיכף החל בעזרת חייליו למשוך אנשים החוצה... והנה בין אותם ניצולים ברגע שאחרי אחרון, הייתי גם אני, פתאום תפס בי המפקד הגיבור ומשך אותי החוצה!

והנה כשראה חברי הבחור איך שניצלתי פתאום מתוך תוככי תאי הגזים, החל צועק לעברי: הנה רואה אני שצדקת! יש אלוקים! בזכות אמונתך התמימה בשלמות הציל אותך השי"ת ממוות בטוח! - אוא, מתחנן אני לפניך, באם תינצל מכל התופת הזו ותישאר בחיים, תשמור נא את האירצייט שלי!!!

היה זה בדיקו בתאריך זה של שבת בראשית דנן!

על כך - סיים ראש הישיבה את טיב סיפורו המדהים, שומר אני תמיד מדי שנה על יום האירצייט של אותו בחור קדוש, שנעקד על קידוש ה'!

ואף אנו למדנו טיב לקח מוסר, שלא להפסיק לעולם את האמונה השלמה הזיקדת והתמימה באלקים חיים! ולא לאבד את התקווה עד הרגע האחרון, ואפילו חרב חדה מונחת על צווארו אל ימנע עצמו מן הרחמים (ברכות ט), כאשר ראינו כאן הצלה פלאית ברגע שאחר אחרון.

[מתוך סיחה לקראת שבת בראשית]

סיפור לי הרה"ח ר' משה אהרן מושקוביץ הי"ו, על אביו הזקן מחשובי חסידי סטמאר שבעיר 'בני ברק' יצ"ו.

מנהגו היה מדי שנה בשנה לערוך 'נסיעה' לקראת הימים הנוראים לאמריקה, לשהות בחצר הקודש בצילא דמהימנותא של רבו הקהלו"ט בעל 'יואל משה' מסטמאר צוק"ל. הוא היה נוסע משבת סליחות עד לאחר ראש השנה, ובימים של עשרת ימי תשובה נטל ברכת פרידה, וחזר לקראת יום הקדוש לביתו שבבני ברק.

שנה אחת חשקה נפשו להישאר בחצר הקודש שבביליאמסבורג גם ליום הקדוש ולהושענא רבא ושמת תורה ולשבת בראשית, כאשר נודע עוצם עבודת הקודש שראו אצל רבינו הקדוש בימים נוראים הללו. - באותה שנה הוא רכש 'כרטיס טיסה' עם תאריך חזרה ארצה לאחר עבור שבת בראשית, וכן סידר את מקום אכסנייתו שבארצות הברית עד לאחר שבת בראשית.

והנה ביום צום גדליה אחר תפילת שחרית, מגיע אליו הגבאי

ישמה לב מובקשי ה' הננו למודיע כי בקרוב ייצא לאור ספר

ספר טיב הקהילה שנה עשירית

ספרים אלו ושאר ספרי רבינו ניתן להשיג בחנויות הספרים

הנאמר הרה"ח ר' יוסל אשכנזי צ"ל, בקריאה מיידית לקודש פנימה, "דער רבי רופט די'! [הרבי קרא לך], אמר בנחוצות.

החסידי דנן לא היה בטלן, והבין מיד שהרבי כנראה הרגיש בו ברוח קדשו שברצונו להישאר השנה גם לכל ירח האיתנים בחוץ לארץ, וכאשר לא שאל ולא התייעץ בדבר עם הרבי, כנראה יתן לו כעת ברכת פרידה ויפטרו לצאת לדרכו לשלום... ולכן לא מיהר לגשת אל הקודש פנימה, ברצונו להישאר עוד עד אחר שבת בראשית.

אך לאחר זמן מה שלא נכנס אל הרבי, יצא שוב הגבאי ר' יוסל והאיץ בו, מדוע אינך נכנס? הרי הרבי קורא לך!

יודע אני בדיקו מה יאמר לי הרבי! ענה החסיד, אבל נפשי משתוקקת להישאר כאן!

אך ר' יוסל הגבאי הנאמן נתן בקולו עליו, וכי מה כל זה קשור? הלא שמעת במו אונזין שהרבי קורא לך להיכנס בקודש פנימה, כשהרבי קורא לא עורכים שום חשבונות! עלִיך להתנייב מיד בפני הרבי!

בלית ברירה נכנס החדרה ונעמד בפני הרבי, תיכף כשראה אותו הרבי הושיט לו את ידו הקדושה לפרידה וברכת שלום, ואמר בלשון ברורה שאינה משתמעת לשני פנים: "פאר גיעזונטרהייט! זאלסט האבן א'גוט יאהר!" [על לדיים ולשלום, שתואר לך שנה טובה].

ברם החסידי התקשה להיפרד, ואמר: רבי, ברצוני להישאר השנה לכל הימים הנוראים, עד אחר שבת בראשית!

קם הרבי מכיסא קדשו, ניגש אל המטבח הקטן והצר שבדירתו, ושאל את הרבנית הצדקנית מחברתו בקודש ע"ה: אפשר איז נאך געבליבען א'פעס פון דעם האניג פון ראש השנה? [ואל ישאר משו מן הדבש של ראש השנה].

הרבנית ענתה שניתן עוד 'לגרד' מעט דבש מן הצלוחית, 'שייריים' שנסארו מן הדבש של ראש השנה. הרבנית הצדקנית שהבינה היטב ללב בעלה הגדול, ארזה למידועו החסידי בארזיה קפדנית בתוך כוסית קטנה את מעט הדבש 'שייריים' של ראש השנה, והעניקה אותו לחסידי בתור 'ציצה לזדך'...

לאחר שקיבל האיש את ברכת קדשו של הרבי, נאלץ בלית ברירה להקדים מיד את תאריך כרטיס

על הברכה יעמדו

התורמים להפצת העלון

הטיסה, ועל פי הוראות המפורשות של הרבי מצא את עצמו עוד באותו יום של צום גדליה על המטוס בחזרה לארץ הקודש.

הילדים ששהו בביתו שבבני ברק, התפלאו לראות פתאום את אביהם שב הביתה מאמריקה בהפתעה, הלא הוא אמור היה לחזור רק בסוף החודש... אך בטרם פצו את פיהם הקדים הוא לשאל מהם: און אוי איז מאמין? [תיכף היא אמאן]. תיכף נפלו פניהם ואמרו שהיא נטעה ממש לפני כמה שעות עם אחד הילדים לבית החולים 'הל השומר', בעקבות איזה שהוא חפץ זר שבלע התינוק בטעות!

מיד הבין היטב החסיד מדוע שלחו הרבי בדחיפות כזו לארץ הקודש! - הוא עלה מיידית על מונית, והאיץ בו לנסוע במהרה היישר לתל השומר.

בהגיעו שמה נדהמה האשה לראות פתאום את בעלה נוחת היישר מוויליאמסבורג במסדרונות בית החולים... אך לא היה הרבה זמן לתהיות ודיבורים, היא הראתה לפניו את המסמך הרפואי שבידה, בו שולח אותם הפרופסור מנהל המחלקה היישר לחדר ניתוח! כדי לשלוף מתוך גרונו של התינוק את החפץ התקוע שם! - היא סיפרה לו בקצרה שכנראה בלע התינוק חפץ קטן בלא משים, והוא תקוע עתה בתוך צינור הוושט שבגרון, וחיייו נתונים בסכנה גדולה, והיא עמדה ממש בזה הרגע לחתום על מסמך הסכמתה לעריכת הניתוח הדחוף! רגע רגעו! צעק החסיד, עצרו את הכלו! אין עכשיו שום ניתוח! - הוא הוציא מיד מצלקתו את כוסית הדבש שארזה לו הרבנית הצדקנית ברוב אהבה, ובעזרת כפית קטנה החל לטפטף אל תוך פיו של התינוק מן הדבש הקדוש!

הרופאים עם האחיות כולם נחרדו למעשיו, וצעקו עליו, מה אתה עושה? הרי איך התינוק מסוגל לאכול כעת כלום! זה מסוכן מאוד עבורו!

אבל החסיד באחת, לא בחינם ביקש הרבי לתת לו מן הדבש הזה! לא בחינם טרחה הרבנית הצדקנית לארוח עבורי את השיירים הללו!

כרגע, הכריז האיש בבטחה, אין שום ניתוח! אין אנו חותמים על מסמך זה בשום אופן! ונטלים את כל האחיות הכרוכה בכך על ראשו!

האב המסור המשיך לטפטף עוד כמה טיפות של דבש לפיו של הילד, תוך שהאם הרחמנית עומדת מן הצד ושופכת דמעות כמים בספר התהלים שבידה.

לאחר שנגמר כל הדבש מן הכוסית עד טיפה אחרונה, ביקש האב לערוך 'צילום' נוסף, בטרם יחליטו על ביצוע הניתוח הקשה והמסוכן!

והנה מה מאוד השתוממו כל רופאי המחלקה ופרופסוריה לנוכח התוצאה המדהימה, שהוכחה בבירור בצילום, שהוושט 'קקי' לגמרי אין שם ולא כלום! - התברר שלתפע ביחד עם הדבש 'התגלש' לו גם החפץ הזר פנימה אל המעינים, וביציאה הראשונה שהוציא התינוק יצא גם הוא החוצה מעצמו!

כעבור שעה קלה היה כבר הילד בחזרה בביתו בריא ושלם, בחסדי השם יתברך! המאזין לקול תפילת עבדיו הצדיקים!

[טיב הדיבורות, מרן בעל יוואל משה' מסטמאר זי"ע]

לקבלת העלון במייל (דוא"ל) נא לשלוח למייל הפצו"ב

התורמים להפצת העלון

ניתן להנציח את העלון לשפחות, לברכה והצלה או ליארצייט

י"ז ל' ע"י קהילת שבתי בבית ד' | רה' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109 | shivti11@gmail.com

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך פוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור מגוריך ולהיות שותף לייכו הרבים. הפענונינים יקבלו את העלון בעייל (אפשר גם ישירות לדפוס) בקובץ להדפסה.

Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173

טיב המעשיות

שבת בראשית

**"בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹקִים
אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ,
וְהָאָרֶץ הָיְתָה תוֹהוּ וָבֹהוּ
וַחֲשָׁךְ עַל פְּנֵי תְהוֹם"**
(א-א-ב)

שבת בראשית הלא היא שייכת עדיין לימים טובים של 'ירח האיתנים', כנודע מספרים הקדושים. ואף יש בה כוח חידוש מיוחד, להתחדש לקראת השנה החדשה שהתחדשה עלינו לטובה, כאשר שמה רומז עליה: "שבת בראשית!"

הנהגה בלשון הכתוב שלפנינו "בראשית ברא אלקים שמים וארץ", הקדים בריאת שמים לפני הארץ. וכבר נחלקו בזה בית שמאי ובית הלל בפ"ב

דחגיגה (ב) ע"פ שם הטיב, ובמסקנה דריש לקיש שם.

ועל דרך הרמז נראה, שלכן הקדימה תורה את בריאת השמים לפני הארץ, שכן 'שמים' הינם העולמות הרוחניים, והם נבראו בעיקר בשביל העניינים הרוחניים, ואילו 'ארץ' היא הארציות והגשמיות שבעולם העשייה הזה. כענין שדרשו באגדתא דפרק חלק (ספחא חז) בפסוקי תהלים (ז. ז.) "יקרא אל השמים מעל' זו נשמה, 'ואל הארץ לדין עמו' זה הגוף". אם כן בריאת השמים רומזת לעבודת הנשמה, היא העבודה הרוחנית, ובריאת הארץ רומזת למעשי הגוף הגשמי.

לפיכך הקדימה תורה בריאת השמים תחילה, ללמדנו שעיקר תכלית בריאת העולם הייתה בשביל העבודה הרוחנית, עבודת הנשמה הנרומזת במעשה השמים. ואילו בריאת הארץ שהם ענייני הגוף הגשמי, אינם אלא טפלים למעשה השמים, ותמיד צריך להחשיב יותר מעשה שמים תחילה.

אבל אם חס ושלום יטעה האדם להפוך היצירות, ויצירת הארץ במעשי הגוף הגשמי יהיו יותר חשובים אצלו וטפלים למעשה שמים של הנשמה. - על כך מעיד בנו הפסוק השני: "והארץ היתה" - באם העיקר אצל האדם היתה הארץ, הרי זה "תוהו ובוהו וחושך!"

בעמדתו כה בשבת בראשית, המסיימת וחותמת את כל הימים טובים שעבור עלינו לשלום, הבה נא נתעלה לעבודת שמים, היא העבודה הרוחנית עיקר תכלית חייונו עלי אדמות, ולהשאיר מעשה ארץ של הגוף הגשמי, טפלים ומשניים בעולם, ובה נזכה לצאת לשנה טובה ומבורכת.

[על פי טיב התורה פרשא דיון]

~ ~ ~ ~ ~

אחד מחשובי תושבי העיר 'בני ברק' יצ"ו, ה"ה הרה"ח ר' שלמה פישור. שתי בנות ובוגרות היו בביתו של ר' שלמה, שמשום מה נשארו 'תקועות' ברווקותן, ולא הצליחו למצוא עבורם 'שידוך' הגון. הגדולה הייתה בת שלושים ושתיים שנים (1), ואילו אחותה הצעירה בת עשרים ותשע שנים (2). - את כל שאר צאצאיהם הבנים עם הבנות הם חיתנו כבר מזמן, כל אחד בפרקו הראוי לו, ורק אלו שתי הבנות נתקעו משום מה, ולא מצאו עדיין את זיווגם. כשערך פעם את חשבון נפשו, על מה למה עשה ה' ככה, נתן אל לבו שלאלו שתי הבנות לא נערך 'קידוש' כנהוג בעת לידתן. הגדולה נולדה בב' תשי"ו והשנייה כשלושה ימים לפני ראש השנה, וממילא לא אסיימעה מילתא להכין 'קידושא רבא' לכבוד לידתן, וכך נמצא שרק לאלו שתי הבנות לא נערך הקידוש לרגל השמחה. ורצה ר' שלמה לתקן ולהשלים את החסר, ומצא עצה בדבר, לקראת 'שמחת תורה' הוא רכש בכסף מלא את העליה החשובה של 'חנות בראשית'. ובהגיע 'שבת בראשית' ערך 'קידושא רבא' ענק ברוב פאר והודו, קידוש שיש בו די והותר גם לצאת יד מנהג הקידוש של חנות בראשית, וגם כדי להודות להשם יתברך למפרע על לידת שתי הבנות, להשלים בזה את הקידוש הנחסר מעת לידתן לפני עשרות בשנים...

טיב ההשגחה

סיפורי השגחה פרטית
שנשלחו למערכת ע"י הקוראים

"סוכת שלומיך"

החלטנו להקים את הסוכה בחצר ביתנו במקום במרפסת כמידי שנה בגלל גדולו.

אמנם יש בחצר שלושה קירות מה שמייח את הדפנות אך בכל זאת לאדם כמוני שיש לו שתי ידיים שמאליות כגודרת העם, מדובר בפרוייקט לא קל...

ניסיתי לגשש כיצד מתחילים לגשת למלאכה אך מחמת עומס בעבודה לא הספקתי להתקדם עם הסוכה.

בערב יום כיפור פגשתי בידי המתפלל איתי בבית הכנסת אשר לו חנות לקורות דפנות ושאר תשמישי סוכה ועדכנתי אותו כי אצטרך את עזרתו בחישובים של כמה קורות ואיזה גדלים אצטרך להזמין...

שכן אחר אשר ידיו רב לו וניחן בשני ידיים ימניות אמר שאחרי כיפור ישתדל לעזור...

מיד במוצאי כיפור בדרכי לעבודה, הודיעו לי כי אני משוחרר מהשמורת מאחר והגיעו מספיק עובדים...

חזרתי הביתה שמח וטוב לב ואכלתי לחמי בשמחה עם כל המשפחה, מיד אחר הסעודה ניגשתי למלאכת הרכבת הסוכה החדשה.

השכן מלמטה עלה לתכנן את הסוכה ואמר לי מה צריך להביא, כאשר השכן מעל מתבונן ונרתם למלאכה בהביאו ציוד ושאר דברים. הקורות שהיו לי מהסוכה הישנה לא התאימו לקיר. הייתי צריך לשים שם קורה עבה להחזקת הסכך, לפתע אמר: "רגע תן לי לבדוק עם שכן אחר אשר לפני מספר ימים הבאתי לו קורה שיכולה להתאים בדיוק!!!" הוא אכן בדק והשכן לא השתמש בקורה שהתאימה בידי לקיר המרווח של הקיר שלי, כאילו תוכנן ונחתך עבורי ממש!!!

התלהבנו מגודל ההשגחה העליונה אך ההשגחה רק החלה: בחלוף מספר רגעים ראינו את החבור של השכן מטפס מעל החומה, לשאלתנו מה הוא עושה שם? השיב, כי הם נוסעים לטמבור להחזיר קרשים לייסטים עודפים מעבר למה שהשתמשו... שאלתי אם יוכל לקנות עבורי כמה

ג'אמבואים ועוד פרט קטן והלה השיב בשמחה... אלא שאז השכן השלישי שאל אותנו כמה קרשים ואיזה מידות? הסתבר כי מספר הקרשים

המידות היו כפתור ופרח מותאמים לפי אמות המידה המדויקות למה שאני צריך לסוכה שלי!!!

דיוק כזה כאילו הוזמן מראש בתכנון מושלם!!! העברנו דרך הגינה של השכן היישר לחצר ביתי והמלאכה התבצעה בשלימות באופן ברור שיד

ההשגחה העליונה הייתה בדבר הסוכה עמדה על תילה בזמן קצר, סוכה מרווחת וגדולה מקודמתה, בהתרגשות של כולם ובשבח והודיה לה' על השגחתו הבלתי נתפסות!!!

גם בעל הטמבור התרגש מאוד מאחר וידע שבקשתי את עזרתו והנה הקרשים שלו הגיעו אלי דרך השכן ללא כל צורך בתכנון והובלה וכו'...

בעל המעשה:ב.ה.

המענין לזכות את הרבים בסיפור של השגחה פרטית נזכר לשלוח אל 'שנתה סטואלס'

בפקס: 15326517922

או: o.y.wines@gmail.com

והנה לא חלפו כמה חודשים, ובתוך תקופה קצרה באו שתי הבנות גם יחד בקשרי השידוכין, ומצאו את זיווגם למזל טוב, לשמחת לב כל בני המשפחה! - ללמדך עד כמה חשובה היא ההודיה, שצריך איש ישראל להודות להשם יתברך על כל הטוב שגומל עמו ברוב רחמי וחסדיו!

[פרטיות, קובץ 379876]

~ ~ ~ ~ ~

סיפור לי ידידי עוז הגה"ח הרב שרגא סעמיועלס שליט"א, שהתארח פעם בשבת בראשית באחת הישיבות, וראה תכונה גדולה לקראת אותה שבת, לשאלתו לשמחה מה עוז ונושה, נענה שיש לראש הישיבה בשבת בראשית יארציית חשוב ביותר!

במשך כל השבת התפלל ראש הישיבה לפני העמוד, ואף אמר את הקדישים כנהוג ביום היארציית.

בקידוש הגדול שלאחר התפילה, סיפר ראש הישיבה לאורחים שעדיין לא ידעו, את מהות היארציית שהוא שומר כל כך באדיקות מדי שנה בשנה.

היה זה לא לפני שנים רבות, פתח ראש הישיבה בסיפורו המרתק, כשהוגלתי עם חברי באכוריות סידסטית נוראה היישר אל מחנה ההשמה 'אושוויץ' רח"ל.

בדרך נסיעתנו ברכבות המוות החדושים עד אימה, נטפל אלינו בחור צעיר אחד מתושבי עירנו, שזה כמה שנים שירד מן הדרך, התחבר עם הגויים המקומיים, ונחפץ לשייגעץ גמור, הכופר בכל הקדוש והיקר! ועתה עם משלוח הטרנספורט אושוויצה, הרי לא הבדילו הנאצים בין חילונים לחרדים, וכולם כאחד נתפסו באותה גזירה נוראה!

הבחור הכופר דגן לא חדל כל הדרך להציק לנו בשאלותיו: אתם עדיין מאמינים בה? תראו איך נראים היהודים כעת!

בהיותו סמוך וצמוד אלי בקרון הרכבת, היה בעיקר מדבר עמי כל העת, הוא לא הפסיק לשאול שאלות קשות, ואילו אני התעקשתי בעקביות שאין כל זה פוגע כלום באמונתי השלמה!

באחת משאלותיו סיפר הבחור ממה שראה במו עיניו, מחזה נורא ואיום מגודל אכזריותם הנוראה של מלאכי החבלה הנאצים, כשרצו יום אחד פשוט 'לשעשע' את עצמם... הם חטפו תינוקות יהודים באמצע הרחוב מתיק אימם, זרקו אותם בחזקה אל על, וירו בהם למות כן באוויר! - נורא נוראה! ירחם ה'!

נו, שאל הבחור, וכי עתה לאחר סיפור נורא שכזה שראיתי במו עיני, עדיין תישאר איתן באמונתך?

אדרבה! ענית לי לאלוהו בחור מסכן, מספר ראש הישיבה, מטונף! ישמעו אוזניך אמרי פיך, וכי שמעת מעולם על יצור בן אנוש שישעשע את עצמו כך ברצח תינוקות תמימים? ובפרט העם הגרמני שהיה ידוע כשוחר תרבות, הלא גם חתולה קטנה ברחוב היה אסור להרוג בגרמניה משום חוק צער בעלי חיים! - ואם כן, הרי זה המעשה גופא זועק בפנינו, שזו היא גזירת שמים מחוץ

לדרך הטבע לגמרי! ומתוך סיפור זה דייקא שאתה מספר מתחזקת יותר אמונתי השלמה באלקים חיים, שברור ופשוט לי שרק ידו

בעצמו עשתה כל זאת!

כך המשכנו בשוחחנו כל אותה הדרך, כשהבחור המסכן מתעשק ונשאר תקוע בכפירתו ואפיקוסדוטו.

משגעונו סוף סוף לשערי הגיהנום של אושוויץ, נתפסו אותנו מיד 'זנדרמים' חמורי סבר, בשאגות המלווים בנביחות כלבים

אימתניים השליכו אותנו מן הקורות היישר אל התור הארוך...

עד שבתוך שעות ספורות מצאו את עצמנו | הנשך בעמוד ד' |

טיב הלכה

נכתב ע"י הר"ר מאיר רבינוביץ שליט"א

הלכות הזכרת ושאלת הגשם א'

מוריד הגשם

א. אומרים משיב הרוח ומוריד הגשם בברכה שניה, מפני שיש בה תחיית המתים, והגשמים הם חיים לעולם כתיחת המתים (סי' קי"ד ס"א מ"ב סק"א).

ב. מתחילים לומר מוריד הגשם בתפילה מוסף של יום טוב האחרון של חג (סי' א').

ג. אם לא אמר מוריד הגשם, יש לחלק בין בני ארץ ישראל שאומרים מוריד הטל בימות החמה שאין צריך לחזור, לבני חו"ל (תוספות מהרי"א) שאין אומרים מוריד הטל, שחוזר לראש התפילה (סי' ה').

ד. ויטעם שאין צריך לחזור כשאומר מוריד הטל, דאף שהטל אינו נעצר, מכל מקום שבו הוא להקב"ה בהזכרתו כמו בהזכרת הגשם, שכשם שהגשמים חיים לעולם, כך הטל הוא חיים לעולם שעל ידי כך מתברכת התבואה.

ז. לכן יש בני אדם שמזכירין הטל כל ימות החמה כדי שאם ישכחו לומר מוריד הגשם בימות הגשמים חזקה שאמרו מוריד הטל כמו שהם רגילים בימות החמה, ואין מחזירין אותן (ש"ע הר"ב סי' ז).

ז. בן חו"ל שא"א מוריד הטל, אם לא אמר מוריד הגשם אפילו אמר משיב הרוח, אם נזכר קודם סיום הברכה אומרה במקום שזוכר, כי לא קבעו חכמים מקום בתוך הברכה אלא אמרו שתם מזכירין גבורות גשמים בתחיית המתים, רק שנהגו לומר לפני מכלכל שהוא פרנסה, וגשמים ג"כ פרנסה, הלכך באיזה מקום שיזכור סגי (סק"ב כ"ט).

ז. אם הוא באמצע ענין, כגון תיכף שאמר ומקיים אמונתו, יסיים מקודם לשיני עפר וכן כל כו"ג, ואח"כ אומר משיב הרוח ומוריד הגשם ומסיים במקום שהוא עומד (ביה"ד י"ח במקום).

ז. אם נזכר לאחר שאמר ותאמן אתה להחיות מתים, צריך לחזור ולומר ותאמן אתה להחיות מתים משום דבעינן מעין אתנימה סמוך לחתימה (סק"ב).

ש. אם נזכר אחר שאמר השם לא יגמור מחיה המתים, אלא יסיים למדין חוקין, והיה כקורא פסוק לבד חינו כאלו עומד עדיין באמצע ברכה, וחוזר למשיב הרוח (סק"ב).

י. אם נזכר לאחר שסיים מחיה המתים, יאמר תיכף משיב הרוח ומוריד הגשם, בלא חתימה וממשיך אתה קדוש, [שכלל שלא התחיל בברכה שחזרה לא נקרא סיום ברכה זו לגמרי לענין כל הדברים שמתחילין אותן], ונכון לכתחילה שיאמר מיד, שלא ימתין יותר מכדי דיבור (סק"ב לא כ"ט).

יא. אם התחיל בברכה אתה קדוש אפילו תיבת אתה לבד, או תיבה של קדושה, חזר לראש התפילה (סי' סה סק"א).

יב. בן ארץ ישראל שאין מחזירין אותו דאמר מוריד הטל, היינו רק לאחר שאמר כבר השם של סיום הברכה של מחיה המתים, אבל אם נזכר קודם סיום הברכה יחזור ויזכור גשם [כמו שביעיים ויח-י] (ביה"ד י"ח).

טיב התחזקות

יום השישי

השבת הנוכחית נקראת 'שבת בראשית', על שם הפרשה שנקראת השבוע, פרשת בראשית, הפרשה הראשונה שבתורה. בפרשה זו מתוארת כל השתלשלות בריאת העולם, החל מהיום הראשון ועד היום השביעי - שבת קודש - שבו שבת הקב"ה מכל מלאכתו אשר ברא לעשות. ובכל שבוע ושבו, כאשר מגיע יום השבת קודש, אנו מקדשים את היום וחוברים ומעידים על בריאת השמים והארץ ועל השבתה ביום השבת קודש, ואי לכך ראוי לנו להתבונן מעט בתיבות שאנו אומרים אותם עליהם מדי שבת בשבת.

אין שבת אחת דומה להברתה << הנה באמירת הקידוש אנו פותחים בתיבות 'יום השישי', ובביאור הענין יש לומר, על פי מה שמצינו בספרי (אח"ת ו'): 'אשר אנכי מצוין היום, שלא יהו בעיניך כדיוטגמא ישנה שאין אדם סופנה, אלא כחדשה שהכל רצים לקראתה', ע"כ. ומכך נלמד, שבתורה יש כח החידוש ותמיד אפשר לגלות חידושים שלא נתגלו קודם לכן, וכאמור ענין זה נרמז בתיבות 'אשר אנכי מצוין היום'. וידוע, שיום השבת מורה על חידוש הבריאה, ובכל שבת מתחדש ענין שלא נחחדש קודם לזה, ובבחינה מסוימת אין שבת אחת דומה להברתה, ואפשר, שלכך אנו אומרים בכל ליל שבת התיבות 'יום השישי', להורות, כי יום שישי זה מיוחד ושונה ואינו דומה ליום השישי העבר, והוא בבחינה אחרת מיום שישי העבר, ויש בו חידוש מה שלא היה קודם לכן.

ויחל אלקים ביום השביעי מלאכתו אשר עשה << יש לבאר, 'ויחל אלקים ביום השביעי מלאכתו אשר עשה', ביום השביעי לבריאת העולם כלתה ונגמרה מלאכתו של הקב"ה, מעשה בריאת העולם, וכיון שכן, 'וישבת ביום השביעי מלאכתו אשר עשה', ביום השביעי שבת מכל מעשי מלאכתו.

ויש ללמוד מכך דרך עבודת ה', כדרך שהקב"ה עשה את כל מלאכתו בששת ימי המעשה וביום השביעי שבת מכל מלאכה, וכיון שבאה שבת באה מנוחה, כמו כן האדם צריך לידע, כי בעינינו הגשמיים עליו להסתפק במועט ואין לו להרבות בריצה אחר העשייה, וכיון שיחיה מתוך הרגשה זו יאה לו מנוחה ושמחה בכל דרכיו.

ואפשר שזהו ביאור מאמר חז"ל (בראשית רבה מו, א): 'שד' - אני הוא שאמרת לעולמי ולשמים דיי לארץ דיי, ע"כ. וכידוע, עבודת איש הישראלי היא, להידיבק במידותיו של הקב"ה, נמצאנו למדים, כי על האדם להשריש בלבו את מידת שד"י, שיבוא לידי הכרה, שאינו צריך לעצמו מאומה וישמח בחלקו, ובכך ידבק במידתו של הקב"ה, וכמו שכתב בוהר הקדוש (חלק ג' א, ב), שזהו מידת הצדיקים.

ביום השבת יש לפרוש מהמותרות << ועוד אפשר לומר, בפסוק זה נרמז, כי עבודת איש הישראלי ביום השבת, שיעצור עצמו מכל המתותרות ויאמר להם 'די', ולא ילך אחר תאוות לבו ורצונותיו, וזהו כדרך שהקב"ה אמר ביום השישי לעולמו 'די'.

וכמו שכתב הרמב"ן (באר הפסוק (יקרא יט, ג): 'קדושים תהיו'. אזהרת התורה היא, שיקדש האדם עצמו במותר לו, ולא יהיה נבל ברשות התורה, וזהו 'קדושים תהיו', 'קדושה' היא מלשון פרישות והבדלה.

וזהו בחינת קדושת השבת, היינו, האדם צריך לפרוש בשבת מהתענוגים והמתותרות, כי כאמור 'קדושה' הוא מלשון פרישות והבדלה, ואפשר לומר, שלכך נקרא השבת 'יום מנוחה', להורות, שבוים זה הוא מנוחה מרדיפת התאוות והתענוגים, ועל ידי כך נזכה לקדושת שבת.

ויברך אלקים את יום השביעי ויקדש אותו << יש לבאר, 'ויברך אלקים את יום השביעי', הקב"ה בירך את יום השביעי, וכמו כן, 'ויקדש אותו', קידש את יום השבת מעשיית מלאכה (ע"פ אבן עזרא, בראשית ג, ב).

נמצאנו למדים, כי השבת מבורכת ומקודשת היא, ובכח השבת להשפיע קדושה וברכה על שומריה, אם כן, ככל שהאדם מרבה בשמירת שבת כן יזכה לברכה וקדושה, ויש לומר, כי זהו מעלתם של הזקנים, שזכו להתקדש שנים רבות בקדושת השבת, ולהתברך מברכתה, וכן אנו רואים בחוש, שהתברכו באריכות ימים ושנים טובות.

אשר ברא אלקים לעשות << ביאור בספרים, 'אשר ברא אלקים לעשות'. כל מה שברא הקב"ה בעולם, נברא לתכלית 'לעשות', היינו, שיעשה בו האדם פעלים ומעשים טובים כדי להשלים את כוונת הבריאה. לכן ככל שירבה האדם במעשי החסד ובשאר מעשים טובים, בכך יהיה שותף למעשה בראשית.

ברוך אתה ה' אלקינו מלך העולם וגו' זכרון למעשה בראשית << הנה מטבע הברכות שטבעו חז"ל הוא: 'ברוך אתה ה' אלקינו מלך העולם'. ויש להבין מהו 'אלוקינו מלך העולם', הרי מתחילה נברא העולם ורק לאחר כן בראנו ועשינו לו לעם, אם כן נוסחא זו לכאורה היא שלא כסדר, ויש לומר, כי בקידוש נבחר הדבר, בו אנו מעידים על מעשה הבריאה, שהשבת הוא 'זכרון למעשה בראשית', וידוע אמרם ז"ל (יקרא רבה לו, ז): 'שמעים וארץ לא נבראו אלא בזכות ישראל, דכתיב בראשית בראשית בראשית, ואין ראשית אלא ישראל, ע"כ. אם כן, סוף מעשה במחשבה תחילה, נמצא, שכבר קודם בריאת העולם הוא היה 'אלוקינו', על כן אנו אומרים 'אלוקינו מלך העולם'.

אשר קדשנו במצותיו ורצה בנו << יש לבאר דרך רמז, 'אשר קדשנו במצותיו ורצה בנו', 'בנו' הוא בגימטריא 'חן', ונרמז בזה, כי אדם שיש לו נשיאות חן בעיני הבריות, בידוע שהוא רצוי לפני הקב"ה, וכמו שמצינו במשנה (אבות ג, א): 'כל שרוח הבריות נוחה הימנו רוח המקום נוחה הימנו'.

טיב הקהילה

פר' בראשית
כ"ז תשרי תש"פ
גליון 486

זמני הילקת תורות ומוצ"ש
הדר"ג 5:21
מוצ"ש 6:34
ר"ת 7:13
סוף זמן קריאת שמע ותפילה
סוזק"ש א' 8:51
סוזק"ש ב' 9:34
סוז"ת א' 10:01
סוז"ת ב' 10:30

יו"ל ע"י יקהילת שבתי בביחד

בנשיאות מורנו והכנו הרה"צ רבי גמליאל הכהן הבינוביץ שליט"א

מברכים חשוון | ר"ה ביום שלישי רביעי
המועד ליל שלישי | 18:34 | 6 חלק

טיב הפרשה

כל חסרון שאדם רואה באשתו - שלו הוא!

התורה לנכון גלגלת הנימוק שבקריאת שמה 'אשה' כדי שידע האדם כי היא חלק ממהותו ממש, ואז יתיישוב על לבו כל חסרונותיה, ורק אז לא ימאן באשתו ויהיה ביכולתו לקיים מצוות 'לשבת יצרה' ונמצא כי המקרא שלאחריו אינו רק 'ציווי' אלא גם סיבה המסייע בידי האדם לקיים הציווי.

ולאור האמור מובן שפיר מה שכונה תורה באמרה 'על כן יעזוב איש וגו' כלומר, כיון שמכיר הוא שחסרונותיה הם חסרונות עצמו על כן ביכולתו לעזוב את בית אביו ולהוסיף חוליה נוספת להמשך הדורות. ואם ישאל אדם, אם אכן נכונים הדברים כי האשה היא מעצמותו של האיש, למה אם כן אין הטבע מחייב כי ילמד עליה זכות כמו שמלמד זכות על עצמו? ולמה צריכים לעוררו על כך ולהדיענו שהיא חלק מעצמותו? התשובה לכך היא כי חטא עץ הדעת הוא שגרם לכך, לולא זה החטא אכן לא היה שום צורך בכך, כי היה האדם רואה בחוש כי אשתו היא כגופו, אך זה החטא הוא מקור כל ההסתרים, והוא אשר גרם העדר ההבחנה בין רע לטוב, והוא אשר גרם גם כי לא יכיר האדם את הקשר הרוחני המחבר בין איש לאשה. וממילא אינו רואה כי אם המציאות הגשמי שהינו נפרד מאשתו וכיון שכן אין הטבע מחייבו ללמד עליה זכות. אך לאמיתו של דבר עליו לדעת כי היא ממש כגופו, ונגיעה הם נגיעו ממש.

והדברים מרומזים גם כן במקראי קודש, כי קודם חטא עץ הדעת נאמר (סו. ב) 'ויהיו שניהם ערומים ולא התבוששו' לא הם התביישו אחד מזולתו, היה זה כעין ידו של אדם לעומת רגלו, כשם שאין היד מתביישת מהרגל כך לא התבייש האדם מאשתו, הוא הכיר בעצם הקשר הרוחני המחבר ביניהם, והכרה זו היה בהיר מאוד, עד שעל אף שבגשם היו הם כגופים נפרדים לא התביישו כלל לא זה מזו ולא זו מזו. ורק אחר שהחטא הביא בכנפיו חושך גדול ונעלם מהם עיני השכל, אז תיכף לא הכיר כי היא עצמו ובשרו, ותיכף ראו לנכון לעשות חגורות מעלי תאנה, וכשנשאל אח"כ ע"י הקב"ה אם נכשל בחטא עץ הדעת כבר ידע רק ללמד זכות על עצמו, באמרו (סו. ב) 'האשה אשר נתנה עמדי' וגו' כלומר, אין אני והיא אשמים בשווה, עליה אין לי פתוחון פה להשיב, אני עלי יש להמליץ כי 'היא נתנה לי ואוכל' שוב לא הבחין כי כשם שעליו יש ללמד זכות כך גם שייך ללמד זכות עליה, כי לא ראה בה את עצמותו, ועל אף שאותו לימד זכות שלימד על עצמו היו יכולים ללמד עליה, כמו שאכן אמרה היא בעצמה אחר כך שהנחש השיא אותה לכך, וכשם שהוא לא עמד בפני פתויה האשה, כך לא עמדה היא בפני פיתויה הנחש.

עכ"פ, אף אם מפני החושך המכסה ארץ אין האדם מכיר בדבר בעיניו הבשריות, בכל זאת גילתה לנו התורה זאת, שהאשה היא חלק מעצמותו של האדם, כדי שעכ"פ יתצרה ללמד עליה זכות מתוך אמונה שהיא אכן עצם מעצמיו ובשר מבשרו.

וַיֵּבֶן ה' אֱלֹקִים אֶת־הַצֵּלַע אֲשֶׁר־לָקַח מִן־הָאָדָם לְאִשָּׁה וַיְבָאָהּ אֶל הָאָדָם: וַיֹּאמֶר הָאָדָם זֹאת הַפֶּעַם עֲצָם מֵעַצְמִי וּבָשָׂר מִבָּשָׂרִי לָאֵת יִקְרָא אִשָּׁה כִּי מֵאִישׁ לָקָחָהּ זֹאת: עַל כֵּן יַעֲזֹב אִישׁ אֶת אָבִיו וְאֶת אִמּוֹ וְדָבַק בְּאִשְׁתּוֹ (ב. כב. כד)

מבואר באלו המקראות כי אחר שיצר הקב"ה את האשה מעצמותו של האיש, הכיר האדם שאכן זוהי העזר הראוי לו, והוא בעצמו פירש את מהותה שהיא עצם מעצמיו ובשר מבשרו, ואשר על כן ראוי לקראתה 'אשה' מאחר שמאיש לוקחה זאת. ואחר שהביאה התורה את התבטאותו של האדם על מהותה של האשה אמרה 'על כן יעזוב איש את אביו ואת אמו ודבק באשתו'. ועלינו להבין לשם מה נודקקה התורה לפרט את דברי האדם אודות מהותה של האשה ולבאר כי לשם כך נקראה 'אשה' והרי מלפנים כבר ניתן לאדם בינה יתירה להבין מהותה של כל בריה ולקראו על שם מהותו, כמו שנאמר (ו. א) ויקרא האדם שמות לכל בהמה ולעוף השמים וגו' ובכל זאת לא פירטה התורה טעמו ונימוקו של האדם בקריאת השמות, ולמה אם כן בקריאת שם 'האשה' ביאר טעמו כי היא עצם מעצמיו וכו'.

גם זאת מוטל עלינו להבין, מהו הקשר בין קריאת האדם שם האשה לבין הציווי שצוותה תורה שיעזוב איש את אביו ואת אמו וידבק באשתו, כי מלשון 'על כן' האמור בזה המקרא נראה כי זה הציווי תלוי בהאמור לפניו, ולכאורה אין קריאת השם מהוה סיבה לכך, לולא רצון הבורא בהמשך הדורות, כמאמר הכתוב (שפיעו מה. טו.) לא תוהו בראה לשבת יצרה.

ויש לומר שלימדה כאן התורה הק' ענין גדול מאוד! ישנם הרבה אנשים שאחרי שנישאו מוצאים הם פגמים וחסרונות בנשותיהם, והדבר עלול להביא לידי הפרעת השלום בית, ולכן הביאה תורה את נימוקו של האדם בקריאת שמה 'אשה' כי מאיש לוקחה זאת, ונמצא שהאשה היא ממש חלק ממהותו של הבעל, ובהכרח כי כל אלו החסרונות שהוא מבחין בה מצויים הם גם אצלו, אלא שאי אפשר לו לאדם להכיר בנגעי עצמו, ועל כן ננסה הוא ליישב את חסרונותיו שאינם כי אם מחמת סיבות מסוימות, ומאחר שבאים לו מחמת אלו הסיבות אין הדבר נחשב אצלו כחסרון, ואם כן מוטל עליו גם כן ללמד זכות על אשתו שכל החסרונות אינם כי אם מחמת אלו הסיבות המצויים בו.

והנה כל עוד שאין האדם מכיר שאשתו היא כגופו ממש, וכל הליקויים שהוא מוצא בה הינם שלו לא יתצרה לה, ועל כן ראתה

טיב המערכת

בצלם אלוקים ברא אותו

הנה אנו שוב מתחילים את התורה מתחילתה, שוב חוזרים לבראשית, והאמת, שהתחלה זו אינה רק בקריאת ולימוד פרשת השבוע, אלא, אחרי שעברנו את כל הימים הנוראים והחגים השמחים שבנקבותיהם, עכשיו הגיע הזמן להתחיל את התורה מחדש, אבל לא כמו שלמדנו וקיימנו עד עשוי, אלא עלינו להוסיף את כל ההתעלות והתבוננות שהיו לנו, ולהתחיל ללמוד תורה ולקיים מצוות מתוך אותם השגות חדשות.

בפרשתנו אנו לומדים על בריאת העולם, כיצד ברא הש"ת כל דבר ודבר, והבריאה האחרונה היא: האדם, ואצל האדם כתוב 'ויברא אלקים את האדם בצלמו, בצלם אלוקים ברא אותו, ויש"י מפרש: 'שהכל נברא במאמר, והוא נברא בידים'. נעשה בחותם, כמטבע העשויה ע"י רושם', כלומר, האדם הוא הנברא היחיד שהקב"ה יצרו בידיו ולא במאמר, והגם שאיננו מבינים את פירוש הדבר שהקב"ה בראו בידים שהרי הש"ת 'אין גוף ואין לו דמות הגוף', עם כל זאת כדי לשבר את האוהן, מסבירה לנו התורה שבריאת האדם היא בדרגה גבוהה יותר מכל שאר הנבראים, וכי דמותו של האדם היא כדמות דיוקנו של מלך - הקב"ה.

הגמרא מספרת על מר עוקבא שהיה לו שכן עני, וכל יום היה נותן לו צדקה בסתר ארבעה זוזים, יום אחד החליט העני לראות מהיה המטיב עמו, באותו יום היה מר עוקבא יחד עם אשתו, וכשבאו להניח את המטבעות, פתח העני את הדלת והם ברחו מפניו ונכנסו לתוך תנור לוהט כדי שלא לבייש את העני. מר עוקבא ואשתו קיימו בפשיטות את דברי חז"ל 'על כן לאדם שיפיל עצמו לכבשן האש ואל ילבין פני חברו', כי שחז"ל אמרו 'נח' הם התכוונו באמת שכן יותר נוח, זה עדיף גם לך, עדיף לך להיצלות באש ולא לבייש אדם, וכאן אנתנו מבינים גם למה, כי 'בצלם אלקים ברא את האדם', וכשמביישים אדם, ולא משנה מהיו ומהו, הרי זה כאילו מבייש את המלך - הקב"ה בעצמו, ומי שמלול בכבוד הבריות ואח"כ לומד תורה, הריהו כטובל ושרץ בידו. אז מתוך ההבנה הזו נתחיל שוב את התורה מבראשית, ונזכור שלפני הכל עלינו לכבד כל אדם!

(עפ"י טיב התורה-בראשית)

זפני קבלת קהל בבית פורנו ורבנו שליט"א אך ורק בתא קולי שפספרו

05341-00024

טיב
ההודעות

יו"ר הוועדה הרוחנית: ר' יעקב רבינוביץ | עורך: ש. גולדשטיין

א

SUBSCRIBE ONLINE!

FILL OUT THE ONLINE FORM TO SUBSCRIBE:
RAMAPOST.COM/SUBSCRIBE-DIVREI-TORAH

בסייד

Ramapost offers a weekly printed subscription to the following Divrei Torah:

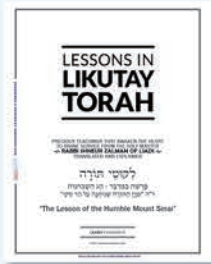
Please fill out the online form at RAMAPOST.COM/SUBSCRIBE-DIVREI-TORAH to subscribe. We ask that your free printed divrei torah be picked up every Friday at our Monsey (Rt 59) or Wesely Hills/Pomona location.

Meoros Hatzadikkim
Dvar Torah & Weekly Yahrzeits (English)
Ramapost.com/meoros-hatzadikkim

Sichat Hashavua
(Hebrew)

Likutay Torah
(English)

Oneg Shabbos
(English)

Hitkashrut
(Hebrew)

Ohr Chaim
(Hebrew)

Torah Wellsprings
R' Elimelech Biderman (English)

RAM HATORAH
Compilation of Divrei Torah
Ramapost.com/ram-hatorah

ENGLISH
DIVREI TORAH

TIV HAKEHILA · SHVILEI PINCHAS · AREIVIM · ANFEI EREZ · MIZMOR L'DOVID · PENINIM · KINDER TORAH · PARSHA PSHETEL · RAV BRAZIL

RAM HATORAH is a free weekly compilation of divrei torah that is organized, printed and distributed by Ramapost to hundreds of readers. You can view/download past and present editions at

דברי תורה עברית

MONTHLY

RAMAPOST.COM/RAM-HATORAH. טיב הקהילה · שבילי פנחס · דברי חינוך והתעוררות · חוס של חסד · המברך · דברי שי"ח

FOR MORE INFORMATION PLEASE CONTACT MITZVOS@RAMAPOST.COM

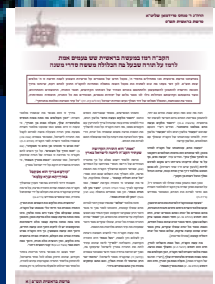
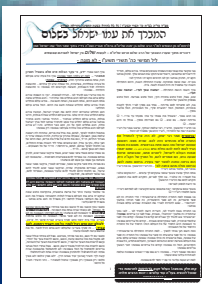
ISSUE #053 · 7:12 (72 דקות) - מוציש"ק - 5:43 - הדלקת נרות - מאנסי! 2019 · 26 אוקטובר 2019

רס התורה

דברי תורה מודפסים ומופצים על ידי ראמפוסט

"בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליך וברכתיך"

פרשת **בראשית**

טיב הקהילה • שבילי פנחס • חוט של חסד • המברך

דברי תורה
 עברית